

Takk

Først, sist og alltid vil jeg få uttrykke min høyaktelse for Kilden til alt som er i denne boken, alt som er liv - og til livet selv.

Dernest vil jeg takke mine åndelige lærere, og blant dem regnes helgener og vismenn i alle religioner.

For det tredje er det opplagt at vi alle kan lage en liste over mennesker som har gitt oss så meningsfylt og så dyptgående innflytelse på livet vårt, at det går på tvers av enhver kategorisering eller beskrivelse; mennesker som har gitt oss sin visdom, fortalt oss sin sannhet, tolerert våre feil og våre svakheter i sin uendelige tålmodighet og som har geleidet oss gjennom alt fordi de så det beste som var å se i oss. Mennesker som ved å akseptere oss, samtidig som de nektet å akseptere de delene av oss de visste vi faktisk ikke hadde valgt, fikk oss til å vokse; til å bli større.

I tillegg til foreldrene mine er de som har stilt opp for meg på denne måten, blant annet Samantha Gorski, Tara-Jenelle Walsch, Wayne Davis, Bryan Walsch, Martha Wright, avdøde Ben Wills, Jr., Roland Chambers, Dan Higgs, (I Berry Carter II, Ellen Moyer, Anne Blackwell, Dawn Dancing Free, Ed Keller, Lyman W. (Bill) Criswold, Elisabeth Kùhler-Ross, og kjære, kjære Terry Cole-Whittaker.

I denne gruppen ønsker jeg å ta med mine tidligere venner, hvis privatliv jeg ønsker å respektere ved ikke å navngi dem her, men hvis bidrag til livet mitt er grundig oppfattet og satt pris på.

Og i takknemlighet for gavene jeg har mottatt fra alle disse vidunderlige menneskene som får hjertet mitt til å svulme, er jeg spesielt rørt ved tanken på min hjelper og venn, ektefelle og partner, Nancy Fleming Walseh, en usedvanlig klok, omsorgsfull og kjærlig kvinne. Hun har vist meg at mine høyeste tanker om mellommenneskelige forhold ikke behøver å forbli fantasier, men kan være drømmer som går i oppfyllelse.

For det fjerde og siste vil jeg nevne noen mennesker jeg aldri har møtt, men hvis liv og arbeid har hatt så sterk virkning på meg at jeg ikke kan la være å benytte denne anledningen til å takke dem fra mitt innerste indre for de stunder av fantastisk glede, den innsikt i menneskelige vilkår og den rene, enkle *Lifegefeelkin* (jeg fant på ordet selv!) som de har gitt meg.

Du vet hvordan det er når noen har gitt deg en smak, et herlig øyeblikk, av det som *er virkelig sant om livet*? I mitt tilfelle har de fleste av disse vært kreative eller utøvende kunstnere. Det er nemlig *fra* kunsten jeg mottar inspirasjon, til kunsten jeg trekker meg tilbake i tankefulle stunder og i kunsten jeg finner

det som vi kaller Gud uttrykt på den vakreste måten.

Og så vil jeg takke John Denver, som med sangene sine rører ved noe i sjelen min og fyller den med nytt håp om hvordan livet kunne ha vært; Richard Bach, som med sine skrifter griper inn i livet mitt og beskriver så mye av min erfaring at man nesten skulle tro jeg hadde skrevet det selv; Barbra Streisand, som med sin regi, sitt skuespill og musikalske kunst griper mitt hjerte hver gang og får meg til å føle sannheten i hjertet, ikke bare intellektuelt erkjenne den; og avdøde Robert Heinlein, som i sin visjonære litteratur har stilt spørsmål og gitt svar på måter ingen andre engang har våget å nærme seg.

Til

ANNE M. WALSCH

Som ikke bare lærte meg at Gud eksisterer,
men åpnet mitt sinn til den vidunderlige sannheten
at Gud er min beste venn;
og som var langt mer enn en mor for meg,
men fødte i meg
en lengsel etter og en kjærlighet til Gud,
og alt som er godt.
Mor var
mitt første møte
med en engel.

Og til

ALEX M. WALSCH

Som gjennom livet stadig har fortalt meg at:
«Det er ikke noe problem,»
«Du behøver ikke å ta Nei for et svai»
«Du er ansvarlig for din egen suksess,»
og
«Det er mer der det kom fra.»
Far var
min første erfaring
med fryktløshet.

Forord

Du står nå foran en opplevelse utenom det vanlige. Du kommer til å være med på en samtale med Gud. Ja, jeg vet at det er umulig. Sannsynligvis tror du (eller er opplært til) at det ikke er mulig. En kan snakke *til* Gud, selvfølgelig, men ikke med Gud. Jeg mener, Gud kommer ikke til å svare, eller hva? I hvert fall ikke i form av en vanlig, hverdagslig samtale!

Det trodde jeg også. Så skjedde denne boken meg. Og jeg mener det bokstavelig. Denne boken ble ikke skrevet av meg, den skjedde meg. Og når du leser den, vil den skje deg også, for vi blir alle ledet til den sannheten vi er rede til å høre.

Livet mitt ville antagelig ha vært mye enklere hvis jeg hadde tidd stille med alt dette. Men det var ikke hensikten med at denne boken skjedde meg. Og uansett hva slags ubehageligheter den kan skaffe meg (som for eksempel å bli kalt en blasfemiker, en bedrager, en hykler for ikke å ha etterlevd disse sannhetene i fortiden, eller –kanskje verre –en hellig mann), er det ikke mulig for meg å stoppe prosessen nå. Det ønsker jeg heller ikke å gjøre. Jeg har hatt mine sjanser til å hoppe av hele saken, men jeg har ikke gjort det. Jeg har bestemt meg for å holde meg til det som instinktene mine sier i stedet for til det store deler av verden vil fortelle meg når det gjelder dette materialet.

Disse instinktene sier meg at denne boken ikke er tull, resultatet av en overarbeidet, frustrert åndelig fantasi eller rett og slett selvrettferdiggjørelsen til en mann som søker hevn for et misledet liv. **A**, jeg har tenkt på alle de tingene –hver og en av dem. Så mens materialet fortsatt befant seg i manuskriptform, ga jeg det til noen få personer for at de skulle lese det. De ble grepet. Og de gråt. Og de lo av gleden og humoren i det. Og livene (9) deres, sa de, forandret seg. De var paralyisert. De var gitt ansvar

Mange sa de var blitt forvandlet.

Det var da jeg forsto at denne boken var for alle, og at den måtte trykkes; for den er en vidunderlig gave til alle de som virkelig ønsker svar og som ærlig bryr seg om problemstillingene; for alle de som med hjertets oppriktighet, sjelens lengsel og sinnets åpenhet har begitt seg ut på leting etter sannheten. Og det er praktisk talt oss alle sammen.

Denne boken tar for seg de fleste, om ikke alle, spørsmålene vi noen gang har stilt om liv og kjærlighet, hensikt og funksjon, mennesker og forholdene mellom dem, godt og ondt, skyld og synd, tilgivelse og frelse, veien til Gud og veien til helvete .alt. Den diskuterer åpent sex, makt, penger, barn, ekteskap, skilsmisse, livsverk, helse, det som kommer etterpå, det som var

før alt. Den utforsker krig og fred, å vite og ikke å vite, å gi og ta, glede og sorg. Den ser på det konkrete og det abstrakte, det synlige og det usynlige, det sanne og det usanne.

Man kunne si at denne boken er ((Guds seneste uttalelser», selv om noen kan få litt problemer med dette, spesielt hvis de tror at Gud sluttet å snakke for 2000 år siden eller at hvis Gud har fortsatt å kommunisere, har det bare vært med hellige menn, medisinkvinner eller folk som har meditert i tretti år, eller har vært gode i tyve eller i det minste noenlunde anstendige i ti (ingen av disse kategoriene inkluderer meg).

Sannheten er at Gud snakker til alle. Den gode og den mangelfulle. Helgenen og kjeltringen. Og selvsagt med alle oss mellom disse ytterpunktene. Ta deg selv, for eksempel. Gud har kommet til deg på mange måter i løpet av livet ditt, og dette er én av disse. Hvor mange ganger har du hørt det gamle ordtaket ((Når studenten er moden, kommer læreren»? Denne boken er læreren var.

Straks etter at dette materialet hadde begynt å hende meg, visste jeg at jeg snakket med Gud. Direkte, personlig. Ugjendrivelig. Og at Gud svarte på spørsmålene mine i direkte samsvar med min evne til å forstå. Det vil si at Gud svarte på en slik måte og på et slikt språk Gud visste jeg ville forstå. Dette er bakgrunnen for den dagligdagse skrivestilen og de spredte henvisningene til materiale jeg hadde samlet fra andre kilder og tidligere erfaringer i livet mitt. Jeg vet nå at alt som har kommet til meg i mitt liv har kommet til meg fra Gud, og det ble nå nøstet sammen, (10) trådene ble trukket sammen til et praktfullt, fullstendig svar på alle spørsmål jeg noen gang hadde hatt.

Og et eller annet sted på veien forsto jeg at en bok var i ferd med å bli til –en bok ment for utgivelse. I løpet av den siste delen av dialogen (i februar 1993) ble jeg faktisk spesifikt fortalt at tre bøker ville bli produsert, og at:

1. Den første ville hovedsakelig ta for seg personlige temaer og fokusere på det enkelte menneskes livsutfordringer og muligheter.
2. Den andre ville handle om mer globale emner, om geopolitisk og metafysisk liv på Jorden, og om utfordringene som verden nå står overfor.
3. Den tredje ville ta for seg universelle sannheter av høyeste rang og sjelens utfordringer og muligheter.

Dette er den første av disse bøkene, fullført i februar 1993. For ordens skyld vil jeg gjøre oppmerksom på at mens jeg skrev ned denne dialogen for hånd, streket jeg under eller sirklet inn ord og setninger som kom til meg med spesiell tyngde –som om Gud talte med tordenrøst –og disse ble senere satt i kursiv av

setteren.

Jeg må nå si at jeg er etter å ha lest og gjenlest visdommen i dette materialet –dypt skamfull over mitt eget liv, som er blitt merket av stadige feil og ugjerninger, til tider svært skammelig oppførsel og enkelte valg og avgjørelser som jeg er sikker på at andre ser på som sårende og utilgivelige. Selv om jeg har forferdelig dårlig samvittighet for at det skjedde gjennom andres smerte, kan jeg ikke si hvor takknemlig jeg er for alt jeg har lært. Takket være menneskene rundt meg har jeg også oppdaget at jeg ennå har mye å lære. Jeg ber alle om unnskyldning for tregheten i læreprosessen. Likevel er jeg blitt oppmuntret av Gud til å unne meg selv tilgivelse for mine feil og ikke leve i frykt og skyld, men alltid å prøve –fortsette å prøve –å leve ut en mer storslagen visjon.

Jeg vet at det er det Gud ønsker for oss alle.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Julen 1994 (11)

Himmelske samtaler

- en uvanlig dialog

Våren 1992 – rundt påsketider, så vidt jeg husker – skjedde det noe utenom det vanlige i livet mitt. Gud begynte å snakke med deg. Gjennom meg.

La meg forklare.

Jeg var svært misfornøyd på den tiden, både på det personlige, det arbeidsmessige og det følelsesmessige planet. Livet mitt følte mislykket på alle områder. I årevis hadde jeg hatt for vane å skrive ned tankene mine i brev (som jeg vanligvis ikke sendte), og nå grep jeg min trofaste gule notatblokk og begynte å øse ut følelsene mine.

Denne gangen tenkte jeg at jeg i stedet for å skrive nok et brev til nok en person jeg mente plaget meg, skulle henvende meg direkte til kilden; direkte til den største plageånden av dem alle. Jeg bestemte meg for å skrive et brev til Gud.

Det var et ondskapsfullt, forvirret og følelsesladet brev, fullt av forvrengte sannheter og fordømmelser. Og en *haug* med sinte spørsmål.

Hvorfor fungerte ikke livet mitt? Hva skulle til for å få det til å fungere? Hva var grunnen til at jeg aldri kunne finne lykken i noe parforhold? Ville jeg noen gang oppleve å ha tilstrekkelig med penger? Sist – men absolutt ikke minst – *hva hadde jeg gjort for å fortjene et liv i kontinuerlig slit?*

Mens jeg skriblet ned de siste bitre, ubesvarlige spørsmålene og gjorde meg klar til å hive pennen til side, merket jeg til min overraskelse at hånden forble hevet i skrivestilling over papiret, som om den ble holdt der av en usynlig kraft. Brått begynte pennen å *bevege seg av seg selv*. Jeg hadde ikke den fjerneste anelse om hva jeg kom til å skrive, men det virket som om noe var på vei ut, så jeg bestemte meg for se hva som skjedde. Ut kom ...

Ønsker du virkelig et svar på alle disse spørsmålene, eller lufter du bare tankene dine?

Jeg blunket ... og så kom hjernen min med et svar. Jeg skrev ned det også.

Begge deler. Jeg lufter tanker. Det er sikkert. Men hvis det finnes svar på disse spørsmålene, er det sikkert som helvete at jeg vil høre dem!

Du er «sikker som helvete» ... på en hel del ting. Men ville det ikke være fint å være «sikker som *himmelen*»?

Og jeg skrev:

Hva skal det bety?

Før jeg forsto hva som skjedde, hadde jeg startet en samtale og jeg *ble diktert* snarere enn å skrive selv.

Denne dikteringen foregikk i tre år, og mens det pågikk hadde jeg ikke noen anelse om hvor det bar. Svarene på spørsmålene jeg formulerte på papiret, kom aldri til meg før hele spørsmålet var skrevet ned og jeg hadde skjøvet *mine egne tanker* til side. Ofte kom svarene forttere enn jeg klarte å skrive, og jeg rablet i vei for å holde tritt. Når jeg ble forvirret eller mistet følelsen av at ordene kom fra et annet sted, la jeg pennen ned og forlot dialogen inntil jeg igjen følte meg inspirert – beklager, men dette er det eneste ordet som er helt dekkende – til å returnere til den gule notatblokken og begynne å formidle igjen.

Samtalene foregår fortsatt i skrivende stund. Og mye av dette finner du på de følgende sidene – sider som inneholder en forbløffende dialog som jeg først mistrodd, deretter antok var av personlig verdi, men som jeg nå forstår var ment for flere enn bare meg. Den var ment for deg og alle andre som har funnet frem til dette materialet. For mine spørsmål er dine spørsmål.

Jeg vil at du skal gå inn i denne dialogen så snart du kan, fordi det viktigste ved den er ikke *min* historie, men din. Det er din livshistorie som har brakt deg hit. Det er for din personlige erfaring dette materialet har relevans. Ellers ville du ikke hatt det i hånden akkurat nå.

Så la oss gå inn i dialogen ved et spørsmål jeg hadde stilt i lengre tid: Hvordan snakker Gud, og til hvem? Da jeg stilte dette spørsmålet, fikk jeg dette svaret:

Jeg snakker til alle. Hele tiden. Spørsmålet er ikke hvem jeg snakker til, men hvem som lytter.

Fascinert ba jeg Gud om å utdype dette emnet. Dette er hva Gud sa:

La oss først bytte ut ordet snakke med ordet kommunisere. Det er et mye bedre ord, et mer utfyllende, mer presist ord. Når vi forsøker å snakke til hverandre – jeg til deg, du til meg, blir vi straks bundet av ordenes utrolige utilstrekkelighet. Av denne grunn kommuniserer jeg ikke ved hjelp av ord alene. Faktisk gjør jeg sjelden det. Min vanligste form for kommunikasjon foregår gjennom følelser.

Følelser er sjelens språk.

Hvis du ønsker å vite hva som er sant for deg om noe, så kjenn etter hvordan du føler om det.

Følelser er av og til vanskelige å oppdage – og

ofte enda vanskeligere å vedkjenne seg. Likevel er din høyeste sannhet gjemt i dine dypeste følelser.

Hemmeligheten er å nå disse følelsene. Jeg skal vise deg hvordan. Igjen. Hvis du vil.

Jeg fortalte Gud at jeg ville dette, men at jeg for øyeblikket hadde et enda sterkere ønske om et fullstendig svar på det første spørsmålet mitt. Dette er hva Gud sa:

Jeg kommuniserer også med tanken. Tanker og følelser er ikke det samme, selv om de kan forekomme samtidig. Ved tankekommunikasjon bruker jeg ofte bilder og symboler. Av denne grunn er tanker mer effektive som kommunikasjonsverktøy enn ord alene.

I tillegg til følelser og tanker bruker jeg også erfaring, som er en fremragende formidler.

Og endelig, når følelser og tanker og erfaring alle slår feil, (17) bruker jeg ord. Ord er i virkeligheten den minst effektive formidleren. De er mest ømfintlige for mistolkning og misforstås oftere.

Og hvorfor er det slik? Svaret ligger i hva ord egentlig er. Ord er bare ytringer; lyder som står for følelser, tanker og erfaring. De er symboler. Tegn. Emblemer. De er ikke sannhet. De er ikke virkelighet.

Ord kan hjelpe deg til å forstå noe. Erfaring lar deg få vite. Likevel finnes det ting som du ikke kan erfare. Derfor har jeg gitt deg andre verktøy til viten. Disse kalles følelser og tanker.

Den største ironien i dette er at dere alle har tillagt Guds ord så stor viktighet, og erfaringen så liten.

Faktisk tillegger du erfaring så liten verdi at hvis det du erfarer om Gud er annerledes enn det du har hørt om Gud, forkaster du automatisk erfaringen og tar ordene til deg, når det burde ha vært akkurat det motsatte.

Din erfaring og dine følelser om noe representerer hva du reelt og intuitivt vet om dette. Ord kan bare prøve å symbolisere det du vet, og kan ofte virke forvirrende.

Dette er verktøyet jeg kommuniserer med. Likevel er de ikke metodene, for ikke alle følelser, ikke alle tanker, ikke all erfaring og ikke alle ord stammer fra meg.

Mange ord er blitt ytret av andre, i mitt navn.

Mange tanker og mange følelser er inspirert av ting

som ikke er mitt direkte skaperverk. Mange erfaringer skriver seg fra disse.

Utfordringen er å kunne skjelne. Det vanskelige er å vite forskjellen på beskjeder fra Gud og data fra andre kilder. Å skille disse fra hverandre er en enkel sak når man bruker følgende grunnregel: Din høyeste tanke, ditt klareste ord, din mest storslagne følelse kommer fra meg. Alt lavere enn dette kommer fra en annen kilde.

Nå blir oppgaven med differensiering lett, for det skulle ikke være vanskelig selv for nybegynneren å identifisere det høyeste, det klareste og det mest storslagne.

Likevel vil jeg gi deg disse retningslinjene: Den høyeste tanken er alltid den tanken som inneholder glede. De klareste ordene er de ordene som inneholder sannhet. Den mest storslagne følelsen er den følelsen du kaller kjærlighet. (18)

Glede, sannhet, kjærlighet

Ingen av de tre utelukker noen av de andre, og én leder alltid til en annen. Det spiller ingen rolle hvilken rekkefølge de er plassert i.

Når man ved hjelp av disse retningslinjene har bestemt hvilke beskjeder som er mine og hvilke som har kommet fra en annen kilde, er det eneste spørsmålet som gjenstår, spørsmålet om mine beskjeder vil bli tatt hensyn til.

De fleste av beskjedene mine blir ikke det. Noen fordi innholdet virker for godt til å være sant. Andre fordi det virker for vanskelig å følge dem. Mange fordi de rett og slett blir misforstått. De fleste fordi de ikke blir mottatt.

Min mest virkningsfulle budskapsformidler er erfaringen, men selv den ignorerer du. Spesielt denne ignorerer du.

Din verden ville ikke sett ut som den gjør, hvis du bare hadde lyttet til erfaringene dine. Resultatet av at du ikke lytter til erfaringene er at du stadig gjenopplever dem, om og om igjen. For min hensikt kan ikke forhindres, heller ikke ignoreres. Du vil få beskjeden. Før eller senere.

Jeg vil imidlertid ikke tvinge deg til det. Jeg vil aldri presse deg. For jeg har gitt deg fri vilje – kraften til å gjøre som du selv velger – og jeg vil aldri ta dette fra deg, aldri.

Derfor vil jeg fortsette å sende deg de samme beskjedene igjen og igjen, gjennom årtusener og frem til din krok av universet. Uten stopp vil jeg sende deg mine beskjeder, inntil du har mottatt dem, holdt dem

inntil deg og kalt dem dine egne.

Beskjedene mine vil komme på hundrevis av forskjellige måter, ved tusen forskjellige anledninger, gjennom en million år. Du kan ikke unngå å høre dem hvis du virkelig lytter. Du kan ikke overse dem når du først virkelig har hørt dem. Og da vil kommunikasjonen vår begynne for alvor. For i fortiden har du bare snakket til meg, bedt til meg, gått i forbønn med meg, bønnfalt meg. Men nå kan jeg snakke tilbake til deg, for eksempel slik jeg gjør nå.

Hvordan kan jeg vite at denne kommunikasjonen er fra Gud? Hvordan vet jeg at dette ikke kommer fra min egen fantasi?

Hva ville vært forskjellen? Forstår du ikke at jeg like gjerne kan virke gjennom fantasien din som noe annet? Jeg vil bringe (19) deg de absolutt riktige tankene, ordene eller følelsene til enhver tid, spesialtilpasset formålet der og da ved enten å bruke én eller flere av kanalene.

Du vil forstå at disse ordene kommer fra meg fordi du aldri har snakket så klart på egenhånd. Hadde du allerede snakket så klart om disse spørsmålene, ville du ikke ha stilt dem.

Hvem snakker Gud til? Er det spesielle mennesker? Er det spesielle tidspunkter?

Alle mennesker er spesielle og alle tidspunkter er gyldne. Ingen mennesker eller tidspunkter er mer spesielle enn andre. Mange mennesker velger å tro at Gud kommuniserer på spesielle måter og bare med spesielle mennesker. Slik fraskriver massen seg ansvaret for å høre mitt budskap, for ikke å snakke om å motta det (som er noe annet). Dermed kan de ta andres ord for gitt. De behøver ikke høre på meg, for de har bestemt på forhånd at andre har hørt fra meg om ethvert emne, og de har dem å lytte til.

Ved å lytte til hva andre mennesker tror de har hørt meg si, behøver du ikke å tenke i det hele tatt.

Dette er den viktigste årsaken til at de fleste snur ryggen til mine budskap på det personlige planet. Hvis du innrømmer at du mottar beskjedene mine direkte, er du ansvarlig for å tolke dem. Det er langt tryggere og mye lettere å akseptere andres tolkning (selv om de skulle være 2000 år gamle) enn å prøve å tolke budskapet du kanskje mottar nettopp i dette øyeblikk.

Jeg inviterer jeg deg imidlertid til en ny form for kommunikasjon med Gud. En to-veis kommunikasjon. Egentlig er det du som har invitert meg. For jeg har kommet til deg, i denne formen, akkurat nå, som svar på din henvendelse.

Hvorfor virker det som om noen mennesker, for eksempel Kristus, hører mer av din kommunikasjon

enn andre?

Fordi noen mennesker faktisk er villige til å lytte. De er villige til å høre, og de er villige til å forbli åpne for kommunikasjonen selv om det virker skremmende eller sprøtt eller rett og slett feilaktig. (20)

Bør vi lytte til Gud selv om det som blir sagt virker galt?

Spesielt når det virker galt. Hvis du tror du har rett i alt, hva er vitsen med å snakke med Gud?

Ikke nøl med å handle utfra det du vet. Men vær klar over at dere alle har gjort det siden tidenes opprinnelse. Og se på hva slags forfatning verden befinner seg i dag. Det er innlysende at det er noe dere ikke har fått med dere. Tydelig nok er det noe dere ikke forstår. Det som dere forstår må virke riktig for dere, fordi «riktig» er et ord dere bruker til å beskrive noe dere er enig i. Det som dere ikke har fått med dere, virker derfor «galt» i første omgang.

Det eneste du kan gjøre for å komme deg videre, er å spørre deg selv «Hva ville skje hvis alt det jeg trodde var 'feil', faktisk var «riktig»?» Enhver dyktig vitenskapsmann forstår dette. Når det en vitenskapsmann gjør, ikke virker, forkaster han alle hypotesene og begynner på nytt. Bak alle store oppdagelser står mennesker som er villige til og i stand til ikke å ha rett. Og det er det som trengs her.

Du kan ikke kjenne Gud før du har sluttet å fortelle deg selv at du allerede kjenner Gud. Du kan ikke høre Gud før du slutter å tro at du allerede har hørt Gud.

Jeg kan ikke fortelle deg min sannhet før du slutter å fortelle meg din.

Men min sannhet om Gud kommer fra deg. Hvem har sagt det?

Andre.

Hvilke andre?

Ledere. Rabbidere. Prester. Bøker. Bibelen, for Guds skyld! De er ikke autoriserte kilder.

Er de ikke?

Nei. (21)

Men, hvilke er da autoriserte?

Lytt til følelsene dine. Lytt til dine høyeste tanker. Lytt til din erfaring. Hvis noe av dette ikke stemmer overens med det lærerne dine har sagt eller med det du har lest i bøker, så glem ordene. Ord er den minst pålitelige formidler av sannhet.

Det er så mye jeg ønsker å si deg, så mye jeg ønsker å spørre om. Jeg vet ikke hvor jeg skal begynne. For eksempel, hvorfor viser du deg ikke? Hvis det virkelig finnes en Gud, og du er ham, hvorfor viser du deg ikke på en måte som vi alle kan forstå?

Jeg har gjort det, gang på gang. Jeg gjør det igjen akkurat nå.

Nei, jeg mener ved en åpenbaringsmetode som er ubestridelig, som ikke kan benektes.

Som for eksempel?

Som for eksempel å åpenbare deg foran øynene mine. Jeg gjør det akkurat nå.

Hvor?

Overalt hvor du ser.

Nei, jeg mener på en ubestridelig måte. På en måte som intet menneske kunne fornekte.

Hvilken måte skulle det være? I hvilken form eller fasong ville du ha meg til å synes?

I den form eller fasong du virkelig har.

Det ville være umulig ettersom jeg har ikke noen form eller fasong dere ville forstå. Jeg kunne anta en form eller fasong dere kunne forstå, men da ville alle tro at det de har sett er (22) den eneste formen og fasongen til Gud, i stedet for én av Guds former eller fasonger – en av mange.

Folk tror at jeg er det de ser meg som, ikke som det de ikke ser. Men jeg er Den store usette, ikke det jeg tilfeldigvis velger å være i et gitt øyeblikk. På en måte er jeg det jeg ikke er. Jeg kommer fra ikke-være-tilstanden og vil alltid returnere dit.

Men, når jeg viser meg i en eller annen spesiell form – en form som jeg tror menneskene vil forstå meg i – forbinder folk meg for alltid nettopp med den formen.

Og skulle jeg vise meg i en annen form, til et annet menneske, ville den første si at den andre ikke så meg, ettersom jeg for den andre ikke så ut som for den første, og heller ikke sa de samme tingene – så hvordan kunne det ha vært meg?

Så du skjønner, det har ikke noe å si i hvilken form eller på hvilken måte jeg viser meg – uansett hva slags opptreden jeg viser eller hva slags form jeg antar, ingen av dem vil være ubestridelige.

Men hvis du gjorde noe som kunne bevise sannheten om hvem du er, uten at det kunne være tvil eller

spørsmål er det fortsatt noen som ville si at det var djevelens verk eller simpelthen innbilning. Eller alt annet enn meg.

Hvis jeg viste meg som Gud den allmektige, himmelens og jordens herre, og flyttet fjell for å vise det, ville det være noen som ville si: «Det må ha vært Satan.»

Og det er som det skal være. For Gud kan ikke ses ved ytre observasjon, men gjennom indre opplevelse. Og når indre opplevelse har vist Gud, er ytre observasjon ikke nødvendig. Og hvis ytre observasjon er nødvendig, er indre opplevelse ikke mulig.

Derfor, hvis det blir bedt om åpenbaring, kan det ikke fås, for det å etterlyse noe er i seg selv en påstand om at dette er fraværende; at ingenting av Gud vises nå. En slik påstand skaper erfaring. For tanken din er kreativ, og ordet ditt er produktivt. Til sammen forsterket tanken og ordet effektiviteten i skapelsen av din virkelighet. Derfor skal du erfare at Gud ikke viser seg nå, for hvis Gud gjorde det, ville du ikke be Gud å vise seg. (23)

Betyr det at jeg ikke kan be om alt jeg ønsker meg? Sier du at å be om noe faktisk støter det fra oss?

Dette er et spørsmål som er blitt stilt gjennom tidene – og det er blitt besvart når det er blitt stilt. Likevel har du ikke hørt svaret, eller vil ikke tro det.

Spørsmålet besvares igjen, på dagens språk og terminologi, slik:

Du vil ikke få det du ber om, heller ikke kan du få oppfylt alle ønskene dine. Det er fordi selve forespørselen er en påstand om mangel, og når du sier at du ønsker en ting, medvirker det bare til å produsere denne bestemte erfaringen – a ønske – i din virkelighet.

Den korrekte bønningen er derfor aldri en ydmyk bønnfallelse, men en bønn av takknemlighet.

Når du takker Gud på forhånd for det du velger å erfare i din virkelighet, erkjenner du i realiteten at det er der i realiteten. Takknemlighet er således det mest kraftfulle utsagnet overfor Gud; en affirmasjon som jeg har besvart selv før du har bedt om det.

Derfor skal du aldri bønnfalle. Sett pris på.

Men hva hvis jeg er takknemlig for noe overfor Gud på forhånd, og dette aldri dukker opp? Det kunne lede til desillusjon og bitterhet.

Takknemlighet kan ikke brukes som et verktøy for å manipulere Gud, et redskap for å lure universet. Du kan ikke lyve overfor deg selv. Innerst inne vet du

sannheten om tankene dine. Hvis du sier «takk Gud, for det og det», mens du er fullstendig klar over at det ikke finnes i din nåværende virkelighet, kan du ikke vente at Gud skal være mindre klar enn deg og produsere det for deg.

Gud vet det du vet, og det du vet er det som viser seg som din virkelighet.

Men hvordan kan jeg da være oppriktig takknemlig for noe jeg vet ikke er der? (24)

Tro. Hvis alt du har er en tro på størrelse med et sennepsfrø, skal du flytte fjell. Du skal vite at det er der fordi jeg sa at det er der; fordi jeg sa dette, til og med før du spør skal jeg ha svart; fordi jeg sa og har sagt det til deg på alle tenkelige måter, gjennom hver lærer du kan nevne, at hva du enn måtte velge, og velger det i mitt navn, slik skal det være.

Likevel sier så mange at bønnene deres ikke er blitt besvart?

Ingen bønn – og en bønn er ingenting annet enn en ivrig konstatering av det som er – forblir ubesvart. Hver bønn – hver tanke, hver konstatering, hver følelse – er kreativ. I den grad noe er ivrig holdt som sant, i den grad vil det virkeliggjøre seg i din erfaring.

Når det er sagt at en bønn ikke er blitt besvart, er det dette som i realiteten har skjedd: den ivrigste tanken, ordet eller følelsen er blitt operativ. Men du må vite – og dette er hemmeligheten – at det som alltid er tanken bak tanken – det som kan kalles den underliggende tanke – det er den kontrollerende tanken.

Derfor, hvis du tigger og bønnfaller virker sjansen mindre for at du kommer til å oppleve det du tror du velger, fordi den underliggende tanken bak enhver bønnfallelse er at du på det daværende tidspunkt ikke har det du ønsker. Denne underliggende tanken blir din virkelighet.

Den eneste underliggende tanke som kan overskygge denne tanken, er tanken holdt i tro på at Gud vil gi det det blir spurt etter alltid. Noen mennesker har en slik tro, men bare ganske få.

Bønneprosessen blir mye lettere når man, i stedet for å måtte tro at Gud alltid vil si «ja» til ethvert ønske, intuitivt forstår at forespørselen i seg selv ikke er nødvendig. Da er bønnen en bønn av takknemlighet. Det er ikke en forespørsel i det hele tatt, men en konstatering av takknemlighet for det som er.

Når du sier at en bønn er en konstatering av det som er, sier du da at Gud ikke gjør noe; at alt som skjer etter en bønn er et resultat av handlingen til den som ber? (25)

Hvis du tror at Gud er en allmektig skapning som

hører alle bønner, sier «ja» til noen, «nei» til andre, og «kanskje, men ikke nå» til resten, tar du feil. Etter hvilken tommelfingerregel ville Gud bestemme?

Hvis du tror at Gud er skaperen og beslutningstageren for alt i livet ditt, tar du feil.

Gud observerer, han skaper ikke. Gud står klar til å assistere deg i å leve livet ditt, men ikke på den måten du kanskje forventer deg.

Det er ikke Guds funksjon å skape, eller omskape, omstendighetene eller betingelsene i livet ditt. Gud skapte deg i sitt bilde. Du har skapt resten, gjennom kraften Gud har gitt deg. Gud skapte livsprosessen og livet slik du kjenner det. Men Gud ga deg fri vilje til å gjøre som du vil med livet ditt.

I den forstand er din vilje for deg Guds vilje for deg. Du lever livet slik du lever det, og jeg har ingen meninger verken fra eller til.

Dette er den store illusjonen du har levd i; at Gud bryr seg med hvordan du lever.

Jeg bryr meg ikke om hva du gjør, og dette er vanskelig for deg å høre. Men, bryr du deg om hva barna dine gjør når du sender dem ut for å leke? Er det viktig for deg hvorvidt de leker sisten, gjemsel eller kler seg ut? Nei, det er det ikke, fordi du vet at de er fullstendig trygge. Du har plassert dem i omgivelser du regner som vennlige og helt akseptable.

Selvfølgelig vil du alltid håpe at de ikke skader seg. Og hvis de gjør det, vil du være der med en gang for å hjelpe dem, gjøre dem friske, få dem til å føle seg trygge og glade igjen, slik at de kan gå tilbake til leken en annen dag. Men om de velger gjemsel eller sisten vil ikke spille noen rolle for deg neste gang heller. Du vil selvfølgelig fortelle dem hva som er farlig å leke. Men du kan ikke hindre barna dine i å gjøre farlige ting. Ikke alltid. Ikke for bestandig. Ikke hvert sekund fra nå og til døden. Kloke foreldre vet dette. Likevel slutter foreldre aldri å bekymre seg for utfallet. Det er denne tosidigheten – ikke å ta prosessen så alvorlig, men å bry seg inderlig om utfallet – som kommer nærmest beskrivelsen av Guds tosidighet. Men i en viss forstand bryr Gud seg heller ikke om utfallet. Ikke sluttresultatet. Grunnen er at sluttresultatet er sikret. (26)

Og dette er den andre store illusjonen til menneskene; at livets utgang er usikker.

Det er denne tvilen om sluttresultatet som har skapt din største fiende, frykten. For hvis du frykter utfallet, da må du tvile på Skaperen – du må tvile på Gud. Og hvis du tviler på Gud, må du leve med frykt og skyldfølelse hele livet.

Hvis du tviler på Guds hensikter – og på Guds evne til å nå sitt mål – hvordan kan du da noen gang slappe

av? Hvordan kan du noen gang finne ekte fred? Likevel har Gud full anledning til å tilpasse hensikter og resultater til hverandre. Du kan ikke og vil ikke tro på dette (selv om du påstår at Gud er allmektig), og derfor må du skape en kraft tilsvarende Gud i fantasien, for at det skal være noe som kan motarbeide Guds vilje. Og derfor har du kreert skapningen du kaller «djevelen» i din mytologi. Du har til og med sett for deg Gud i krig med denne skapningen (i den tro at Gud løser problemer på samme måte som du). Endelig har du også faktisk innbilt deg at Gud kunne tape denne krigen.

Alt dette bryter med alt det du sier du vet om Gud, men det spiller ingen rolle. Du lever i en illusjon og føler dermed frykten, ene og alene forårsaket av din avgjørelse om å tvile på Gud.

Men hva hvis du tok en ny avgjørelse? Hva kunne da bli resultatet?

Jeg sier deg dette: Du ville leve slik Buddha gjorde. Slik Jesus gjorde. Slik de gjorde, alle helgener du noen gang har hatt som forbilde.

Imidlertid, slik tilfellet var med de fleste av disse helgenene, ville ikke folk forstå deg. Og når du skulle forsøke å forklare din form for fred, dine gleder i livet, din indre ekstase, ville de lytte til ordene dine, men ikke høre dem. De ville forsøke å gjenta ordene, men de ville legge til noe.

De ville undre seg over hvordan du kunne få det de ikke kan finne. Og så ville de bli misunnelige. Snart ville misunnelsen utvikle seg til raseri, og i sinne ville de prøve å overbevise deg om at det er du som ikke forstår Gud.

Og hvis de ikke skulle lykkes i å ta fra deg gleden, ville de prøve å skade deg, så enormt ville raseriet deres være. Og hvis du fortalte dem at det ikke spiller noen rolle, at selv døden ikke kan forstyrre gleden din, og heller ikke forandre din opp- (27) fattelse av sannheten, ville de helt sikkert drepe deg. Etterpå, når de så hvilken fredelig måte du aksepterte døden på, ville de kalle deg helgen og elske deg igjen.

For det er menneskenes natur å elske, så ødelegge, og så elske igjen det de verdsetter høyest.

Men hvorfor? Hvorfor gjør vi det?

All menneskelig handling er på sitt dypeste plan motivert av en av to følelser – frykt eller kjærlighet. Egentlig finnes det bare to følelser – bare to ord – i sjelens språk. Disse er motpolene jeg skapte da jeg laget universet og menneskenes verden slik du kjenner den i dag.

Dette er de to punktene – alfa og omega – som gjør at systemet du kaller «relativitet» eksisterer. Uten

disse to punktene, uten disse to ideene, kunne det ikke eksistert andre ideer.

Enhver menneskelig tanke og enhver menneskelig handling er basert på enten kjærlighet eller frykt. Det er ingen annen menneskelig motivasjon, og alle andre ideer er ikke annet enn avledninger av disse to. De er simpelthen ulike versjoner – forskjellige variasjoner av samme tema.

Tenk grundig over dette og du vil se at det er sant. Dette er hva jeg har kalt den underliggende tanke. Det er enten en tanke av kjærlighet eller frykt. Det er tanken bak tanken bak tanken. Det er den første tanken. Det er hoveddrivkraften. Det er den rå energien som driver motoren til den menneskelige erfaringen.

Og slik produserer menneskelig oppførsel hele tiden erfaring etter erfaring; det er derfor mennesker elsker, så ødelegger, så elsker igjen: Alltid er det en bevegelse fra den ene emosjonen til den andre. Kjærlighet fremkaller frykt fremkaller kjærlighet fremkaller frykt

Og årsaken ligger i den første løggen – løggen som du anser som sannheten om Gud – at Gud ikke er pålitelig; at Guds kjærlighet ikke kan regnes med; at Guds aksept av deg er betinget; at sluttresultatet er usikkert. Og hvis du ikke kan stole på at Guds kjærlighet alltid er der, hvem sin kjærlighet kan du da stole på? Hvis Gud trekker seg tilbake når du ikke oppfører deg ordentlig, vil ikke vanlige dødelige gjøre det samme? (28)

Og slik skjer det at i det øyeblikket du pantsetter din høyeste kjærlighet, hilser du din største frykt velkommen.

For det første du bekymrer deg over etter å ha sagt «jeg elsker deg», er om du vil høre det gjengjeldt. Og hvis du hører det gjengjeldt, da begynner du umiddelbart å bekymre deg for å miste den kjærligheten du nettopp har funnet. Og slik blir alle aksjoner reaksjoner – et forsvar mot tap – selv mens du prøver å forsvare deg mot tapet av Gud.

Men, hvis du visste hvem du er – at du er den mest strålende, den mest bemerkelsesverdige, den ypperste skapning Gud noensinne har skapt – ville du aldri frykte. For hvem kunne avvise en slik vidunderlig storslagenhet? Selv Gud ville ikke kunne finne feil ved en slik skapning.

Du vet imidlertid ikke hvem du er og du tror du er en god del mindre verdt enn det du faktisk er. Og hvorfra fikk du ideen om at du ikke er fantastisk? Fra de eneste menneskene hvis ord du ville stole blindt på.

Fra din mor og din far.

Av alle mennesker er de de som elsker deg mest. Hvorfor skulle de lyve for deg? På den annen side; fortalte de deg ikke at du har for mye av ditt, men ikke nok av datt? Minnet de deg ikke på at du skal ses, men ikke høres? Skjente de ikke på deg da du hadde det som morsomst? Og, oppmuntret de deg ikke til å skrinlegge noen av dine villeste fantasier? Dette er beskjedene du har mottatt. Selv om de ikke tilfredsstillter kriteriene og derfor ikke kan være beskjeder fra Gud, kunne de like godt ha vært det, for de har jo kommet fra gudene i ditt univers.

Det var foreldrene dine som lærte deg at kjærligheten er betinget – du har følt betingelsene deres på kroppen mange ganger – og det er erfaringen du tar med deg inn i dine egne kjærlighetsforhold.

Det er også erfaringen du bringer til meg. Ut fra denne erfaringen trekker du dine konklusjoner om meg. Innen dette rammeverket finner du din sannhet. «Gud er en kjærlig Gud,» sier du, «men hvis du bryter budene hans, vil han straffe deg med varig forvisning og evig fordømmelse.»

For har du ikke opplevd avvisningen fra dine egne foreldre? Kjenner du ikke smerten i fordømmelsen deres? Hvordan kunne du da forestille deg at det kunne være annerledes med meg? (29)

Du har glemt hvordan det var å bli elsket betingelsesløst. Du husker ikke opplevelsen av kjærlighet fra Gud. Og derfor prøver du å forestille deg hvordan Guds kjærlighet må være, basert på hva du ser av kjærlighet i verden.

Du har projisert rollen «forelder» på Gud, og har derfor kommet frem til en Gud som dømmer og belønner eller straffer, utfra hvor fornøyd han er med det du har gjort. Men dette er en forenklet måte å se Gud på, basert på menneskenes mytologi. Det har ingenting å gjøre med hvem jeg er.

Ved å skape et helt tankesystem om Gud basert på menneskelig erfaring i stedet for åndelige sannheter, skaper du en hel virkelighet rundt kjærligheten. Det er en fryktbasert virkelighet, grunnfestet i forestillingen om en fryktelig og hevngjerrig Gud. Dens underliggende tanke er ukorrekt, men å benekte den ville være å spenne ben for hele din teologi. Og selv om den nye teologien som kunne erstatte den, virkelig fører til frelse, kan du ikke akseptere den fordi ideen om en Gud som ikke skal fryktes, som ikke dømmer og som ikke har noen grunn til å straffe, ganske enkelt er for fantastisk til å godtas selv i din høyeste forestilling om hvem og hva Gud er.

Denne fryktbaserte kjærlighetsvirkeligheten dominerer din opplevelse av kjærligheten; den skaper den faktisk. For ikke bare ser du deg selv motta betinget kjærlighet, du ser også deg selv gi kjærlighet på samme måte. Men samtidig som du reserverer deg og setter dine

betingelser, vet en del av deg at dette ikke er ekte kjærlighet. Likevel virker du maktesløs når det gjelder å forandre måten du gir kjærlighet på. Du har lært av bitter erfaring, sier du til deg selv, og sverger på at du aldri skal la deg selv bli såret igjen. Likevel er sannheten at du vil bli fordømt hvis du ikke gjør det.

Ved dine egne (feilaktige) tanker om kjærlighet dømmer du deg selv til aldri å oppleve ren kjærlighet. Dermed dømmer du også deg selv til aldri å kjenne meg som jeg virkelig er. Inntil du gjør det. For du skal ikke kunne fornekte meg for alltid. Forsoningens øyeblikk vil komme.]

Alle menneskelige handlinger er basert på enten kjærlighet eller frykt, ikke bare de som gjelder kjærlighetsforhold. Avgjørelser angående forretninger, industri, politikk, religion, utdanning, nasjonenes sosiale og økonomiske målsetninger, valg angående krig, fred, angrep, forsvar, aggresjon, underkas (30) telse; bestemmelser om å gi eller ta, beholde eller dele, samle eller splitte – alle enkeltvalg dere noen gang tar, stammer fra en av de to mulige tankene som finnes; en kjærlighetstanke og en frykttanke.

Frykt er den energien som innsnevrer, avslutter, trekker tilbake, forlater, gjemmer seg, beholder, skader.

Kjærlighet er den energien som utvider åpner opp, sender ut, forblir, avslører, gir, helbreder.

Frykt pakker kroppene våre inn i klær, kjærlighet lar oss stå nakne. Frykt klamrer og holder på alt vi har, kjærlighet gir bort alt vi har. Frykt holder stramt, kjærlighet holder ømt. Frykt tar, kjærlighet frigjør. Frykt nager, kjærlighet lindrer. Frykt angriper, kjærlighet reparerer.

Enhver menneskelig tanke, ord eller dyd er basert på den ene eller den andre følelsen. Du har ikke noe valg når det gjelder dette, fordi det ikke er noe annet å velge blant. Men du har fritt valg mellom disse to.

Du får det til å høres så lett ut, men likevel vinner frykten oftere enn den taper i valgets øyeblikk. Hvorfor er det slik?

Du er lært opp til å leve i frykt. Du er blitt fortalt at de sprekeste overlever, de sterkeste seirer og de flinkeste oppnår suksess. Svært lite er sagt som anerkjenner de kjærligste. Og derfor streber du etter å bli sprekest, sterkest, flinkest – på den ene eller den andre måten – og hvis du havner i en situasjon hvor du ser deg selv som dårligere enn dette, frykter du tap, for du er blitt fortalt at å være underlegen er det samme som å tape.

Og derfor velger du selvsagt handlingen som understøttes av frykten, for det er det du har lært.

Men jeg lærer deg dette:

Når du velger handlingen som understøttes av kjærligheten, da vil du gjøre det bedre enn å overleve, da vil du gjøre mer enn å vinne, da vil du oppnå mer enn å lykkes. Da vil du oppleve den fulle anerkjennelse av hvem du virkelig er, og hvem du kan være.

For å få til dette må du skyve til side lærdommen fra dine velmenende, men feilinformerte verdslige lærere og lytte til læren fra de som har visdom fra en annen kilde.

Det er mange slike lærere blant dere, og det har det alltid vært. For jeg ville aldri forlate dere uten noen som kunne vise (31) dere, lære dere, rettlede dere og minne dere på disse sannhetene. Likevel er den største påminneren ikke noen utenfor deg, men stemmen inni deg. Den er det første verktøyet jeg bruker, fordi den er den mest tilgjengelige.

Din indre stemme er den høyeste stemmen som jeg kan snakke med, fordi den er nærmest deg. Det er stemmen som forteller deg hva som er sant eller usant, rett eller galt, godt eller dårlig slik du har definert det. Den er radaren som bestemmer kursen, hvis du bare tillater deg selv å lytte til den.

Det er stemmen som forteller deg hvorvidt ordene du leser akkurat nå, er ord av kjærlighet eller ord som skal overses.

Du sa at hvis jeg alltid velger handlingen som kjærligheten understøtter, vil jeg oppleve den fulle anerkjennelse av hvem jeg er og hvem jeg kan være. Kan du være så snill å utdype dette?

Meningen med alt liv er at alle dere som lever skal oppleve full anerkjennelse. Dette er det eneste formålet.

Alt du sier, tenker eller gjør skjer i tråd med dette. Det er ingenting annet sjelen din kan gjøre, og ingenting annet sjelen din ønsker å gjøre.

Det fantastiske med dette formålet er at det aldri slutter. En slutt er en grense, og Guds formål er uten en slik grense. Skulle det komme et øyeblikk hvor du opplever den største anerkjennelse, vil du straks se for deg en enda større heder. Jo mer du er, desto mer kan du bli, jo mer du blir, desto mer kan du være.

Den største hemmeligheten er at livet ikke er en oppdagelsesprosess, men en skapelsesprosess.

Du oppdager ikke deg selv, men skaper deg selv på nytt. Søk derfor ikke å finne ut hvem du er, prøv å bestemme hvem du ønsker å være.

Det er noen som sier at livet er en skole, at vi er her

for å lære et spesielt «pensum», at så snart vi «uteksamineres» og ikke lenger er lenket av kroppen, kan vi gå videre til større sysler. Er dette korrekt?

Det er en annen del av menneskenes mytologi, basert på menneskelig erfaring. (32)

Livet er ikke en skole? Nei.

Vi er ikke her for å lære? Nei.

Men hvorfor er vi her?

For å gjenerindre og gjenskape den du er.

Jeg har sagt deg dette om og om igjen. Du tror meg ikke. Men det er helt i orden. For saken er at hvis du ikke skaper deg selv som den du er, kan du ikke være det.

Jeg skjønner ingenting. La oss gå tilbake til dette med skolen. Jeg har hørt lærer etter lærer fortelle oss at livet er en skole. Jeg er oppriktig sjokkert over å høre at du benekter dette.

En skole er et sted du går til når det er noe du ikke vet som du gjerne vil vite. Det er ikke et sted du går til hvis du allerede vet noe og ganske enkelt vil erfare din viten.

Livet (som du kaller det) er en mulighet for deg til å få vite erfaringsmessig det du allerede vet idémessig. Du trenger ikke å lære noe for å gjøre dette. Det eneste du trenger er å huske det du allerede vet, og handle i samsvar med det.

Jeg er ikke sikker på om jeg forstår dette.

La oss ta det fra begynnelsen igjen. Sjelen – din sjel – vet alt hele tiden. Ingenting er skjult for den, ingenting er uvisst. Men viten er ikke nok. Sjelen søker erfaring.

Du kan vite at du er sjenerøs, men hvis du ikke gjør noe som viser sjenerøsitet, har du ikke noe annet enn en idé om deg selv. Du kan vite at du er snill, men hvis du ikke er snill mot noen, har du ikke annet enn en forestilling om deg selv.

Det er sjelens eneste ønske å forvandle sin mest storslagne idé om seg selv til sin største erfaring. Inntil ideen blir erfaring, er det bare spekulasjon. Jeg har spekulert om meg selv lenge. Lenger enn du og jeg kan huske i fellesskap. Lenger enn (33) dette universets alder multiplisert med universets alder. Da ser du hvor ung – hvor ny – min erfaring av meg selv er.

Jeg er på villstrå igjen. Din erfaring av deg selv?

Ja. La meg forklare deg det på denne måten:

I begynnelsen var ER alt som var, og det var ikke noe annet. Men <(alt som er) kunne ikke kjenne seg selv –fordi «alt som er» var alt som var, og det fantes ingenting annet. Og derfor var «alt som er» ikke. For i fravær av noe annet, finnes ikke «alt som er».

Dette er det store ER/ER IKKE som mystikken har referert til fra tidenes morgen.

Nåvel, «alt som er» visste at det var alt som var –men dette var ikke nok, for det kunne bare kjenne sin fulle vidunderlighet som en forestilling, ikke som en erfaring. Likevel var det erfaringen av seg selv den lengtet etter, for den ønsket å vite hvordan det føles å være så vidunderlig. Men dette var umulig, ettersom betegnelsen «vidunderlig» er en relativ betegnelse. «Alt som er» kunne ikke vite hvordan det følte å være vidunderlig uten at det som ikke er dukket opp. I fraværet av det som ikke er, er ikke det som ER.

Forstår du dette?

Jeg tror det. Fortsett.

Ok.

Det eneste «alt som er» visste, var at det var ingenting annet. Og derfor kunne og ville det aldri kjenne seg selv fra et punkt utenfor seg selv. Et slikt punkt eksisterte ikke. Kun ett referansepunkt eksisterte, og det var det ene stedet innenfor. «ER/IKKE ER et».

Men «altet over alt» valgte å kunne kjenne seg selv erfaringsmessig.

Denne energien –denne rene, usette, uhørte, uobserverte og dermed ukjent-av-alle-andre-energien, valgte å erfare seg selv som den ytterste vidunderlighet den var. For å kunne gjøre dette, forsto den at den måtte bruke et referansepunkt innenfor.

Den tenkte, helt korrekt, at hver del av seg selv nødvendigvis måtte være mindre enn helheten, og at hvis den rett og (34) slett delte seg selv opp i deler, ville hver del være mindre enn helheten. Dermed kunne de se tilbake på resten av seg selv og se vidunderlighet.

Derfor delte «alt som er» seg –og ble i løpet av et strålende øyeblikk det som er her og det som er der. For første gang eksisterte her og der, atskilt fra hverandre. Og likevel, begge oppsto umiddelbart. Det gjorde også det som var ingen av delene.

Således eksisterte det plutselig tre elementer: Det som er her. Det som er der. Og det som hverken

er her eller der –men som må eksistere hvis her og der skal kunne eksistere.

Det er ingenting som holder altet. Det er ikke-mellom-rommet som holder mellomrommet. Det er altet som holder delene.

Kan du forstå dette?

Følger du meg?

Jeg tror jeg gjør det, faktisk. Tro det eller ei, du har illustrert det på en så klar måte at jeg tror faktisk jeg forstår det.

Jeg kommer til å gå videre. Nå, dette ingenting som inneholder altet, er det som noen kaller Gud. Det er imidlertid heller ikke presist, for det antyder at det finnes noe Gud ikke er –nemlig alt som ikke er «ingenting». Men jeg er alle ting –sette og usette –så denne beskrivelsen av meg som den store usette –ikke-tingen eller mellomrommet, en vanlig østlig mystisk definisjon av Gud, er ikke mer presis enn den vanlige vestlige praktiske definisjonen av Gud som alt som kan ses. De som tror at Gud er alt som er og alt som ikke er, har forstått det riktig.

Når Gud skapte det som er «her» og det som er «der», gjorde Gud det mulig å forstå seg selv. Da denne store indre eksplosjonen skjedde, skapte Gud relativitet –den største gave Gud noensinne har gitt seg selv. Derfor er relasjoner den største gaven Gud noensinne har gitt deg. Dette vil bli diskutert i detalj senere.

Fra ingenting utgikk altet –en åndelig begivenhet som tilfeldigvis er fullstendig i samsvar med det vitenskapsmennene deres kaller Big Bang-teorien.

Da alle elementene ble slynget ut, ble tiden skapt, for en ting (35) var først her, så der –og tiden det tok for å komme fra her til der var målbar.

De synlige delene av selvet begynte å definere seg selv som <relative> til hverandre, og de usynlige delene gjorde det samme.

Gud visste at for at kjærlighet skulle kunne eksistere –og kjenne seg selv som ren kjærlighet –måtte dens eksakte motsetning også eksistere. Så Gud skapte frivillig den store motpolen –det absolutt motsatte av kjærlighet –alt som kjærlighet ikke er –det som nå kalles frykt. Fra det øyeblikket frykten ble til, kunne kjærligheten eksistere som en ting som kunne erfares.

Det er denne opprettelsen av dualitet mellom kjærlighet og dens motsetning som menneskene i sine forskjellige mytologier refererer til som ondskapens fødsel, syndefallet, Satans opprør og så videre.

Liksom du har valgt å personifisere ren kjærlighet som vesenet du kaller Gud, har du valgt å personifisere ynkelig frykt som vesenet du kaller djevelen.

På Jorden har man etablert detaljrike mytologier rundt denne hendelsen, komplette med scenarier av kamp og krig, engleaktige soldater og djevlelige krigere, gode og onde og lyse og mørke makter.

Denne mytologien var menneskehetens tidlige forsøk på å forstå og formidle til andre på en måte de ville forstå, en kosmisk hendelse som den menneskelige sjelen er dypt klar over, men som sinnet har vanskelig for å fatte.

Ved å la universet bli en delt versjon av seg selv laget Gud alt som nå eksisterer – både synlig og usynlig – av ren energi.

Med andre ord var ikke bare det fysiske universet skapt, men også det metafysiske universet. Den delen av Gud som utgjør den andre halvdel av de likestilte ER/ER IKKE, eksploderte også i et uendelig antall deler mindre enn helheten. Disse energidelene ville dere kalle ånder.

Noen av menneskenes religiøse mytologier sier at «Gud Fader» hadde mange åndebarn. Denne parallellen til den menneskelige erfaringen at livet mangfoldiggjør seg, synes å være den eneste måten man kunne få massene til virkelig å forstå forestillingen om den plutselige tilsynekomsten – den plutselige eksistensen – til utallige ånder i «Himmelens rike». (36)

I dette er menneskenes mytiske fortellinger og historier ikke så langt fra den endelige sannheten – for de utallige åndene som omfatter min totalitet er, i kosmisk forstand, mitt avkom.

Mitt himmelske formål med å dele meg var å skape et tilstrekkelig antall deler av meg, slik at jeg skulle kunne kjenne meg selv erfaringsmessig. Det er bare på én måte Skaperen kan kjenne seg selv erfaringsmessig som Skaperen, og det er ved å skape. Derfor ga jeg hver av de utallige delene av meg (alle mine åndebarn) den samme kraften til å skape som jeg, helheten, har.

Det er dette menneskenes religioner sikter til når de sier at dere ble skapt i «Guds bilde». Dette betyr ikke, slik noen har for seg, at våre fysiske kropper ligner hverandre (selv om Gud kan anta en hvilken som helst form Gud velger for å fylle et spesielt formål). Det betyr at vårt innerste vesen er det samme. Vi er laget av «samme stoff». Vi *er* «samme stoff»! Med de samme egenskaper og evner – inkludert evnen til å skape fysisk realitet ut av tynn luft.

Hensikten med å skape dere, mine åndelige barn, var at jeg skulle kunne kjenne meg selv som Gud.

Jeg har ingen annen måte å gjøre dette på enn gjennom dere. Derfor kan det sies (og er blitt sagt, mange ganger) at hensikten min med deg er at du skulle kunne kjenne deg som meg.

Dette virker så utrolig enkelt, likevel blir det veldig komplisert – fordi det finnes bare én måte for deg å kjenne deg selv som meg på, og det er at du først må kjenne deg selv som ikke meg.

Prøv nå å følge med – gjør ditt beste for å holde tritt – dette kan nemlig virke ganske diffust. Er du klar?

Jeg tror det.

Godt. Husk at du har bedt om denne forklaringen. Du har ventet på den i årevis. Du har bedt om den på lekmannsspråk, ikke som teologiske doktriner eller vitenskapelige teorier.

Ja – jeg vet hva jeg har bedt om.

Og siden du har spurt, skal du få svar.

Nå, for å gjøre det enkelt, vil jeg bruke menneskenes (37) mytiske modell om Guds barn som en basis for diskusjonen, fordi det er en modell som du kjenner – og på mange måter er den ikke så ueffen.

Så la oss gå tilbake til hvordan denne prosessen med å kjenne seg selv må virke.

Det var bare på én måte jeg kunne få alle mine åndebarn til å kjenne dem selv som deler av meg på – og det var rett og slett å fortelle dem at de var det. Det gjorde jeg. Men du skjønner, det var ikke nok for ånden bare å vite at den var Gud, eller en del av Gud, eller arving til riket (eller hvilken mytologi du enn velger å bruke).

Som jeg allerede har forklart, er det å vite noe og det å erfare noe, to forskjellige ting. Ånden lengtet etter å kjenne seg selv erfaringsmessig (akkurat som jeg gjorde!). Det å være klar over ideene var ikke nok for den. Så jeg la en plan. Det er den mest ekstraordinære ideen i hele universet – og det flotteste samarbeidet. Jeg sier «samarbeid» fordi dere alle er sammen med meg om dette.

Ifølge planen skulle dere tre inn i den nyskapte fysiske verden som ren ånd. Dette fordi det fysiske er den eneste måten å vite erfaringsmessig hva man vet idémessig. Det er faktisk grunnen til at jeg skapte det fysiske kosmos til å begynne med

– og relativitetssystemet som styrer det – og hele skaperverket. Når dere først befant dere i det fysiske universet kunne dere,

mine åndelige barn, erfare det dere vet om dere selv –men først måtte dere få kjennskap til det motsatte. For å si dette på en enkel måte, så kan du ikke kjenne deg selv som høy før du blir klar over hva kort er. Du kan ikke erfare den delen av deg selv som du kaller tykk uten at du også er klar over hva tynt er.

I ytterste konsekvens kan du ikke oppleve deg selv som det du er før du har møtt det du ikke er. Dette er hensikten med relativitetsteorien og alt fysisk liv. Du definerer deg selv ved det du ikke er.

Nå, når det gjelder endelig viten –når det gjelder å kjenne deg selv som Skaperen –kan du ikke erfare deg selv som skaper før du skaper. Og du kan ikke skape deg selv før du avskaper deg selv. På en måte må du først «ikke være» for å være. Skjønner du? (38)

Jeg tror det

Hold ut.

Selvfølgelig er det umulig for deg ikke å være den og det du er –du er ganske enkelt det (ren, kreativ ånd), har alltid vært og vil alltid være det. Så du gjorde det nest beste. Du fikk deg selv til å glemme hvem du virkelig er.

Da du trådte inn i det fysiske universet, ga du avkall på erindringen om deg selv. Dette har medført at du kan velge å være den du ei i stedet for at du rett og slett våkner opp i et slott, for å si det på den måten.

Det er ved handlingen å velge å være en del av Gud –i stedet for bare å bli fortalt at du er det –at du opplever deg selv som stående foran et totalt valg. Dette er, per definisjon, det samme som Gud gjør. Men, hvordan kan du ha noe valg dersom det ikke er noe å velge mellom? Du kan ikke ikke være mitt barn uansett hvor hardt du prøver –men du kan glemme.

Du er, har alltid vært og vil alltid være en himmelsk del av den himmelske helheten, et medlem av himmelkroppen. Det er derfor handlingen å slutte seg til helheten igjen, å vende tilbake til Gud igjen, kalles erindring. Du velger faktisk å erindre hvem du virkelig er, eller å smelte sammen med de forskjellige delene av deg for å oppleve hele deg –som også er hele meg.

Din oppgave på Jorden er derfor ikke å lære (fordi du allerede vet) men å erindre hvem du er. Og for å erindre hvem alle de andre er. En stor del av oppgaven din består derfor av å påminne andre, slik at de også kan erindre.

Alle de vidunderlige åndelige lærerne har gjort akkurat det samme. Det er selve formålet. Det vil

si selvets formål.

I all verden, er det så enkelt –og så ... symmetrisk. Jeg mener, alt passer inn! Plutselig stemmer det! Nå ser jeg for meg et bilde jeg aldri før har klart å se tydelig.

Godt. Det er bra. Det er formålet med denne dialogen. Du har bedt meg om svar. Jeg har lovet å gi dem til deg.

Du kommer til å lage en bok av denne dialogen, og mine ord kommer til å bli gjort tilgjengelige for mange mennesker. Det er en del av oppgaven din. Nåvel, du har mange spørsmål (39) om livet. Grunnmuren skulle være på plass nå. Vi har lagt grunnlaget for annen forståelse. La oss gå over til disse andre spørsmålene. Og vær ikke engstelig. Hvis det er noe vi nettopp var igjennom som du ikke helt forstår, vil det snart sta klart for deg.

Det er så mye jeg skulle ha spurt om. Det er så mange spørsmål. Jeg antar at jeg burde begynne med de store, de opplagte. Som for eksempel: Hvorfor er Jorden i den forfatning den er i?

Av alle de spørsmålene mennesket har stilt Gud, er dette det vanligste. Mennesket har stilt dette spørsmålet fra tidenes morgen. Fra det første øyeblikket frem til nå har mennesket ønsket å vite: Hvorfor må det være slik?

Den klassiske måten å stille spørsmålet på, er vanligvis noe slikt: Hvis Gud er helt perfekt og elsker alt, hvorfor ville Gud skape pest og hungersnød, krig og sykdom, jordskjelv og tornadoer og orkaner og alle slags naturkatastrofer, dype personlige nederlag og katastrofer verden over?

Svaret på dette spørsmålet ligger i universets innerste mysterium og den høyeste meningen med livet.

Jeg viser ikke min guddommelighet ved å skape bare det dere kaller perfektjon overalt rundt dere. Jeg viser ikke min kjærlighet ved ikke å la dere vise deres.

Som jeg allerede har forklart, kan dere ikke vise kjærlighet før dere kan vise ikke-kjærlighet. En ting kan ikke eksistere uten sin motsetning, unntatt i en sfære av absolutthet. Men den absolutte verden var ikke tilstrekkelig for hverken dere eller meg. Jeg eksisterte der, i evigheten, og det er der dere også har kommet fra.

I det absolutte finnes det ingen erfaring eller opplevelse, kun viten. Det å vite er en himmelsk tilstand, men den største gleden er det å være. Det å være oppnås bare gjennom erfaring. Utviklingen er denne: å vite, å erfare, å være. Dette er Den

hellige treenighet – treenigheten som er Gud.

Gud Fader – far til all forståelse, årsak til all erfaring – vet, for du kan ikke erfare det du ikke vet.

Sønnen – legemliggjørelsen, iverksetteren av alt det Faderen vet om seg selv, erfarer for du kan ikke være det du ikke har erfart. (40) Gud – Den hellige ånd – avlegemliggjørelsen av alt det Sønnen har erfart om seg selv – er den enkle, fortreffelige værentilstanden som bare er mulig gjennom erindringen av • viten og erfaring.

Denne enkle tilstanden er lykkosalighet. Det er en gufstilstand som kommer etter det å vite og erfare seg selv. Det er dette Gud lengtet etter i begynnelsen.

Selvsagt skjønner du at far-sønn-beskrivelsene av Gud ikke har noe med kjønn å gjøre. Dette er billedlig tale jeg har hentet fra de nyeste skriftene deres. Tidligere plasserte hellige skrifter denne metaforen i en mor-datter-kontekst. Ingen av dem er korrekte. Hjernen din kan lettere forstå relasjonen som foreldet-barn. Eller: det som gir liv til og det som er oppstått.

Ved å tillegge den tredje delen av treenigheten får vi dette forholdet:

Det som gir liv til / Det som er oppstått / Det som er.

Denne treenige virkeligheten er Guds signatur. Den er det himmelske mønsteret. Tre-i-en finner man overalt i den høyeste sfæren. Du kan ikke flykte fra den når det gjelder tid og rom, Gud og bevissthet eller noen av de andre subtile relasjonene. På den annen side vil du ikke finne treenig sannhet i noen av livets materielle forhold.

Den treenige sannheten kommer til syne i livets subtile forhold for alle som har å gjøre med slike relasjoner. Teologer har beskrevet treenig sannhet som Faderen, Sønnen og Den hellige ånd. Psykiatere bruker uttrykkene overbevissthet, bevissthet og underbevissthet. Åndshøvdingen sier sinn, kropp og ånd. Vitenskapsmenn ser energi, stoff, eter. Filosofer sier at ikke noe er sant for deg før det er sant i tanke, ord og gjerning. Når dere snakker om tid, snakker dere bare om tre tider: fortid, nåtid, fremtid. Likeledes er det tre øyeblikk i din oppfatning – før, nå og etter. Når det gjelder romlige forhold, enten man vurderer punkter i universet eller forskjellige punkter i ditt eget rom, er de kjente størrelsene her, der og det som er imellom.

Når det gjelder materielle forhold, ser du ikke noe «imellom». Det er fordi materielle forhold alltid er tosidige, mens forhold av høyere sfærer bestandig er tresidige. Det er altså venstre-høyre, opp-ned, stort-lite, fort-sakte, varm-kald og (41) den største

tosidighet som noen gang er skapt: hankjønnhunkjønn. Det er ingen mellomting. En ting er enten det ene eller det andre eller en større eller mindre versjon av en av disse motpolene.

Innenfor sfæren av materielle forhold kan det ikke eksistere noen forestilling uten at dens motsetning blir forestilt. De fleste av dine hverdags erfaringer er grunnfestet i denne virkeligheten.

Innenfor sfæren av sublimе forhold har ingenting som eksisterer en motsetning. Alt er ett og alt går fra det ene til det andre i en evig sirkel.

Tid er en slik sublim sfære hvor det du kaller fortid, nåtid og fremtid eksisterer uten å være i relasjon til hverandre. Det betyr at de ikke er motsetninger, men snarere deler av den samme helheten; variasjoner av den samme ideen; sykluser av den samme energien; aspekter av den samme tidløse sannheten. Hvis du ut fra dette trekker den konklusjon at fortid, nåtid og fremtid eksisterer på en og samme «tid», har du rett. (Dette er imidlertid ikke det rette tidspunktet å diskutere dette. Senere – når vi skal utforske selve tidsbegrepet – kan vi gå grundigere inn på dette.)

Verden er slik den er fordi den ikke kunne være på noen annen måte og samtidig fortsatt eksistere i den materielle fysiske sfæren. Jordskjelv og orkaner, oversvømmelser og tornadoer og andre hendelser som dere kaller naturkatastrofer er bare bevegelser av elementer fra en polaritet til en annen. Hele fødsel-død-syklusen er en del av denne bevegelsen. Disse utgjør livsrytmene, og alt i den materielle virkeligheten er utsatt for dem fordi livet selv er en rytme. Det er en bølge, en vibrasjon, en pulsering i selve hjertet til «alt som er».

Sykdom og epidemier er motsetninger til helse og sunnhet, og virkeliggjøres på din befaling. Du kan ikke være syk uten at du på en eller annen måte har gjort deg selv syk. Likeledes kan du bli frisk igjen på et øyeblikk helt enkelt ved å bestemme deg for det. Dyp personlig skuffelse er en konsekvens av at man har valgt å ta ansvar, og verdensomspennende katastrofer er resultater av verdensomspennende bevissthet.

Spørsmålet ditt antyder at jeg valgte disse begivenhetene, at det er min vilje og mitt ønske at de skulle inntreffe, men jeg ønsker ikke disse hendelsene. Jeg observerer bare at du gjør (42) det. Og jeg gjør ingenting for å stoppe dem, fordi å gjøre dette ville være å blande seg inn i din vilje. Dette ville igjen berøve deg gudserfaringen, som er den erfaringen du og jeg har valgt i fellesskap.

Derfor, fordøm ikke det dere kaller dårlig i verden. Spør heller deg selv om det er noe av dette du har feilbedømt, og hva, og om, du ønsker å gjøre for å forandre dette.

Undersøk heller innad enn utad, og spør: «Hvilken del av meg selv ønsker jeg å erfare nå, midt i denne katastrofen? Hvilket aspekt av det å være velger jeg å fremkalle?» For hele livet eksisterer som et verktøy for din egen skapelse, og alle livets hendelser dukker opp rett og slett som muligheter for deg til å bestemme og bli den du er.

Dette gjelder alle sjeler, så du skjønner at det er ikke noen ofre i universet, bare skapere. Mesterne som har vandret på Jorden visste alle dette. Uansett hvilken Mester du nevner; ingen av dem anså seg som ofre – selv om mange virkelig ble kors festet.

Hver sjel er en Mester – selv om noen av dem ikke husker opprinnelsen til arven sin. Men de skaper alle situasjoner og omstendigheter i overensstemmelse med sitt eget høyeste formål og sin egen raskeste erindring – i hvert øyeblikk kalt nå.

Døm derfor ikke den karmiske stien en annen trår. Misunn ikke suksess, hån ikke nederlag, for du vet ikke hva sjelen regner som suksess eller nederlag. Kall ikke en ting en katastrofe eller en gledelig hendelse før du bestemmer eller er vitne til hvordan den blir brukt. For er døden en katastrofe hvis den sparer livet til tusener? Og er livet en gledelig hendelse hvis det ikke har vært til annet enn sorg? Men selv dette skal du ikke dømme om, men alltid holde ditt for deg selv og la andre ha sitt i fred.

Dette betyr ikke at du skal ignorere et rop om hjelp eller din egen sjels trang til å arbeide for å forandre en situasjon eller betingelse. Det betyr imidlertid at du skal unngå å kategorisere og dømme mens du gjør det du gjør. For enhver omstendighet er en gave og i enhver erfaring er det skjult en skatt.

Det var en gang en sjel som visste at den var lyset. Dette var en ny sjel, og derfor var den ivrig etter erfaring. «Jeg er lyset,» (43) sa den. «Jeg er lyset.» Likevel kunne ikke all hans viten og alt snakket om det erstatte erfaringen om det. Og i sfæren som denne sjelen kom fra, var det ingenting annet enn lys. Hver sjel var storslagen, hver sjel var fantastisk og hver sjel skinte med glansen til mitt blendende lys. Og slik var den lille sjelen det var snakk om et stearinlys i solen. Midt i det største lyset – som den var en del av – kunne den hverken se seg selv eller erfare seg selv som hvem og hva den virkelig var.

Nå skjedde det at denne sjelen lengtet og lengtet etter å kjenne seg selv. Og så sterk var denne lengselen at jeg en dag sa: «Vet du, Småen, hva du må gjøre for å tilfredsstille denne lengselen?»

«A, hva da, Gud? Hva da? Jeg vil gjøre hva som helst for det!» sa den lille sjelen.

«Du må skille deg fra resten av oss,» svarte jeg, «og så må du tilkalle mørket.»

«Hva er mørket, du hellige?» spurte den lille sjelen.

«Det som du ikke er,» svarte jeg, og sjelen forsto.

Og dermed gjorde sjelen dette, fjernet seg fra Helheten. Ja, den forflyttet seg til og med til en annen sfære. Og i denne sfæren hadde sjelen evner til å erfare alle typer mørke. Og det gjorde den.

Midt i alt mørket ropte den imidlertid ut: «Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?» Akkurat slik du har gjort i dine mørkeste stunder. Jeg har imidlertid aldri forlatt deg, men står alltid ved din side, rede til å påminne deg om hvem du virkelig er; rede, alltid rede til å kalle deg hjem.

Derfor, vær et lys i mørket og forbann det ikke.

Og glem ikke hvem du er i det øyeblikket du er omringet av det som du ikke er. Men pris skapelsen, selv mens du søker å forandre den.

Og vite at det du gjør når du står overfor din største prøvelse kan bli din største triumf. For erfaringen du skaper er en konstatering av hvem du er – og hvem du ønsker å være.

Jeg har fortalt deg denne historien – lignelsen om den lille sjelen og solen – slik at du kanskje bedre kan forstå hvorfor verden er slik den er – og hvordan den kan forandre seg på et øyeblikk idet alle erindrer den himmelske sannheten om deres høyeste virkelighet.

Noen sier at livet er en skole, og at det du observerer og (44) erfarer i livet er der for at du skal lære av det. Jeg har vært inne på dette tidligere, og jeg sier deg igjen:

Du kom inn i dette livet uten noe å lære – du skal bare demonstrere det du allerede vet. Ved å demonstrere dette vil du få det til å fungere og skape deg selv på nytt, gjennom din erfaring. Således rettferdiggjør du livet, og gir det hensikt.

Således gjør du det hellig.

Mener du å si at de dårlige tingene som skjer oss, skjer frivillig? Mener du at til og med verdens ulykker og katastrofer på et eller annet nivå er skapt av oss for at vi skal kunne «erfare det motsatte av det vi er»? Og i så fall, finnes det ikke en mindre smertefull måte – mindre smertefull for både oss selv og andre – å skape muligheter til å erfare oss selv på?

Du har stilt mange spørsmål, og de er alle gode.

La oss ta for oss ett av gangen.

Nei, ikke alt det 'du kaller dårlige ting som hender oss er selvvalgt. Ikke i den forstand at de er valgt

bevisst – og det er det du mener. De er alle ditt eget skaperverk.

Du befinner deg alltid i skapelsesprosessen. Hvert øyeblikk. Hvert minutt. Hver dag. Hvordan du skaper vil vi komme nærmere inn på senere. I mellomtiden, ta mitt ord på det – du er en stor skapelsesmaskin, og du spytter ut en ny manifestasjon bokstavelig talt så fort du kan tenke.

Begivenheter, hendelser, episoder, betingelser, omstendigheter – alt dette er skapt ut fra bevissthet. Individuell bevissthet er kraftfull nok. Du kan bare forestille deg hvor mye kreativ energi som slippes løs når to eller flere er samlet i mitt navn. Og kollektiv bevissthet? Ja, den er så mektig at den kan skape begivenheter og omstendigheter av verdensomspennende betydning og med planetariske konsekvenser.

Det ville ikke være korrekt å si – ikke slik du mener det – at du velger disse konsekvensene. Du velger dem like lite som jeg velger dem. Som jeg, observerer du dem. Og bestemmer hvem du er med hensyn til dem.

Men det finnes ingen ofre i verden, og ingen skurker. Du er heller ikke et offer for andres valg. På et eller annet plan har dere alle skapt det dere sier dere avskyr – og siden dere har skapt det, har dere valgt det. (45)

Dette er et avansert tankenivå som alle Mestere oppnår før eller senere. For det er bare når de kan akseptere ansvar for alt, at de kan oppnå kraft til å forandre deler av det.

Så lenge du holder liv i forestillingen om at det er noe eller noen der ute som «plager» deg, tar du fra deg selv kraften til å gjøre noe med det. Bare når du sier «jeg gjorde dette» kan du finne kraft til å endre det.

Det er mye lettere å forandre noe du gjør enn å forandre noe andre gjør.

Første skritt i prosessen for å forandre et eller annet er å vite og akseptere at du har valgt det til å være det det er. Hvis du ikke kan akseptere dette på et personlig plan, så godta det gjennom din forståelse av at vi er alle én. Prøv deretter å skape endring, ikke fordi noe er feil, men fordi det ikke lenger utgjør en korrekt konstatering av hvem du er.

Det er bare én grunn til å gjøre noe i det hele tatt: å sende en konstatering til universet om hvem du er.

Brukt på denne måten blir livet selvskapende. Du bruker livet til å skape deg selv som den du er, og den du alltid har ønsket å være. Det er også bare én grunn til å omgjøre noe; fordi det ikke lenger er en

konstatering av hvem du ønsker å være. Det avspeiler ikke deg. Det representerer ikke deg. (Det vil si, det re-representerer deg ikke ...)

Hvis du ønsker å bli re-presentert på en korrekt måte, må du arbeide for å endre alt som ikke passer inn i det bildet av deg selv som du ønsker å projisere inn i evigheten.

I ytterste forstand er alle de «dårlige» tingene som hender deg selvvalgt. Feilen består ikke i å velge dem, men i å kalle dem dårlige. For ved å kalle dem «dårlige», kaller du deg selv dårlig, siden det var du som skapte dem.

Denne merkelappen kan du ikke akseptere, så heller enn å kalle deg selv dårlig, fraskriver du deg det du selv har skapt. Det er denne intellektuelle og åndelige uærligheten som lar deg akseptere en verden hvor betingelsene er slik de er. Hvis du måtte akseptere – eller kanskje til og med kunne føle en form for dypt indre personlig ansvar for verden, ville verden ha vært en helt annen. Dette ville utvilsomt være tilfelle hvis alle følte seg ansvarlige. At dette er så innlysende tydelig, er det som gjør det så forferdelig smertefullt, og så tragisk ironisk. (46)

Verdens naturkatastrofer og ulykker – dens tornadoer og stormer, vulkanutbrudd og oversvømmelser – dens fysiske opprør – er ikke skapt av deg personlig. Det som er skapt av deg, er i hvilken grad disse begivenhetene inngriper i ditt liv.

Det inntreffer begivenheter i universet som ingen i sin vil-leste fantasi ville finne på å beskyldte deg for å ha fremkalt eller skapt.

Slike begivenheter blir skapt av menneskenes kollektive bevissthet. Hele verden samskaper og produserer disse erfaringene. Det hver av dere gjør individuelt er å gjennomgå dem og avgjøre hva de betyr for dere, hvis de betyr noe, og hvem og hva du er i forhold til dem.

Altså, mennesket skaper, kollektivt og individuelt, livet og tiden det opplever, ut fra ett eneste formål: utvikling.

Du har spurt om det finnes en mindre smertefull måte å gjennomgå denne prosessen på – og svaret er ja – men ingenting i din ytre erfaring vil ha forandret seg. Du reduserer smerten du assosierer med verdslige opplevelser og begivenheter – både din egen og andres – ved å endre måten du ser på dem på.

Du kan ikke forandre den ytre begivenheten (for den er blitt skapt av fellesskapet, og bevisstheten deres er ikke moden nok til å forandre individuelt det som er skapt kollektivt. Derfor må du forandre den indre erfaringen. Dette er veien til å mestre livet.

Ingenting er smertefullt av og i seg selv. Smerte er et resultat av gale tanker. Det er en tenkefeil.

En Mester kan få den bedrøveligste smerte til å forsvinne. På denne måten helbreder Mesteren.

Smerter er resultater av bedømmelser du har gjort om ting. Fjern dommen og smerten forsvinner.

Bedømmelser er ofte basert på tidligere erfaring.

Din idé om noe skriver seg fra en tidligere idé om det samme. Den tidligere ideen er et resultat av en enda tidligere idé – og den ideen stammer igjen fra en annen og så videre, som legoklosser, inntil du havner helt tilbake til speilhallen, til det jeg kaller den første tanken.

All tanke er kreativ og ingen tanke er mer kraftfull enn den opprinnelige. Det er derfor dette av og til også kalles arvesynd. (47)

Arvesynd er når den første tanken var feil. Feilen blir forverret mange ganger når du får en annen eller en tredje tanke om det samme. Det er Den hellige ånds oppgave å inspirere deg til ny forståelse som kan frigjøre deg fra feilene dine.

Sier du at jeg ikke skal ha dårlig samvittighet for de sultende barna i Afrika, volden og urettferdigheten i Amerika, jordskjelvet som drepte hundrevis av mennesker i Brasil?

Det finnes ikke noe «burde» eller «burde ikke» i Guds verden. Gjør det du vil. Gjør det som avspeiler deg, det som re-presenterer deg som en mer storslagen versjon av deg selv. Ønsker du å ha dårlig samvittighet, så ha dårlig samvittighet. ~ (~R4en døm ikke, og fordøm ikke, for du vet ikke hvorfor ting~ skjer, eller hvorfor.

Og du skal huske dette: Det du fordømmer vil fordømme deg og det du dømmer vil du en dag bli.

Søk heller å forandre – eller støtt andre som forandrer – det som ikke lenger avspeiler din høyeste følelse av hvem du er.

Likevel, velsign alt – for alt i livet er Guds skaperverk og det er den største skapelse.

Kan vi stoppe her et øyeblikk så jeg kan få trekke pusten? Sa du at det ikke finnes noe «burde» eller «burde ikke» i Guds verden?

Det er korrekt.

Hvordan kan det ha seg? Hvis det ikke er noen i din verden, hvor skulle de da være?

Ja—hvor...?

Jeg gjentar spørsmålet. Hvor ellers ville «burde» og «burde ikke» høre hjemme, hvis de ikke finnes i din verden?

I din fantasi.

Men de som lærte meg alt om rett og galt, hva man skal gjøre og ikke gjøre, burde og ikke burde, sa meg at alle disse reglene var fastsatt av deg – av Gud. (48)

Da tok de som underviste deg feil. Jeg har aldri laget noe vedtak om hva som er «riktig» eller «galt» eller hva man skal gjøre eller ikke gjøre. Å gjøre noe slikt ville være å ribbe deg totalt for din største gave – muligheten til å gjøre det du har lyst til og erfare resultatene av det; sjansen til å skape deg selv på nytt i bildet og likheten til den du virkelig er; anledningen til å produsere en virkelighet av et høyere og høyere du, basert på din mest storslagne idé om hva du er kapabel til.

Å si at noe – en tanke, et ord, en handling – er «galt» ville være det samme som å fortelle deg at du ikke skal gjøre det. Å fortelle deg at du ikke skal gjøre det, ville være å forby deg å gjøre det. Å forby deg noe ville være å legge bånd på deg. Å egge bånd på deg ville være å fornekte realiteten av den du virkelig er og muligheten for deg til å skape og erfare den sannheten.

Det er noen som sier at jeg har gitt dere fri vilje. Likevel påstår de samme menneskene at hvis du ikke adlyder meg, vil jeg sende deg til helvete. Hva slags fri vilje er det? Ville ikke dette vært et hån mot Gud – for ikke å snakke om ethvert ekte forhold mellom oss?

Vel, nå beveger vi oss inn på et annet område jeg gjerne vil diskutere, og det er hele denne greia om himmel og helvete. Utfra det du sier har jeg forstått det slik at det ikke finnes noe helvete.

Helvete finnes, men det er ikke slik du tror. Av årsaker jeg allerede har nevnt for deg, opplever du det ikke.

Hva er helvete?

Det er erfaringen av det verst mulige resultatet av valgene, avgjørelsene og skapelsene dine. Det er den naturlige konsekvens av en hvilken som helst tanke som fornekte meg, eller sier nei til hvem du er i forholdet til meg.

Det er smerten du opplever ved feiltenkning. Likevel er betegnelsen «feiltenkning» misvisende. Det finnes nemlig ikke noe som er feil.

Helvete er det motsatte av glede. Det er utilfredshet. Det er å vite hvem og hva du er, men å mislykkes i å erfare det. Det (49) er å være mindre. Dette er det eneste helvete, og det finnes altså ikke noe helvete for sjelen din.

Helvete eksisterer imidlertid ikke som dette stedet du har fantasert om, hvor du brenner i en evig ild og lever i en slags tilstand av evig pine. Hva slags hensikt skulle jeg ha hatt med det?

Selv hvis jeg skulle ha hatt den uvanlig ugudelige tanken at du ikke «fortjente» himmelen, hvorfor skulle jeg ha hatt behov for å søke en slags revansj eller straff for at du har mislykkes? Ville det ikke være en enkel sak for meg bare å kvitte meg med deg? Hvilken hevnlysten del av meg skulle kreve at jeg skulle utsette deg for evig ubeskrivelig lidelse?

Hvis du svarer: behovet for rettferdighet, vil jeg spørre: Ville ikke noe så enkelt som det å nektes nattverd med meg i himmelen være rettferdig nok? Er evig pålagt smerte også nødvendig?

Jeg sier deg at det ikke finnes noen slik etterdøden-erfaring som dere har konstruert i de fryktbaserte teologiene deres. Likevel finnes det en sjeleerfaring så ulykkelig, så ufullstendig, så mye mindre enn hel, så atskilt fra Guds største glede, at det for sjelen din ville være helvete. Men jeg sier deg at jeg sender deg ikke dit. Jeg forårsaker heller ikke at du får denne helveteserfaringen. Du skaper den selv, hver gang du skiller deg selv fra din egen høyeste tanke om deg. Du skaper den selv når du forneker selvet ditt; når du avviser hvem og hva du virkelig er.

Men selv denne erfaringen er aldri evigvarende. Det kan den ikke være, for det er ikke min plan at du skal være atskilt fra meg for evig og alltid. Faktisk er det en umulighet –for at noe slikt skulle skje ville ikke bare du måtte fornekte hvem du er – jeg ville også måtte gjøre det. Det kunne jeg aldri gjøre. Og så lenge en av oss vet sannheten om deg, kommer sannheten om deg alltid til å vinne.

Men hvis det ikke finnes noe helvete, betyr det da at jeg kan gjøre det jeg har lyst til, gjøre som jeg finner for godt, begå alle slags handlinger uten frykt for avstraffelse?

Er det frykt du trenger for å være, gjøre og få det som i bunn og grunn er rett? Må du trues for å «være snill»? Og hva er å (50) «være snill»? Hvem er så heldig å ha siste ord om dette? Hvem bestemmer retningslinjene? Hvem lager reglene?

Jeg sier deg dette: Du er din egen regelmaker. Du setter opp retningslinjene. Og du bestemmer hvor godt du har gjort det; hvor godt du gjør det. For du er den som har bestemt hvem og hva du

virkelig er –og hvem du ønsker å være. Og du er den eneste som kan evaluere hvor bra du gjør det.

Ingen andre vil dømme deg, for hvorfor og hvordan skulle Gud kunne dømme Guds eget skaperverk og kalle det dårlig? Hvis jeg ønsket at du skulle være perfekt og at alt du gjorde var perfekt, ville jeg ha laget deg perfekt fra begynnelsen. Hele poenget med prosessen var at du skulle oppdage deg selv, skape selvet ditt, som du virkelig er –og som du oppriktig ønsker å være. Men du kunne ikke være dette med mindre du også hadde et valg om å være noe annet.

Skulle jeg derfor straffe deg for å ta et valg som jeg selv har lagt foran deg? Hvis jeg ikke ville at du skulle velge det andre, hvorfor ville jeg ha skapt andre valg enn det første?

Dette er et spørsmål du må stille deg selv før du tildeler meg rollen som en fordømmende Gud.

Det direkte svaret på spørsmålet ditt ei ja, du kan gjøre som du ønsker uten frykt for avstraffelse. Det kan imidlertid være en fordel for deg å være klar over konsekvensene.

Konsekvenser er resultater. Naturlig utgang. Det er absolutt ikke det samme som represalier eller straff. Utgang er rett og slett utgang. De er det som utgår fra naturlig bruk av naturlover. De er det som hender, ganske forutsigelig, som en konsekvens av det som har inntruffet.

Alt fysisk liv fungerer i samsvar med naturlovene. Erindrer du disse lovene, og følger dem, har du mestret livet på det fysiske planet.

Det som for deg virker som straff –eller det du ville kalle ondskap eller uflaks –er ingenting annet enn en naturlov som hevder seg selv.

Så hvis jeg kjente disse lovene og adlød dem, ville jeg aldri mer få et eneste problemfylt øyeblikk. Er det det du sier meg?

Du ville aldri oppleve deg selv få det du kaller «problemer». Du ville ikke føle noen livssituasjon som noe problem. Du (51) ville ikke møte noen situasjon med engstelse. Du ville gjøre ende på all bekymring, tvil og frykt. Du ville leve som du forestiller deg Adam og Eva levde –ikke som ånder i den absolutte verden, men som legemliggjorte ånder i den relative verden. Men du ville ha all friheten, all gleden, all freden, all visdom, forståelse og makt til den ånden du er. Du ville være en totalt realisert skapning.

Dette er målet til sjelen din. Dette er dens formål –å realisere seg selv fullstendig mens den er i kroppen, å bli legemliggjørelsen av alt den virkelig

er.

Dette er min plan for deg. Dette er mitt ideal: at jeg skal realiseres gjennom deg. Dette fordi idé omdannes til erfaring, slik at jeg kan få kjenne selvet mitt erfaringsmessig.

Universets lover er lover jeg grunnla. Det er perfekte lover som skaper det perfekte funksjonsgrunnlag for det fysiske.

Har du noen gang sett noe mer perfekt enn en snøkrystall? Det innviklede mønsteret, symmetrien, konformiteten og originaliteten – det hele er et mysterium. Du undrer deg over mirakelet i denne slående demonstrasjonen fra naturens side. Men hvis jeg kan gjøre dette med en enkelt snøkrystall, hva tror du jeg kan gjøre – har gjort – med universet?

Hvis du hadde sett symmetrien i det, dets perfekte utforming – fra det største legemet til den minste partikkel – ville du ikke ha vært i stand til å begripe sannheten om det. Selv nå når du får det porsjonsvis, kan du ikke forestille deg eller forstå følgene. Du kan imidlertid vite at det er følger – langt mer komplekse og langt mer ekstraordinære enn din nåværende forståelse kan fatte. Shakespeare sa det på en vidunderlig måte: Det er mer i Himmelen og på Jorden, Horatio, enn det er drømt om i filosofien din.

Så hvordan kan jeg kjenne disse lovene? Hvordan kan jeg lære dem?

Det er ikke et spørsmål om å lære, men om å erindre. Hvordan kan jeg erindre dem?

Begynn med å være stille. Stilne den ytre verden, slik at den indre verden kan bringe deg sikt. Denne *inn-sikten* er det du (52) søker, men du kan ikke få den når du er så travelt opptatt med den ytre virkeligheten. Søk derfor inn i deg selv så ofte du kan. Og når du ikke går innover, kom innenfra når du har å gjøre med den ytre verden. Husk ordtaket: Hvis du ikke går innom, går du utenom.

Bruk førsteperson og gjenta det for å gjøre det mer personlig:

Hvis jeg ikke
går innom,
går jeg
utenom

Du har gått utenom hele livet. Men du behøver ikke det, og behøvde aldri det.

Det er ingenting du ikke kan være, det er ingenting du ikke kan gjøre. Det er ingenting du ikke kan få.

Det høres ut som gull og grønne skoger?

Hva ellers kan du vente deg fra Gud? Ville du tro meg hvis jeg lovet deg noe mindre?

I tusenvis av år har mennesker mistrodd Guds løfter av de merkeligste grunner; de var for gode til å være sanne. Så dere har valgt et dårligere løfte – en dårligere kjærlighet. For Guds største løfte har utspring i den høyeste kjærlighet. Men dere kan ikke forestille dere perfekt kjærlighet, og derfor er et perfekt løfte også ufattelig. Det samme gjelder en perfekt person. Derfor kan dere ikke engang tro på dere selv.

Hvis man ikke tror på noe av dette, betyr det at man ikke tror på Gud. For tro på Gud medfører tro på Guds største gave – ubetinget kjærlighet – og det største løftet fra Gud – grenseløse muligheter.

Kan jeg avbryte deg her? Jeg beklager å måtte avbryte Gud når han er kommet så godt i gang, men jeg har hørt dette snakket om grenseløse muligheter før, og det stemmer ikke med menneskelig erfaring. Glem vanskelighetene som møter gjennomsnittspersonen – hva med utfordringene til de som blir født med psykiske eller fysiske begrensninger? Er disses muligheter grenseløse? (53)

Dere har skrevet så i deres eget skrift – på mange måter og på mange steder.

Gi meg ett eksempel.

Se hva dere har skrevet i Første mosebok, kapittel 11, vers 6 i Bibelen.

Der står det: «Og Herren sa: 'Se, de er ett folk, og samme språk har de alle. Dette er det første de tar seg fore. Nå vil ingen ting være umulig for dem, hva de så finner på å gjøre.'»

Stemmer. Stoler du på det?

Det besvarer ikke spørsmålet om de stakkarslige, de svakelige, de handikappede, de som har begrensninger.

Tror du at de har disse begrensningene, som du sier, frivillig? Forestiller du deg at en menneskelig sjel møter livdsutfordringer – hva de enn måtte være – ved en tilfeldighet? Er det det du ser for deg?

Mener du at en sjel på forhånd velger hva slags liv den vil oppleve?

Nei, det ville undergrave hensikten med utfordringene. Hensikten er at du skal skape din egen erfaring – og dermed skape ditt eget selv – i det strålende øyeblikket *nå*. Du velger derfor ikke livet du vil erfare på forhånd.

Du kan imidlertid velge personene, stedene og begivenhetene – betingelsene og situasjonene,

utfordringene og hindringene, mulighetene og alternativene – som du bruker til å skape din erfaring. Du kan velge fargene i paletten din, verktøyet til verktøykassen din, maskineriet til fabrikken din. Hva du skaper med disse er din egen sak. Det er det livet dreier seg om.

Mulighetene dine er grenseløse for alt du har valgt å gjøre. Ikke ta det for gitt at en sjel som har inkarnert seg i en kropp som du kaller begrenset, ikke har nådd sitt fulle potensial, for du vet ikke hva den sjelen prøver å gjøre. Du forstår ikke dens program. Du er ikke klar over dens intensjon. (54)

Derfor skal du velsigne enhver person og betingelse og takke. Slik bekrefter du det perfekte i Guds skaperverk – og viser din tro på det. For tilfeldigheter eksisterer ikke i Guds verden, og det finnes ikke slumpetreff. Heller ikke er verden offer for vilkårlige valg eller det du kaller skjebne.

Hvis en snøkrystall er så fullkomment perfekt i sin utforming, tror du ikke at det samme kunne sies om noe så strålende som livet ditt?

Men selv Jesus helbredet de syke. Hvorfor helbredet han dem hvis tilstanden deres var så «perfekt»?

Jesus helbredet ikke de han helbredet fordi han anså tilstanden deres som ufullkommen. Han helbredet de han helbredet fordi han så at disse sjelene ba om helbredelse som del av sin prosess. Han så det perfekte i prosessen. Han gjenkjente og forsto sjelens intensjon. Hadde Jesus følt at all sykdom, mental eller fysisk, representerte ufullkommenhet, ville han da ikke ganske enkelt helbredet alle på hele planeten, alle på en gang? Tviler du på at han kunne klare det?

Nei. Jeg tror han kunne ha gjort det.

Godt. Så tigger hjernen om å få vite: Hvorfor gjorde han ikke det? Hvorfor ville Kristus velge å la noen lide, mens han helbredet andre? For den saks skyld; hvorfor tillater Gud lidelse i det hele tatt? Dette spørsmålet er blitt stilt tidligere, og svaret forblir det samme. Det er en perfekt prosess – og alt liv springer ut av valg. Det passer seg ikke å legge seg opp i valg, heller ikke å stille spørsmål ved det. Det er spesielt lite passende å fordømme det.

Det er imidlertid passende å observere det, og så å gjøre det som kan gjøres for å hjelpe sjelen i søkingen etter og beslutningen om et høyere valg. Vær derfor bevisst på andres valg, men døm ikke. Vit at valget deres er perfekt for dem akkurat nå – men stå likevel klar til å hjelpe dem hvis tiden skulle komme da de søker et nytt valg, et annet valg – et høyere valg. Gå i nattverd med andres sjeler, og deres hensikt, deres intensjon vil stå klart for deg. Dette er det Jesus gjorde med dem han helbredet – og med alle de som fikk livet sitt berørt av (55)

ham. Jesus helbredet alle de som kom til ham eller de som sendte andre til ham for å be for seg. Han helbredet ikke vilkårlig. Å gjøre det ville være å forbryte seg mot en av universets hellige lover:

La hver sjel få vandre sin egen sti.

Men betyr det at vi ikke må hjelpe noen uten at vi er blitt bedt om det? Det kan da ikke være slik, for da ville vi aldri kunne hjelpe de sultne barna i India eller torturofrene i Afrika, eller de fattige eller de undertrykte over hele verden. All humanitær innsats ville måtte innstilles, all veldedighet ville være forbudt. Må vi vente til en enkeltperson skriker ut til oss i fortvilelse eller til en nasjon ydmykt ber om hjelp før vi får lov til å gjøre det som utvilsomt er riktig?

Spørsmålet besvarer seg selv. Hvis noe utvilsomt er riktig, så gjør det. Men husk å være ytterst forsiktig når det gjelder hva du kaller «rett» og «galt».

Ting er bare rett eller galt fordi du sier det er slik. Ingenting er egentlig riktig eller galt.

Er det ikke?

«Riktig» eller «galt» er ikke en reell tilstand. Det er en subjektiv bedømmelse i et personlig verdisystem. Ved dine subjektive bedømmelser skaper du ditt selv – ved ditt personlige verdisyn bestemmer du og viser du hvem du er.

Verden er nettopp slik den er fordi du skal kunne foreta disse bedømmelsene. Hvis verden eksisterte i perfekt tilstand, ville din livsprosess av selvskapelse stoppe. Den ville avsluttes. Karrieren til en jurist ville ende i morgen hvis det ikke var flere rettstvister. Karrieren til en lege ville ende i morgen hvis det ikke var mer sykdom. Karrieren til en filosof ville ende i morgen hvis det ikke var flere spørsmål.

Og Guds karriere ville ende i morgen hvis det ikke var flere problemer!

Nettopp. Du har helt rett. Vi ville alle sammen være ferdig med å skape hvis det ikke var mer å skape. Vi har alle sam (56) men en viss interesse i å holde det gående. Selv om vi sier at vi gjerne skulle ha likt å få løst alle problemene, tør vi ikke å løse alle, for da ville det ikke bli noe igjen for oss å gjøre.

Generalene og våpenindustrien har forstått dette. Det er grunnen til at de kraftig motsetter seg ethvert forsøk på å få satt inn en anti-krig-regjering – noe sted i verden.

De medisinske instansene forstår også dette. Det er derfor de protesterer hardnakket mot nye mirakelmedisiner eller -kurer – for ikke å nevne mulighetene for mirakler i seg selv. De må det, de

er nødt til det for sin egen overlevelses skyld.

De religiøse lederne ser også dette tydelig. Det er derfor de konsekvent går til angrep på enhver definisjon av Gud som ikke inkluderer frykt, dom og straff, og enhver definisjon av selvet som ikke samsvarer med deres egen idé om den eneste veien til Gud.

Hvis jeg sier til dere at dere er Gud – hva da med religionene? Hvis jeg sier til dere at dere er helbredet, hva da med vitenskapen og medisinen? Hvis jeg sier til dere at dere skal leve i fred, hva da med fredsmakerne? Hvis jeg sier til dere at verden er reparert – hva da med verden?

Hva med rørleggerne?

Verden er hovedsakelig fylt av to typer mennesker; de som gir deg det du ønsker deg, og de som fikser ting. På en måte er også de som bare gir deg ting du ønsker – slakterne, bakerne, grønnsakshandlerne – også fikserte. For det å ha et ønske om noe, er ofte det samme som å ha behov for noe. De narkomane sier de trenger et «fiks». Derfor skal du være forsiktig, så ønskene dine ikke fører til avhengighet.

Sier du at verden alltid kommer til å ha problemer? Sier du at du faktisk vil ha det på den måten?

Jeg sier at verden eksisterer slik den eksisterer – akkurat som en snøkrystall eksisterer slik den eksisterer – slik den er blitt formet. Du har skapt det slik – akkurat som du har skapt livet ditt akkurat slik det er.

Jeg ønsker det dere ønsker. Den dagen dere virkelig ønsker en slutt på hungersnøden, vil det ikke være mer hungersnød. Jeg har gitt dere alle ressursene dere trenger til å gjøre det. Dere har alt verktøyet som trengs for å ta det valget. Dere har (57) ikke valgt det. Ikke fordi dere ikke kan velge. Verden kunne få slutt på hungersnøden i morgen. Dere valgte ikke å velge det.

Dere hevder at det er gode grunner for at 40 000 mennesker skal dø av sult hver dag. Det finnes ingen gode grunner. Samtidig som dere sier at dere ikke kan gjøre noe for å stoppe 40 000 mennesker om dagen fra å dø av sult, bringer dere hver dag 50 000 nye mennesker til verden for å starte et nytt liv. Og dette kaller dere kjærlighet. Dette kaller dere Guds plan. Det er en plan som totalt mangler logikk og resonnement, for ikke å snakke om barmhjertighet.

Jeg forklarer i sterke ordelag at verden eksisterer slik den gjør fordi dere har valgt det slik. Dere ødelegger systematisk deres eget miljø, peker så på såkalte naturkatastrofer som bevis på Guds fæle puss eller naturens grimme veier. Dere har spilt dere selv

et puss og det er deres egne veier som er grimme.

Ingenting, ingenting er fredeligere enn naturen. Og ingenting, ingenting har vært grusommere mot naturen enn mennesket. Likevel lukker du øynene og fraskriver deg alt ansvar. Det er ikke din feil, sier du, og det har du rett i. Det er ikke spørsmål om feil, det handler om valg.

Dere kan velge å stoppe ødeleggelsene av regnskogen i morgen. Dere kan velge å stoppe det voksende hullet i ozonlaget. Dere kan velge ikke å fortsette det pågående hærverket mot Jordens geniale økosystem. Dere kan prøve å sette snøkrystallen sammen igjen – eller i hvert fall stoppe den ubønnhørlige tiningen – men kommer dere til å gjøre det?

På samme måte kan dere stoppe all krig i morgen. Enkelt. Lett. Alt som skal til – alt som noen gang skulle til – er at dere blir enige. Men, hvis dere ikke kan bli enige om noe så grunnleggende enkelt som å slutte å drepe hverandre, hvordan kan dere hytte med knyttneven mot himmelen og regne med at andre skal ordne opp for dere?

Jeg gjør bare det for dere som dere vil gjøre for dere selv. Det sier loven og profetene.

Verden er i den tilstanden den er i på grunn av *dere* og valgene dere har tatt – eller ikke har tatt.

(Ikke å bestemme noe er å bestemme noe.)

Jorden er i den forfatning den er i på grunn av *dere*, og valgene dere har tatt – eller ikke har tatt. (58)

Ditt eget liv er slik det er på grunn av *deg* og valgene du har tatt – eller ikke har tatt.

Men jeg valgte ikke å bli truffet av den lastebilen! Jeg valgte ikke å bli ranet av den tyven eller voldtatt av den gærningen. Folk kunne si dette. Det finnes mennesker i verden som kunne si dette.

Til syvende og sist er dere alle årsak til de eksisterende betingelsene som skaper ranerens ønske eller såkalte behov for å stjele. Dere har alle skapt bevisstheten som gjør voldtekt mulig. Det er når du ser i deg selv det som forårsaket ugjærningen, at du til slutt begynner å helbrede tilstanden som den hadde utspring i.

Mett de sultne, gi verdighet til de fattige. Gi de mindre heldige muligheter. Gjør slutt på fordømmene som opprører og provoserer massene og fratrar dem håpet om en bedre morgendag. Glem de poengløse seksuelle tabuene og restriksjonene på seksuell energi – hjelp heller andre til å virkelig forstå seksualitetens under, og å kanalisere den riktig. Gjør dette og dere vil ha tatt et stort skritt fremover for å få slutt på ran og voldtekt en gang

for alle.

Når det gjelder den såkalte «ulykken» – en lastebil som kommer rundt en sving, en fallende murstein – så lær å ta slike hendelser som en liten bit av et større puslespill. Du har kommet hit for å utarbeide en individuell plan for din egen frelse. Men frelse betyr ikke å redde deg selv fra djevelens fall-gruber. Det finnes ikke noen djevel, og helvete eksisterer ikke. Du redder deg selv fra ikke-realiserings glømsel.

Du kan ikke tape denne kampen. Du kan ikke mislykkes. Derfor er det ikke noen kamp i det hele tatt, men en prosess. Men hvis du ikke er klar over dette, vil du se det hele som en konstant anstrengelse. Du kan til og med tro på kampen lenge nok til å skape en hel religion rundt den. Denne religionen forkynner at å kjempe er hovedpoenget med alt. Dette er en falsk lære. Det er ved ikke å kjempe at prosessen går videre. Det er ved å overgi seg at seieren vinnes.

Ulykker hender fordi de hender. Visse elementer i livdsprosessen har støtt sammen på en spesiell måte til en spesiell tid, med spesielle resultater – resultater dere av egne spesielle (59) grunner velger å kalle uheldige. Det kan imidlertid hende at de ikke er uheldige i det hele tatt i forhold til programmet til sjelen din.

Jeg sier deg dette: Det finnes ikke tilfeldigheter, og ingenting skjer «tilfeldig». Alle begivenheter og eventyr blir tilkalt til selvet ditt av selvet ditt for at du skal kunne skape og erfare hvem du virkelig er. Alle virkelige Mestere vet dette. Det er derfor mystiske Mestere forblir uberørt selv ansikt til ansikt med livets verste erfaringer (slik du ville definere dem).

De store lærere i deres kristne religion forstår dette. De vet at Jesus ikke var engstelig for korsfestelsen, men ventet seg den. Han kunne ha rømt, men han gjorde ikke det. Han kunne ha stoppet prosessen på et hvilket som helst tidspunkt. Han hadde kraften til det. Likevel gjorde han ikke det. Han lot seg korsfestes slik at han kunne symbolisere menneskets evige frelse. Se, sa han, hva jeg kan gjøre. Se hva som er sant. Og vit at alt dette og mer til skal du også gjøre. For har jeg ikke sagt at dere er guder? Likevel tror dere ikke. Hvis du ikke kan tro på deg selv, tro på meg.

Så stor var Jesu barmhjertighet at han tigget om – og skapte – en måte å få verden til å forstå at alle kan komme til himmelen (selv-realiserings) – selv hvis det ikke fantes noen annen måte enn gjennom ham. For han bekjempet elendighet og død. Og det samme kan du.

Den mest storslagne læren til Kristus var ikke at du skal få evig liv – men at du har det; ikke at du skal oppnå brorskap med Gud, men at du har det, ikke at du skal få det du ber om, men at du har det.

Det eneste som kreves er å vite dette. For du er skaperen av virkeligheten din, og livet kan ikke vise seg på andre måter for deg enn på den måten du tenker deg at det vil.

Du tenker det til virkelighet. Dette er skapelsens første skritt. Gud Fader er tanke. Dine tanker er foreldre til alle ting.

Dette er en av lovene vi skal huske.

Ja.

Kan du gi meg andre? (60)

Jeg har gitt deg andre. Jeg har gitt dere alle lovene, siden tidenes opprinnelse. Om og om igjen har jeg fortalt om dem. Jeg har sendt dere lærer etter lærer. Dere hører ikke på lærerne mine. Dere dreper dem.

Men hvorfor? Hvorfor dreper vi de helligste blant oss? Vi dreper dem eller nedverdiger dem. Det er det samme. Hvorfor?

Fordi de opponerer mot enhver tanke om å fornekte meg. Og fornekte meg må du hvis du skal fornekte deg selv.

Hvorfor skulle jeg ønske å fornekte deg, eller meg?

Fordi du er redd. Og fordi mine løfter er for gode til å være sanne. Fordi du ikke kan akseptere den høyeste sannhet. Og derfor må du redusere deg selv til en åndelighet som sprer frykt og avhengighet og intoleranse i stedet for kjærlighet og kraft og aksept.

Du er fylt av frykt – og din største frykt er at mitt høyeste løfte skulle være livets største løgn. Og derfor skaper du den største fantasien du kan for å forsvare deg selv mot dette: Du påstår at ethvert løfte som gir deg makt og garanterer deg kjærlighet fra Gud, må være djevelens falske løfte. Gud ville aldri avgi et slikt løfte, sier du til deg selv, bare djevelen ville gjøre dette – for å friste deg til å fornekte Guds ekte identitet som det fryktede, dømmende, sjalu, hevngjerrige og straffende vesen over alle vesen.

Selv om denne beskrivelsen passer bedre som definisjon på en djevel (hvis det hadde eksistert en), har du knyttet djevleske karakteristika til Gud. Slik overtaler du deg selv til ikke å akseptere de guddommelige løftene til din Skaper eller de guddommelige kvalitetene til selvet.

Slik er fryktens makt.

Jeg prøver å kvitte meg med frykten. Vil du fortelle meg mer om lovene?

Den første loven er at du kan være, gjøre og få alt du kan forestille deg. Den andre loven er at du tiltrekker deg det du frykter. (61)

Hvorfor er det slik?

Følelse er den tiltrekkende kraften. Det som du frykter sterkt, vil du oppleve. Et dyr – som dere anser som en lavere form for liv (selv om dyr har større evne til å innordne seg og fungerer bedre sammen enn menneskene) – vet med en gang om du er redd for det. Planter – som dere anser for en enda lavere form for liv – reagerer på en helt annen måte på mennesker som viser dem kjærlighet, enn på de som ikke bryr seg om dem.

Ingenting av dette er tilfeldig. Det finnes ikke tilfeldigheter i universet – bare en storslagen utforming; en praktfull «snøkrystall».

Følelse er energi i bevegelse. Når du flytter energi, skaper du effekt. Hvis du flytter nok energi, skaper du materie. Materie er sammensatt energi. Pisket rundt. Skyflet sammen. Hvis du manipulerer energi lenge nok på en bestemt måte, får du materie. Enhver Mester forstår denne loven. Det er universets alkymi. Det er hemmeligheten bak alt liv.

Tanke er ren energi. Enhver tanke du har, noen gang har hatt, og noensinne kommer til å få, er kreativ. Tankenes energi dør aldri. Aldri. Den forlater din skapning og setter kursen for universet, alltid utover og videre. En tanke er evig.

Alle tanker stivner; alle tanker møter og krysser andre tanker i en utrolig energilabyrint som former et levende mønster av ubeskrivelig skjønnhet og utrolig kompleksitet.

Lik energi tiltrekker lik energi – og danner (for å bruke enkle ord) «klumper» av samme energitype. Når mange nok tilsvarende «klumper» krysser hverandre – kolliderer med hverandre – «klistrer» de seg til hverandre (for å bruke enda et enkelt ord). Det kreves en ufattelig mengde lik «sammenklistret» energi for å danne materie. Men materie vil forme seg av ren energi. Faktisk er dette den eneste måten den kan forme seg. Når energi først blir materie, forblir den materie i svært lang tid – hvis ikke konstruksjonen forstyrres av en motarbeidende eller ulik form for energi. Ulike energier reagerer med hverandre og parterer faktisk materien. Dette medfører at den rå energien som den var laget av, slippes løs.

Dette er, sagt med enkle ord, teorien bak

atombomben deres. Einstein kom nærmere enn noe annet menneske – før (62) eller siden – til å oppdage, beskrive og sette universets kreative hemmelighet ut i funksjon.

Dette burde ha gjort det lettere for deg å forstå hvordan likt tenkende mennesker kan arbeide sammen for å skape en begunstiget virkelighet. Setningen «Hvor to eller flere er samlet i mitt navn» blir mer meningsfull.

Selvfølgelig, når hele samfunn tenker på en bestemt måte, hender det svært ofte forbausende ting – men ikke alle er nødvendigvis ønskelige. Et samfunn som lever i frykt, produserer veldig ofte – det er faktisk uunngåelig – det som det frykter mest.

På samme måten finner ofte store samfunn eller menigheter mirakelproduserende kraft i fellestenkning (eller det som noen kaller fellesbønn).

Og det må gjøres klart at selv enkeltpersoner – hvis tankene deres (bønn, håp, ønske, drøm, frykt) er svært sterke – kan produsere slike resultater i seg selv og av seg selv. Jesus gjorde stadig dette. Han forsto hvordan man kan manipulere energi og materie, hvordan man kan omstille den, hvordan man kan redistribuere den, hvordan man kan kontrollere den fullstendig. Mange Mestere har visst dette. Mange vet det nå.

Du kan vite det. Akkurat nå.

Dette er visdommen om det gode og det onde som Adam og Eva tok del i. Inntil de forsto dette, kunne det ikke være noe liv slik dere kjenner det. Adam og Eva – de mytiske navnene dere har valgt til å representere den første mann og den første kvinne – var far og mor til den menneskelige erfaring.

Det som har blitt beskrevet som Adams fall var faktisk hans oppløftning – den største enkelthendelse i menneskehetens historie. For dersom dette ikke hadde skjedd, ville ikke en verden av relativitet kunne ha eksistert. Adam og Evas handling var ikke opprinnelig syndig. I virkeligheten var den den første velsignelse. Dere burde takke dem hjertelig – for ved å være de første til å ta et «galt» valg, skapte Adam og Eva muligheten til å foreta valg i det hele tatt.

I menneskenes mytologi har dere gjort Eva til den «dårlige» – fristerinnen som spiste av frukten, kunnskapen om godt og ondt og kokett inviterte Adam til å delta. Denne mytologiske fellen har gjort det mulig for dere å gjøre kvinnen til mannens «undergang» helt frem til i dag. Dette har resultert i (63) alle slags forvrengte virkelighetsbilder – for ikke å nevne usikkerhet og forvrengte holdninger i forbindelse med seksualiteten. (Hvordan kan du føle så godt om noe så dårlig?)

Det du frykter mest vil plage deg mest. Frykten

vil trekke det til deg som en magnet. Alle menneskets hellige skrifter – fra enhver religiøs overtalelse og tradisjon dere har skapt – inneholder den klare formaning: frykt ikke. Tror du dette er tilfeldig?

Universets lover er svært enkle.

1. Tanker er kreative.
2. Frykt tiltrekker lik energi.
3. Kjærlighet er alt som er.

Hei, den tredje overrasket meg. Hvordan kan kjærlighet være alt som er, hvis frykt tiltrekker lik energi?

Kjærlighet er den virkelige virkeligheten. Det er den eneste. Det er alt. Å føle kjærlighet er å oppleve Gud.

I den høyeste sannhet er kjærlighet alt som er, alt som var og alt som noensinne kommer til bli. Når du beveger deg inn i det absolutte, beveger du deg inn i kjærligheten.

Den relative verden ble skapt for at jeg skal kunne erfare meg selv. Dette er allerede blitt forklart for deg. Dette betyr ikke at den relative sfæren er den virkelige. Det er en skapt virkelighet du og jeg har brukt og vil fortsette å bruke – for at vi skal kunne kjenne oss selv erfaringsmessig.

Men skapelsen kan virke svært virkelig. Hensikten med den er at den skal virke så virkelig at vi aksepterer den som om den virkelig eksisterer. På denne måten har Gud klart å skape «noe annet» enn seg selv (selv om det strengt tatt er umulig, ettersom Gud er – jeg er – alt som er).

Ved å skape «noe annet» – nemlig den relative verden – har jeg produsert et miljø hvor du kan velge å være Gud i stedet for bare å bli fortalt at du er Gud; hvor du kan oppleve guddommelighet som en skapelseshandling i stedet for et begrep; hvor det lille lyset i solen – den minste sjelen – kan kjenne seg selv som lyset.

Frykt er den andre siden av kjærlighet. Disse to er de primære motpolene. Ved å skape den relative sfæren skapte jeg først det motsatte av meg selv. På det fysiske planet i din verden er (64) det bare to steder å være: frykt og kjærlighet. Tanker basert på frykt vil produsere én slags manifestasjon på det fysiske planet. Tanker basert på kjærlighet vil produsere en annen.

Mesterne som har vandret på Jorden er de som har oppdaget hemmeligheten til den relative verden og nektet å godta dens virkelighet. Kort sagt; Mestere er de som har valgt bare kjærlighet. Hele tiden. I ethvert øyeblikk. I enhver situasjon. Selv da de ble drept, elsket de sine mordere. Selv da de ble forfulgt,

elsket de sine forfølgere.

Dette er svært vanskelig for dere å forstå, for ikke å snakke om å etterligne. Uansett, dette er det alle Mestere bestandig har gjort. Filosofien og tradisjonene bak gjør ingen forskjell. Det spiller ingen rolle hvilken religion det er snakk om – det er dette enhver Mester har gjort.

Dette eksempelet og denne leksjonen er gjort svært tydelig for deg. Gang på gang, om og om igjen, er dette blitt vist dere. Gjennom alle tider og overalt. Gjennom alle livene deres og i hvert øyeblikk. Universet har benyttet alle midler for å plassere denne sannheten foran deg. I sang og saga, poesi og dans, ord og bevegelse – i bilder i bevegelse, som dere kaller film, og i ordsammenstillinger, som dere kaller bøker.

Fra det høyeste fjellet er det blitt ropt, på det dypeste stedet er dens hvisken blitt hørt. Gjennom labyrinten av all menneskelig erfaring har denne sannheten runget: Kjærligheten er svaret. Men dere har ikke hørt etter.

Nå kommer du til denne boken og spør Gud om igjen om ting Gud har fortalt deg utallige ganger på utallige måter. Men jeg vil fortelle deg det igjen – her – i denne boken. Vil du lytte nå? Vil du virkelig høre etter?

Hva tror du brakte deg til dette materialet? Hvordan har det seg at du holder dette i hånden? Tror du ikke at jeg vet hva jeg gjør?

Det finnes ikke tilfeldigheter i universet.

Jeg har hørt gråten i ditt hjerte. Jeg har sett din sjels søken. Jeg vet hvor inderlig du har ønsket sannheten. I smerte har du ropt ut etter den, og i glede. Ustoppelig har du bønnfaldt meg om å vise meg, forklare meg, åpenbare meg.

Jeg gjør dette nå, i ord så enkle at du ikke kan misforstå. På et språk så enkelt at du ikke kan bli forvirret. Med et ordforråd så vanlig at du ikke kan gå deg vill i ordene. (65)

Så fortsett nå. Spør meg om hva som helst. Hva som helst. Jeg vil kunne gi deg svaret. Hele universet vil jeg vil bruke til dette. Så vær på utkikk. Denne boken er langt fra mitt eneste verktøy. Du kan stille et spørsmål, så legge fra deg boken. Men se. Hør. Ordene i den neste sangen du hører. Informasjonen i den neste artikkelen du leser. Handlingen i den neste filmen du ser. En tilfeldig kommentar fra den neste personen du møter. Eller hviskenen til elven, havet, det neste vindpustet som kjærtegner øret ditt – alle disse redskapene er mine; alle disse veiene fører til meg. Jeg vil snakke til deg hvis du vil lytte. Jeg vil komme til deg hvis du vil invitere meg. Da vil jeg vise deg at jeg alltid har vært der. All tid.

2

«Du vil vise meg livets vei;
ditt nærvær er fylt av glede;
ved din høyre hånd er det
fryd til evig tid.»
-Salme 16:11-

Jeg har søkt etter veien til Gud hele mitt liv. Jeg vet det – og nå har jeg funnet den og jeg kan ikke tro det. Det føles som jeg sitter her og skriver til meg selv.

Det er det du gjør.

Det føles ikke slik jeg trodde en kommunikasjon med Gud ville føles.

Vil du ha kubjeller og fløyter? Jeg skal se hva jeg kan ordne.

Du vet at det er mennesker som vil kalle hele denne boken en blasfemi, ikke sant? Spesielt hvis du fortsetter å oppføre deg som en kjekkas.

La meg forklare noe for deg. Du har denne ideen om at Gud viser seg på bare én måte i livet. Det er en svært farlig tanke.

Det hindrer deg i å se Gud overalt. Hvis du tror at Gud bare ser ut på en bestemt måte eller høres ut på en bestemt måte eller *er* på en bestemt måte, kommer du til å se rett forbi meg både natt og dag. Du vil tilbringe hele livet med å se etter Gud, men ikke finne henne. Fordi du ser etter en ham. Dette er bare ett eksempel.

Det er sagt at hvis du ikke ser Gud i det verdslige og det dypsindige går du glipp av halve historien. Det er en stor sannhet.

(67) Gud er i sorgen og i latteren, i det bitre og i det søte. Det er en himmelsk hensikt bak alt – og derfor er det en himmelsk tilstedeværelse i alt.

Jeg begynte en gang å skrive en bok som het *Gud er et salamismørbrød*.

Det ville blitt en svært god bok. Jeg ga deg inspirasjonen. Hvorfor skrev du den ikke?

Jeg følte det ville være blasfemi. Eller i det aller minste forferdelig uærbødig.

Du mener vidunderlig uærbødig. Hvordan kom du på den tanken at Gud er bare «ærbødig»? Gud er opp og ned. Varmt og kaldt. Venstre og høyre.

Ærbødig og uærbødig.

Tror du at Gud ikke kan le? Innbiller du deg at Gud ikke setter pris på en god vits? Mener du at Gud er uten humor? Jeg sier deg, Gud oppfant humoren.

Må du senke stemmen når du snakker til meg? Er slang eller røff språkbruk utenfor min viten? Jeg sier deg, du kan snakke til meg som du snakker til din beste venn.

Tror du det finnes et ord jeg ikke har hørt? Et syn jeg ikke har sett? En lyd jeg ikke har hørt?

Er det din tanke at jeg avskyr noen av disse og samtidig elsker de andre? Jeg sier deg, jeg avskyr ingenting. Jeg synes ingenting er frastøtende. Det er livet, og livet er gaven; den ubeskrivelige skatten, det helligste av det hellige.

Jeg er livet, for jeg er materialet livet er. Hvert av dets aspekter har en himmelsk hensikt. Ingenting eksisterer – ingenting – uten en årsak forstått og godkjent av Gud.

Hvordan kan det være slik? Hva med det onde som er skapt av mennesket?

Du kan ikke skape en ting – ikke en tanke, et objekt, en begivenhet – ingen erfaring av noe slag – som er utenfor Guds plan. For Guds plan er at du skal skape noe – alt – hva du vil. I en slik frihet ligger erfaringen av at Gud er Gud – og dette er erfaringen som jeg skapte deg for. Og livet selv. (68)

Det onde er det som dere kaller ondt. Men jeg elsker det også, for det er bare gjennom det som du kaller ondt at du kan vite hva godt er; bare gjennom det som du kaller djevelens gjerninger som du kan kjenne og gjøre Guds gjerninger. Jeg elsker ikke det varme mer enn jeg elsker det kalde, det høye mer enn det lave, venstre mer enn høyre. Alt er relativt. Alt er en del av det som er.

Jeg elsker ikke «det gode» mer enn jeg elsker «det dårlige». Hitler kom til himmelen. Når du forstår dette, vil du forstå Gud.

Men jeg er oppdratt til å tro at godt og dårlig eksisterer; at rett og galt er motsetninger, at visse handlinger ikke passerer, ikke er ok, ikke aksepteres av Gud.

Alt er «akseptert» av Gud, for hvordan kan Gud la være å akseptere det som er? Å avvise noe er å benekte at det eksisterer. Å si at det ikke er ok er å si at det ikke er en del av meg – og det er umulig.

Men, hold på din tro, forbli tro mot dine verdier, for dette er verdisynet til dine foreldre, til dine foreldres foreldre, dine venner og hele samfunnet du er en del av. Disse verdiene former strukturen i

livet ditt, og å forkaste dem ville få erfaringens reisverk til å rakne. Likevel, se nærmere på dem én for én. Saumfar dem bit for bit. Ikke riv huset fra hverandre, men vurder hver enkelt murstein og erstatt de som ser ødelagte ut, som ikke lenger støtter opp.

Dine ideer om riktig og galt er nettopp det – ideer.

De er tankene som former og skaper substansen av hvem du er. Det ville bare være én grunn til å forandre noen av disse; bare ett formål med å foreta en endring: at du ikke er fornøyd med den du er.

Bare du kan vite om du er fornøyd. Bare du kan si om livet ditt: «Dette er mitt skaperverk (min sønn), og det er jeg meget fornøyd med.»

Hvis dine verdier gjør deg godt, behold dem. Argumenter for dem. Slåss for å forsvare dem.

Men prøv å slåss på en måte som ikke skader noen. Skade er en unødvendig ingrediens i helbredelse. (69)

Du sier «hold på verdiene dine» samtidig som du sier at verdiene våre er gale. Hjelp meg med dette.

Jeg har ikke sagt at verdiene deres er feil. Men de er heller ikke riktige. De er ganske enkelt bedømmelser. Evalueringer. Bestemmelser. I de fleste tilfeller er bestemmelsene ikke tatt av deg, men av andre. Foreldrene dine kanskje. Religionen din. Lærerne, historikerne, politikerne deres.

Svært få av verdivurderingene du har inkludert i sannheten din, er bedømmelser du selv har tatt basert på egen erfaring. Men erfaring er det du er kommet hit for – og utfra erfaring skulle du skape deg selv. Du har skapt deg selv utfra andres erfaring.

Hvis det fantes noe som het synd, ville det være følgende: å la deg selv bli den du er på grunn av andres erfaring. Dette er «synden» dere har begått. Alle sammen. Dere venter ikke på egen erfaring, dere aksepterer andres erfaring som et evangelium, og så, når dere for første gang står ansikt til ansikt med den faktiske erfaringen, møter dere den farget av det dere tror dere allerede vet.

Hvis dere ikke hadde gjort dette, kunne dere ha fått en helt annen erfaring – en som kunne ha gitt den opprinnelige læreren eller kilden feil. I de fleste tilfeller ønsker dere ikke å beskyldte foreldrene, lærerne, religionene, tradisjonene eller de hellige skriftene for å ta feil – så dere fornekte egen erfaring til fordel for det dere er blitt fortalt at dere skal tenke.

Det beste eksempelet på dette er måten dere

ser på menneskelig seksualitet på.

Alle vet at den seksuelle erfaringen kan være den kjærligste, mest spennende, mektigste, mest forfriskende, mest fornyende, mest energigivende, mest bekræftende, mest intime, mest forenende, mest gjenskapende fysiske erfaringen som et menneske er i stand til å oppleve. Selv om du har oppdaget alt dette ved egen erfaring, har du likevel valgt å akseptere fordommene, meningene og forestillingene om sex. De er kunngjort av andre – alle med en viss interesse i hvordan du tenker.

Disse synspunktene, vurderingene og forestillingene har vært stikk i strid med din egen erfaring. Likevel, fordi du er motvillig til å gi lærerne dine feil, overbeviser du deg selv om (70) at det må være din erfaring som er feil. Dermed er du utro mot din sanne sannhet om dette emnet – med tragiske følger.

Du har gjort det samme med penger. Hver gang du har hatt mye penger, har du følt deg glad. Du følte deg glad da du mottok dem, og du følte deg glad da du brukte dem. Det var ingenting negativt ved det, ingenting ondt, ingenting grunnleggende «galt». Likevel har andres meninger om dette fått rotfeste seg så dypt i deg, at du har avvist erfaringen din til fordel for «sannhet».

Ved å ha adoptert denne «sannheten» som din egen, har du dannet deg tanker omkring det – kreative tanker. Dermed har du skapt en personlig virkelighet rundt penger som støter dem fra deg – for hvorfor skulle du ønske deg noe som ikke er godt?

Utrolig nok har du skapt det samme motsetningsforholdet når det gjelder Gud. Alt som hjertet ditt erfarer om Gud, forteller deg at Gud er god. Alt lærerne dine lærte deg om Gud sier deg at Gud er dårlig. Hjertet ditt sier deg at Gud skal elskes uten frykt. Lærerne dine forteller deg at Gud skal fryktes. Han er en hevngjerrig Gud. Du skal leve i frykt for Guds vrede, sier de. Du skal skjelve i hans nærvær. Gjennom hele ditt liv skal du frykte Herrens dom. For du er blitt fortalt at Herren er «rettferdig». Og Gud vet. Konfrontert med Herrens grusomme rettferdighet kan du få problemer. Derfor skal du være «lydig» overfor Guds bud. Ellers.

Fremfor alt skal du ikke stille slike logiske spørsmål som «hvis Gud ønsket streng lovlydighet, hvorfor skapte han da muligheten for at lovene kunne brytes?» Ah, vil lærerne dine si – fordi Gud ønsket at du skulle ha «fri vilje». Men hva slags valg er fritt når å velge én ting fremfor noe annet resulterer i fordømmelse? Hvordan kan «fri vilje» være fri når det ikke er din vilje, men en annens, som skal gjelde? De som lærer deg dette, gjør Gud til en hykler.

Du blir fortalt at Gud er tilgivelse og barmhjertighet – men hvis du ikke ber om denne tilgivelsen på «riktig

måte», hvis du ikke «kommer til Gud» slik det høver seg, vil bønnen din ikke bli hørt, ropet ditt gå ubemerket hen. Selv dette ville ikke vært så ille hvis det bare fantes én forskriftsmessig måte, men det finnes like mange «forskriftsmessige måter» som det finnes lærere til å lære dem bort. (71)

De fleste av dere bruker derfor mesteparten av deres voksne liv til å søke etter den «rette» måten å tilbe, lyde og tjene Gud på. Ironien i dette er at jeg ikke ønsker deres lydighet. Det er ikke nødvendig for dere å tjene meg.

Dette ligner mer på oppførselen eneveldige herskere opp gjennom historien har krevd av sine undersåtter – vanligvis egoistiske, usikre, diktatoriske herskere. Dette er på ingen måte gudelige krav – og det er bemerkelsesverdig at verden ennå ikke har konkludert med at kravene er forfalskninger og ikke har noe å gjøre med guddommens behov eller ønsker.

Guddommen har ingen behov. «Alt som er» er nettopp det: alt som er. Derfor ønsker, eller mangler, det ingenting – per definisjon.

Hvis dere velger å tro på en Gud som på en eller annen måte trenger noe – og som blir så såret hvis han ikke får det, at han straffer de som han forventet å motta det fra – da velger dere å tro på en Gud som er mye mindre enn meg.

Nei, mine barn, vennligst la meg forsikre dere igjen, gjennom denne boken, at jeg står uten behov. Jeg krever ingenting.

Dette betyr ikke at jeg er uten ønsker. Ønsker og behov er ikke det samme (selv om mange av dere i dag likestiller dem).

Ønske er begynnelsen til all skaping. Det er første tanke. Det er en storslagen følelse i sjelen. Det er Gud som velger hva som skal skapes neste gang.

Og hva er Guds ønske?

Først ønsker jeg å kjenne og erfare meg selv, i all min glans

– å se hvem jeg er. Før jeg oppfant dere – og alle universets verdener – var dette umulig for meg.

For det andre ønsker jeg at dere skal kjenne og erfare hvem dere virkelig ei gjennom kraften jeg har gitt dere til å skape og erfare dere selv på den måten dere selv måtte velge.

For det tredje ønsker jeg at hele livsprosessen skal være en opplevelse av konstant glede, ustoppelig skaping, evig ekspansjon og total oppfyllelse i ethvert øyeblikk av nået.

Jeg har etablert et perfekt system hvor disse ønskene kan bli realisert. De blir realisert nå – i dette øyeblikk. Den eneste forskjellen mellom deg og meg er at jeg vet dette.

I det øyeblikket du vet alt (og det øyeblikket kan komme over deg når som helst) vil også du føle deg slik jeg alltid gjør; (72)

fullstendig fylt av glede, kjærlighet, aksept, velsignelse og takknemlighet.

Dette er Guds fem holdninger. I løpet av denne dialogen vil jeg vise deg hvordan anvendelsen av disse holdningene kan – og vil – bringe deg til guddommelighet.

Dette var et veldig langt svar på et veldig kort spørsmål.

Ja, hold deg til verdiene dine – så lenge du erfarer at de tjener deg. Legg imidlertid merke til om verdiene du tjener, med dine tanker, ord og gjerninger, virkelig gjør den høyeste og beste forestillingen du noensinne har hatt om deg selv.

Ta for deg verdiene dine én for én. Hold dem opp mot lyset av den offentlige granskningen. Hvis du uten å nøle det aller minste kan fortelle verden hvem du er og hva du tror, er du fornøyd med deg selv. Da er det ingen grunn til å fortsette videre innover i denne dialogen med meg, fordi du har skapt et selv – og et liv for selvet – som ikke trenger noen forbedring.

Du har oppnådd perfektjon. Legg fra deg boken.

Livet mitt er ikke perfekt. Det er heller ikke i nærheten av å være perfekt. Jeg er ikke perfekt. Jeg består faktisk av et knippe ufullkommenheter. Jeg ønsker – noen ganger ønsker jeg av hele mitt hjerte – at jeg kunne rette opp disse feilene; at jeg visste hva som forårsaker oppførselen min, hva som spenner ben under meg, hva som hele tiden kommer i veien for meg. Jeg antar at det er derfor jeg har kommet til deg. Jeg har ikke klart å finne svarene på egenhånd.

Jeg er glad du kom. Jeg har alltid vært her for å hjelpe deg. Jeg er her nå. Du behøver ikke å finne svarene selv. Du har aldri behøvd det.

Men det virker så – dristig – kald og rolig sitter jeg her og konverserer med deg på denne måten. For ikke å snakke om at du – Gud – svarer. Dette er galskap.

Jeg forstår. Bibelens forfattere var alle tilregnelige, men du er gal.

De som skrev Bibelen var vitne til Kristi liv, og skrev trofast ned det de så og hørte. (73)

Feil. De fleste av Det nye testamentes forfattere

møtte eller så aldri Jesus. De levde mange år etter at Kristus forlot Jorden. De ville ikke ha gjenkjent Jesus av Nasaret om de så traff ham på gaten.

Men

Bibelens forfattere var trofaste trosfeller og store historikere. Fortellingene var blitt overført til dem og vennene deres fra samfunnets eldste. Historiene vandret fra generasjon til generasjon inntil de til slutt ble nedskrevet.

Og ikke alt Bibelens forfattere skrev ble tatt med i sluttdokumentet.

Ulike kirkesamfunn var allerede sprunget opp omkring Jesu lære. Og slik det ofte er når mange mennesker samler seg om en mektig ideologi, var det visse enkeltpersoner innenfor disse «kirkene» eller enklavene som bestemte hvilke deler av Jesu historie som skulle fortelles – og hvordan. Denne selekterings og redigeringsprosessen fortsatte gjennom møtevirksomheten, nedskrivningen og publiseringen av evangeliene og Bibelen.

Selv flere århundrer etter at de originale skriftene ble nedskrevet, bestemte et viktig kirkemøte enda en gang hvilke doktriner og sannheter som skulle inkluderes i den daværende offisielle Bibelen – og hva som ville være «usunt» eller «forhastet» å åpnebare overfor massene.

Det har også eksistert andre hellig skrifter – nedskrevet i plutselig inspirasjon av ellers vanlige folk som ikke var mer gale enn deg.

Antyder du – du antyder vel ikke – at denne nedskrivningen en dag kan bli «et hellig skrift»?

Mitt barn, alt i livet er hellig. I denne forstand er dette et hellig skrift, ja. Men jeg vil ikke kverulere over ordene, for jeg skjønner hva du mener.

Nei, jeg antyder ikke at dette manuskriptet en dag vil bli et hellig skrift. I det minste ikke på flere hundre år, eller til språket i det virker foreldet.

Du skjønner, problemet er at språket her er for dagligdags, for konversasjonelt, for samtidspreget. Folk tror at hvis Gud (74) skulle komme til å snakke direkte med dem, ville han ikke høres ut som naboen nede i gata. Det må være noe forenende, for ikke å si guddommelig over språkstrukturen. En viss verdighet. Et snev av guddommelighet.

Som jeg sa tidligere, er dette en del av problemet. Folk har den oppfatningen at Gud «dukker opp» bare i én form. Alt som avviker fra denne formen ses på som blasfemi.

Som jeg nevnte tidligere.

Som du nevnte tidligere.

Men la oss gå til kjernen i spørsmålet ditt. Hvorfor tror du at det er galskap å ha en dialog med Gud? Tror du ikke på bønn?

Jo, men det blir noe annet. Bønn har for meg alltid vært enveiskommunikasjon. Jeg spør, og Gud forblir stum.

Gud har aldri besvart en bønn?

Å jo, men aldri verbalt, skjønner du. Joda, alle slags ting har hendt i livet mitt som jeg er overbevist om har kommet som svar – svært direkte svar – på bønn. Men Gud har aldri snakket til meg.

Jeg skjønner. Så denne guden som du tror på – denne guden kan gjøre alt – han kan bare ikke snakke.

Selvfølgelig kan Gud snakke, hvis Gud ønsker det. Det virker bare ikke sannsynlig at Gud ville ønske å snakke med meg.

Dette er roten til ethvert problem du erfarer i livet – at du ikke anser deg selv som verdifull nok til å bli snakket til av Gud.

Milde himmel, hvordan kan du noensinne vente å høre min stemme hvis du forestiller deg at du ikke engang fortjener å bli snakket til?

Jeg sier deg dette: Jeg utfører et mirakel akkurat nå. For ikke bare snakker jeg til deg, men til enhver person som har fått tak i denne boken og som leser disse ordene.

Jeg snakker til hver av dem nå.

Jeg vet hvem hver av dem er.

Jeg vet allerede nå hvem som vil finne veien til disse ordene (75) og jeg vet (akkurat som når jeg kommuniserer på andre måter) at noen vil være i stand til å høre – mens andre bare vil være i stand til å lytte, men ikke høre noe.

Vel, dette får meg til å tenke på noe annet. Allerede nå mens jeg skriver, funderer jeg nemlig på å publisere dette materialet.

Ja. Hva er «galt» med det?

Kan jeg ikke risikere å bli beskyldt for å ha funnet på alt dette for fortjenestens skyld? Virker ikke hele saken suspekt?

Er motiveringen bak skrivingen din å tjene mange penger?

Nei. Det er ikke derfor jeg har begynt på dette. Jeg startet denne samtalen på papir fordi jeg har plaget meg selv med spørsmål i tretti år – spørsmål jeg har hungret etter å få besvart. Ideen om å lage bok av det kom senere.

Fra meg.

Fra deg?

Ja. Du tror da ~el ikke jeg hadde tenkt å la deg sløse bort alle disse fantastiske spørsmålene og svarene?

Jeg tenkte ikke på det. Til å begynne med ønsket jeg bare å få svar på spørsmålene; få en ende på frustrasjonen, få letingen overstått.

Godt. Så slutt med å sette spørsmålstegn ved motivene dine (du gjør det hele tiden) og la oss fortsette med samtalen.

3

Vel, jeg har hundre spørsmål. Tusen. En *million*. Og problemet er at jeg av og til ikke vet hvor jeg skal begynne.

Bare list opp spørsmålene. Bare start et eller annet sted. Sett i gang, akkurat nå. Lag en liste over de spørsmålene som kommer til deg.

OK. Noen av dem kommer til å virke veldig enkle og ukultiverte. Slutt å dømme deg selv. Bare list dem opp.

Greit. Vel, her er de som jeg kan komme på nå:

1. Når kommer livet mitt endelig til å ta av? Hva skal til for å få orden på det? Hva skal til for at jeg i det minste skal kunne oppnå en beskjeden suksess? Skal strevet aldri ta slutt?

2. Når kommer jeg til å lære nok om parforhold til å få dem til å forløpe knirkefritt? Er det noen vei *til* lykke i et forhold? Må de alltid være en konstant utfordring?

3. Hvorfor kan jeg aldri greie å skaffe meg nok penger? Er det min skjebne å måtte spinke og spare resten av livet? Hva er det som hindrer meg i å realisere mitt fulle potensial på dette området?

4. Hvorfor kan jeg ikke gjøre det jeg virkelig *ønsker* å gjøre med livet mitt og samtidig tjene til livets opphold?

5. Hvordan kan jeg løse noen av de helseproblemene jeg strir med? Jeg har vært offer for nok kroniske problemer for et helt liv. Hvorfor får jeg alle disse nå?

6. Hvilken karmisk leksjon er jeg her for å lære? Hva prøver jeg å mestre? (77)

7. Eksisterer reinkarnasjon? Hvor mange tidligere liv har jeg hatt? Hva var jeg da? Er «karmisk gjeld» en realitet?

8. Av og til lurer jeg på om jeg er synsk. Finnes det noe slikt som å være «synsk»? Er jeg det? Står mennesker som hevder å være synske «i ledtog med djevelen»?

9. Er det greit å motta penger for å utføre gode gjerninger? Hvis jeg velger å drive med healing – Guds arbeid – kan jeg da gjøre det og samtidig komme økonomisk godt ut av det? Eller utelukker de to hverandre gjensidig?

10. Er sex greit? Si meg nå – hva er sannheten bak

denne menneskelige erfaringen? Skal sex kun brukes til avl, slik noen religioner hevder? Oppnås ekte salighet og opplysning gjennom fornektelse – eller forvandling – av den seksuelle energien? Er det greit å ha sex uten kjærlighet? Er den fysiske opplevelsen i seg selv grei nok som grunn?

11. Hvorfor gjorde du sex til en så god, så fantastisk, så kraftfull menneskelig opplevelse bare for at vi i størst mulig grad skal avstå fra den? Hva er vitsen med dette? For den saks skyld, hvorfor er alle morsomme ting enten («umoralske, ulovlige eller fetende»)?

12. Finnes det liv på andre planeter? Har vi hatt besøk fra dem? Blir vi observert nå? Vil vi få se bevis – definitivt og ugjerdrivelig – på utenomjordisk liv i vår levetid? Har hver form for liv sin egen gud? Er du guden over alt?

13. Vil utopia noen gang komme til planeten Jorden? Vil Gud noen gang vise seg for Jordens mennesker, som lovet? Vil Jesus komme tilbake? Vil det noen gang komme en Jordens undergang – eller en apokalypse som profetert i Bibelen? Finnes det én sann religion? I så fall, hvilken?

Dette er bare noen få av spørsmålene mine. Som jeg sa, jeg har hundre til. Noen av disse spørsmålene gjør meg flau – de virker så umodne. Men besvar dem, er du snill – ett av gangen – og la oss « snakke » om dem.

Godt. Nå nærmer vi oss. Ikke be om unnskyldning for disse spørsmålene. Dette er spørsmål som menn og kvinner har stilt i hundrevis av år. Hvis spørsmålene var så dumme, ville de ikke ha blitt stilt om og om igjen i generasjoner. Så la oss begynne med spørsmål nummer én.

Jeg har etablert lover i universet som gjør det mulig for dere (78)

å få – å skape – nøyaktig det dere velger. Lovene kan hverken brytes eller ignoreres. Du følger dem akkurat nå, selv når du leser dette. Du kan ikke ikke følge lovene, for det er slik alt fungerer. Du kan ikke unngå dem; du kan ikke handle uten å følge dem.

Hvert minutt av ditt liv handler du i samsvar med tide at du bekjentgjør det og produserer det som du har blitt lovet. For å gjøre dette må du tro på løftet, og leve det ut. Du må leve ut Guds løfte.

Guds løfte er at du er hans sønn. Hennes barn. Dets likhet. Hans like.

Det er her det går i stå for deg. Du kan akseptere «hans sønn», «barn», «like», men du krymper deg ved å bli kalt «hans like». Det er for mye å akseptere. For mye storhet, for stort vidunder, for stort ansvar. For

hvis du er Guds like, betyr det at ingenting blir gjort med deg – alle ting blir skapt av deg. Det vil ikke kunne finnes flere ofre eller flere kjeltringer – bare resultater av tankene dine.

Jeg sier deg dette: alt du ser i verden er resultater av tankene dine om det.

Ønsker du at livet ditt virkelig skal «ta av»? Så endre forestillingen din om det. Om deg. Tenk, snakk og handle som den guden du er.

Selvfølgelig vil dette skille deg fra mange – de fleste – av dine medmennesker. De vil kalle deg gal. De vil si at du bedriver blasfemi. De vil til slutt få nok av deg, og de vil prøve å korsfeste deg.

De vil gjøre dette – ikke fordi de tror du lever i en fantasiverden (de fleste er sjenerøse nok til å la deg i fred med din egen form for underholdning) – men fordi andre før eller senere vil bli tiltrukket av din sannhet – av løftene den gir dem.

Det er nå dine medmennesker vil blande seg inn – for det er nå du begynner å true dem. For din enkle sannhet, etterlevd i all beskjedenhet, vil tilby både den enkelte og fellesskapet mer skjønnhet, mer trøst, mer fred, mer glede og mer kjærlighet enn noe dine medmennesker på Jorden kunne få i stand.

Og å ta til seg den sannheten ville bety slutten på deres måte å gjøre ting på. Det ville bety slutten på hat og frykt og bigotteri og krig. Slutten på fordømmelsen og drepingen som har pågått i mitt navn. Slutten på at makt-er-styrke. Slutten på at medmakt-kan-alt-kjøpes. Slutten på fryktbasert lojalitet og (81) hyllest. Slutten på verden slik de kjenner den – slik dere hittil har skapt den.

Så vær beredt, milde sjel. For du vil bli bakvasket og spyttet på, utskjelt, forlatt. Til slutt vil de anklage deg, prøve deg og fordømme deg – på sine måter – fra det øyeblikket du aksepterer og innlemmer din hellige årsak – selvrealiseringen.

Så hvorfor gjøre det?

Fordi verdens aksept eller anerkjennelse ikke lenger er viktig for deg. Du er ikke lenger fornøyd med det den har brakt deg. Du er ikke lenger fornøyd med det den har gitt andre. Du ønsker at smerten skal opphøre, lidelsen skal stoppe, illusjonen skal ende. Du har fått nok av den nåværende verden. Du søker en nyere verden.

Søk ikke lenger. Fremkall den nå.

Kan du hjelpe meg til bedre å forstå hvordan jeg kan gjøre det?

Ja. Gå først til din høyeste tanke om deg selv.

Forestill deg det jeger du ville være hvis du levde ut den tanken hver dag. Forestill deg det du ville tenke, gjøre og si, og hvordan du ville reagere på hva andre gjør og sier.

Ser du noen forskjell på denne projeksjonen og det du tenker, gjør og sier i dag?

Ja. Jeg ser stor forskjell.

Godt. Det burde du, siden vi vet at du ikke lever ut din høyeste visjon av deg selv akkurat nå. Nå, når du har sett forskjellen mellom hvor du er og hvor du ønsker å være, begynn bevisst å endre tankene, ordene og gjerningene dine for å tilpasse dem til din høyeste visjon.

Dette vil kreve en utrolig mental og fysisk anstrengelse. Det vil kreve en konstant, vedvarende overvåking av hver av dine tanker, ord og handlinger. Det vil involvere stadige valg – bevisste valg. Hele denne prosessen er en massiv bevegelse mot bevissthet. Det du vil oppdage hvis du tar i mot denne utfordringen, er at du har tilbrakt halve livet i ubevisst tilstand. Det vil si uten å være klar over hva du velger med tanker, ord og handlinger, før du erfarer konsekvensene av dem.(82)

Da, når du erfarer resultatene, benekter du at tanker, ord og handlinger hadde noe som helst med dem å gjøre.

Dette er et kall til å stoppe en slik bevisstløs måte å leve på. Det er en utfordring som sjelen din har kalt deg til fra tidenes morgen.

En slik kontinuerlig mental overvåking ville vel være grusomt slitsomt

Den kan være det, inntil den blir din annen natur. Faktisk er det din annen natur. Det er din første natur å være betingelsesløst kjærlig. Det er din annen natur å velge å uttrykke din første natur, din virkelige natur, bevisst.

Unnskyld meg, men ville ikke denne type uavbrutt redigering av alt jeg tenker, sier og gjør gjøre livet altfor kjedelig?

Aldri. Annerledes, ja. Kjedelig, nei. Var Jesus kjedelig? Jeg tror ikke det. Var det kjedelig å være Buddha? Folk flokket seg sammen, tigget om å få være nær ham. Ingen som har oppnådd mesterstatus, er kjedelig. Kanskje uvanlig. Kanskje usedvanlig. Men aldri kjedelig.

Så – ønsker du at livet ditt skal «ta av»? Begynn med en gang å se for deg livet slik du ønsker det skal være – og naviger mot det. Sjekk hver tanke, ord og handling som ikke harmonerer med det. Fjern dem fra dem.

Når du har en tanke som ikke samsvarer med din høyere visjon, så skift over til en ny tanke, der og da. Når du sier noe som er ikke er i tråd med din høyeste idé, noter deg bak øret at du ikke skal si noe slikt igjen. Når du gjør noe som ikke harmonerer med dine beste intensjoner, så bestem deg for at det var siste gang. Og skvær opp med dem som var involvert, hvis du kan.

Jeg har hørt dette før og jeg har alltid protestert mot det, fordi det virker så uærlig. Jeg mener, selv om du er syk som en hund, er det ikke meningen at du skal innrømme det. Hvis du er blakk som en kirkerotte, skal du ikke nevne noe om det. Hvis du er helvetes opprørt, skal du ikke vise det. Det minner meg om historien om de tre som ble sendt til helvete. En var katolikk, en (83) var jøde og en var New Age-tilhenger. Djevelen sa snerrende til katolikken: «Vel, hvordan liker du varmen?» Men katolikken bare blåste: «Jeg ofrer den.» Djevelen spurte så jøden, «Og hvordan liker du heten?» Jøden sa: «Hva annet kunne jeg vente enn mer helvete?» Til slutt nærmet djevelen seg New Age-tilhengeren. «Hete?» spurte denne svettende. «Hvilken hete?»

Det er en god historie. Men jeg snakker ikke om å ignorere problemet eller å late som det ikke er der. Jeg snakker om å legge merke til omstendighetene, og så fortelle din høyeste sannhet om det.

Hvis du er blakk, er du blakk. Det er ikke noe poeng å lyve om det. Det er faktisk svekkende å prøve å dikte opp en skrøne for å slippe å innrømme det. Det er tanken din som styrer hvordan du opplever «blakkhet» – «Å være blakk er dårlig», «Dette er forferdelig», »Jeg er en dårlig person, fordi gode mennesker som jobber hardt og virkelig prøver, aldri blir blakke», osv. Det er ordene dine som bestemmer hvor lenge du forblir blakk – «Jeg er blakk», «Jeg eier ikke en rød øre», «Jeg har ingen penger». Det er handlingene dine som skaper din langvarige virkelighet – du synes synd på deg selv, sitter der fortvilet og gjør ikke engang noe forsøk på å finne en vei ut av uføret fordi «Hva er vitsen, uansett?».

Det første man må forstå om universet er at ingen betingelse er «god» eller «dårlig». Den bare er. Så slutt med evalueringen. Det andre man må vite er at alle betingelser er midlertidige. Ingenting forblir det samme, ingenting er statisk. Hvordan noe forandres avhenger av deg.

Unnskyld meg, men her må jeg avbryte deg igjen. Hva med en person som er syk, men samtidig har en tro som kan flytte fjell – og derfor tenker, sier og tror han vil bli bedre – bare for å dø seks uker senere. Hvordan passer det med all denne positive tenkingen og alt dette med bekreftende handlinger?

Det er bra. Du stiller vanskelige spørsmål. Det er godt. Du tar ikke ordene mine for gitt sånn uten videre. Det vil komme et punkt hvor du vil måtte ta mine ord på dette – fordi du til slutt vil innse at vi kan diskutere denne saken til evig tid, du og jeg – inntil det ikke er noe annet å gjøre enn å «gå for det» (84) eller å «la det gå». Men så langt har vi ikke kommet ennå. La oss derfor gå videre med dialogen; la oss fortsette å snakke.

Personen som har «tro som kan flytte fjell» og dør seks uker senere, har flyttet fjell i seks uker. Det kan ha vært nok for ham. I den siste timen på den siste dagen kan han ha bestemt seg for at «Greit, jeg har fått nok. Jeg er rede til å gå videre til neste eventyr». Du har kanskje bare ikke visst om denne beslutningen. Han kan ha latt være å fortelle deg om den. I virkeligheten kan det hende at han har tatt beslutningen på forhånd – dager, uker tidligere – uten å fortelle deg eller noen andre om det.

Dere har skapt et samfunn hvor det ikke er akseptert å ønske å dø – ikke akseptert å synes døden er ok. Fordi du selv ikke ønsker å dø, kan du ikke forestille deg at noen ønsker å dø – uansett hva slags situasjon eller omstendigheter som ligger til grunn.

Men det er mange situasjoner hvor døden er å foretrekke fremfor livet. Jeg vet at du kan forestille deg det hvis du tenker deg aldri så lite om. Men disse sannhetene faller deg ikke inn – de er ikke selvsynlige – når du ser inn i øynene til en person som velger å dø. Og den døende personen er klar over dette. Hun kan føle hvordan avgjørelsen blir mottatt i rommet.

Har du noen gang lagt merke til hvor mange mennesker som venter til rommet er tomt før de dør? Enkelte må til og med si til sine kjære: «Nei, bare gå. Få dere noe å spise.» Eller: «Gå og få dere litt søvn. Jeg har det bra. Ser dere i morgen.» Og så, når den lojale besøkende drar, forlater også sjelen kroppen til den syke.

Hvis de hadde fortalt forsamlingen av slektninger og venner at «Jeg ønsker bare å dø», ville de virkelig få høre det. «Å nei, det mener du ikke» eller «Ikke snakk på den måten» eller «Hold ut» eller «Ikke forlat meg, vær så snill».

Hele den medisinske profesjonen er lært opp til å holde folk i live, i stedet for å la dem nyte sine siste dager og så dø med verdighet.

Du skjønner, for en lege eller en sykepleier er døden en fiasko. For en venn eller slektning er døden en katastrofe. Bare for sjelen er døden en lettelse – en frigjørelse.

Den største gaven du kan gi døende mennesker er å la dem dø i fred – uten at de synes de må «holde ut»

eller fortsette å (85) lide eller bekymre seg over deg på dette mest kritiske tidspunktet i livet.

Det er ofte dette som skjer med mannen som sier han kommer til å leve, tror han kommer til å leve, og til og med ber til Gud om å få leve; innerst i sjelen har han ombestemt seg. Det er på tide å kvitte seg med kroppen for å frigjøre sjelen til andre oppgaver. Når sjelen tar en slik beslutning, er det ingenting kroppen kan gjøre for å omgjøre den. Ingenting av det hjernen tenker kan endre beslutningen. Det er i dødens øyeblikk at vi forstår hvilken del av sinn—kropp—sjel-treenigheten som driver det hele.

Hele livet tror du at du er kroppen din. Av og til tror du at du er sinnet ditt. Det er i dødsøyeblikket du finner ut hvem du virkelig er.

Det finnes imidlertid stunder hvor kroppen og sinnet ikke lytter til sjelen. Dette er også med på å skape scenen du beskriver. Det vanskeligste for mennesket er å høre sin egen sjel. (Legg merke til at så få gjør det.)

Det skjer ofte at sjelen tar en avgjørelse om at det er på tide å forlate kroppen. Kroppen og sinnet – sjelens tjenere – hører dette og frigjøringsprosessen begynner. Likevel vil ikke sinnet (egoet) akseptere det. Tross alt betyr det slutten for sinnets vedkommende. Så sinnet kommanderer kroppen til å motstå døden. Kroppen adlyder uten problemer, fordi den heller ikke ønsker å dø. Kroppen og sinnet (egoet) høster stor oppmuntring, stor applaus for dette fra utenverdenen – som de selv har skapt. Strategien støttes.

På dette tidspunktet avhenger det hele av hvor sterkt sjelen ønsker å reise. Hvis det ikke er noen stor hast, kan sjelen si: «Ok, dere vinner. Jeg blir med dere litt til.» Men hvis sjelen er svært klar over at det å bli ikke vil tjene dens høyere program – at det ikke er mulig for den å utvikles gjennom denne kroppen – vil sjelen dra. Ingenting kan stoppe den – og ingen bør forsøke.

Sjelen er svært klar over at dens formål er utvikling. Det er selve formålet – og selvets formål. Den er ikke opptatt av kroppens ytelser eller sinnets utvikling. Disse tingene er ubetydelige for sjelen.

Sjelen er også klar over at det ikke er noen stor tragedie forbundet med det å forlate kroppen. På mange måter er trage (86) dien det å være i kroppen. Så du må forstå at sjelen ser på alt dette med døden med helt andre øyne. Selvsagt ser den også annerledes på dette med livet – og det er årsaken til mye av den frustrasjonen og nervøsiteten man føler gjennom livet. Frustrasjon og nervøsitet kommer av at man ikke lytter til sjelen sin.

Hvordan kan jeg best lytte til sjelen min? Hvis sjelen

i virkeligheten er sjefen, hvordan kan jeg være sikker på at jeg får beskjedene fra forværelset?

Det første du må gjøre er å klargjøre hva sjelen din er ute etter – og slutte å dømme det.

Dømmer jeg min egen sjel?

Hele tiden. Jeg viste deg nettopp hvordan du dømmer deg selv for å ønske å dø. Du dømmer også deg selv for å ønske å leve – virkelig leve. Du fordømmer deg selv for å ønske å le, ønske å gråte, ønske å vinne, ønske å tape – for å ønske å oppleve glede og kjærlighet – du dømmer deg selv spesielt for det siste.

Gjør jeg?

Et eller annet sted har du plukket opp den ideen at å nekte deg selv glede er guddommelig – at ikke å hylle livet er himmelsk. Du har sagt til deg selv at forsakelse er godhet.

Sier du at det ikke er bra?

Det er hverken godt eller dårlig. Det er bare forsakelse. Hvis du føler deg vel etter å ha nektet deg selv noe, er det godhet, ifølge din verden. Hvis du ikke føler deg bra, er det ikke godhet. Som regel vet du ikke. Du nekter deg selv ditt eller datt fordi du synes du burde det. Så forteller du deg selv at du gjorde det rette, men undrer deg over hvorfor du ikke føler deg vel.

Så det første du må gjøre, er å slutte å dømme deg selv. Lær å kjenne sjelens ønske, og la det være drivkraften. Følg sjelen.

Det sjelen er ute etter, er den høyeste følelse av kjærlighet du kan tenke deg. Dette er sjelens ønske.

Dette er dens formål. (87)

Sjelen søker denne følelsen. Ikke kunnskap, men følelse. Den vet allerede, men viten er forestilling.

Følelser kan erfares. Sjelen ønsker å føle seg selv, og således kjenne seg selv ved egen erfaring.

Den høyeste følelsen er opplevelsen av forening med «alt som er». Dette er den store tilbakevendelsen til sannheten som sjelen lengter etter. Dette er følelsen av perfekt kjærlighet.

Perfekt kjærlighet er å føle hvilken perfekt farge hvit er. Mange tror at hvit er fraværet av farger. Slik er det ikke. Hvit er sammensatt av alle farger. Hvit er summen av alle farger som eksisterer.

På samme måte er ikke kjærlighet fravær av noen følelse (hat, sinne, lyst, sjalusi, begjær), men summen

av alle følelser. Den er totalsummen. Summa summarum. Altet.

Likeledes, for at sjelen skal kunne oppleve perfekt kjærlighet, må den erfare enhver menneskelig følelse.

Hvordan kan jeg ha medlidenhet for det jeg ikke forstår? Hvordan kan jeg tilgi en annen for noe jeg ikke finner i meg selv? Vi ser både enkelhet og veldig dimensjon i sjelens reise. Vi forstår til slutt hva den holder på med:

Formålet til den menneskelige sjelen er å erfare hele sjelen – slik at den kan være hele sjelen.

Hvordan kan den være oppe hvis den ikke har vært nede, til venstre hvis den ikke har vært til høyre? Hvordan kan den være varm hvis den ikke kjenner kulde, god hvis den forneker det onde? Det er tydelig at sjelen ikke kan velge å være noe hvis det ikke er noe å velge mellom. Hvis sjelen skal oppleve sin storhet, må den vite hva storhet er. Dette kan den ikke gjøre hvis storhet er det eneste som finnes. Og derfor skjønner sjelen at storhet kun eksisterer i sfæren til det som ikke er stort. Sjelen fordømmer derfor aldri det som ikke er stort, men velsigner det – fordi den i det ser en del av seg selv som må eksistere, for at en annen del av selvet skal kunne manifestere seg.

Sjelens oppgave er selvfølgelig å lede oss til å velge det største – å selektere ut det beste fra den du er – uten å felle dom over det du ikke velger.

Dette er en stor oppgave som tar flere livsperioder. Av gammel vane dømmer du nemlig straks, kaller noe «feil» eller «dårlig» eller «ikke nok», i stedet for å velsigne det du ikke velger. (88)

Du gjør verre ting enn å dømme – du søker faktisk å skade det du ikke velger. Du forsøker å ødelegge det. Hvis du ikke kommer overens med en person, et sted eller en oppfatning, angriper du det. Hvis en religion motsier din, sier du at den tar feil. Hvis en tanke opponerer mot din, gjør du narr av den. Du avviser andre ideer enn dine egne. Ved å gjøre dette feiler du, for du skaper bare et halvt univers. Og du kan ikke engang forstå din egen halvdel hvis du har skjøvet den andre ut av syne.

Alt dette er svært dypsindig – og jeg takker deg. Aldri har noen sagt meg dette. I hvert fall ikke på en så enkel måte. Og jeg prøver å forstå. Jeg prøver virkelig. Men noe av dette er vanskelig å fordøye. For eksempel høres det ut som du sier at vi skal elske det «gale» for å kunne kjenne det «rette». Mener du at vi skal omfavne djevelen, så å si?

Hvordan kan du ellers helbrede ham? En virkelig djevel eksisterer selvfølgelig ikke – men jeg svarer deg med samme terminologi som du valgte.

Helbredelse er prosessen å akseptere alt, og deretter velge det beste. Forstår du det? Du kan ikke velge å være Gud hvis det ikke finnes noe annet å velge mellom.

Heisan, stopp! Hvem har sagt noe om å velge å være Gud? Den høyeste følelsen er perfekt kjærlighet, ikke sant?

Ja, jeg vil tro det.

Og kan du finne en bedre beskrivelse av Gud? Nei, det kan jeg ikke.

Vel, sjelen din søker den høyeste følelsen. Den søker å erfare – a være – perfekt kjærlighet.

Den er perfekt kjærlighet – og det vet den. Men den søker mer enn å vite det. Den ønsker å erfare det.

Selvfølgelig søker du å være Gud! Hva tror du ellers du holder på med? (89)

Jeg vet ikke. Jeg er ikke sikker. Jeg antar at jeg bare aldri har tenkt på det på den måten. Det virker bare som det er noe vagt blasfemisk over det.

Det er jammen interessant at du ikke ser noe blasfemisk i det å søke å bli lik djevelen, mens det å søke å være som Gud, krenker deg – Vent nå litt! Hvem har snakket om å søke å bli lik djevelen?

Du! Dere alle! Dere har til og med skapt religioner som forteller dere at dere er født i synd – at dere er født syndige – for å overbevise dere selv om deres egen ondskap. Og hvis jeg fortalte dere at dere er født av Gud – at dere er rene guder og gudinner ved fødselen – ren kjærlighet – ville dere avvise meg.

Hele livet har dere brukt til å overbevise dere selv om at dere er dårlige mennesker. Ikke bare at dere er dårlige, men også at det dere ønsker dere er dårlig. Sex er dårlig, penger er dårlig, glede er dårlig, makt er dårlig, å ha mye er dårlig – uansett hva det er man har mye av. Noen av religionene deres har til og med fått dere til å tro at det er synd å danse, at musikk er dårlig, at å leve livet er dårlig. Snart vil du tro at det er dårlig å smile, å le, å elske.

Nei, nei, min venn, det er mye du er usikker på, men én ting er du ikke i tvil om: du, og mesteparten av det du ønsker, er dårlig. Ved å felle denne dommen over deg selv har du bestemt at din oppgave er å bli bedre.

Det er greit, for all del. Det endelige stoppestedet er alltid det samme – det er bare det at det finnes en kjappere vei, en kortere rute, en raskere sti.

Hvilken?

Aksept av hvem og hva du er akkurat nå – og å vise det.

Jesus gjorde dette. Det er Buddhas sti, Krishnas vei, vandringen til hvilken som helst Mester som har vist seg på Jorden.

Og enhver Mester har fått den samme beskjeden: Det jeg er, er du. Det jeg kan gjøre, kan du gjøre. Dette, og mer, skal du også gjøre. (90)

Men du har ikke lyttet. Du har i stedet valgt en mye vanskeligere vei, veien den som tror han er en djevel, en som forestiller seg han er ond ville velge.

Du sier at det er vanskelig å vandre Kristi sti, å følge Buddhas lære, å holde Krishnas lys, å være en Mester. Men jeg sier deg: Det er mye vanskeligere å fornekte hvem du er enn å akseptere det.

Du er godhet og nåde og barmhjertighet og forståelse. Du er fred og glede og lys. Du er tilgivelse og tålmodighet, styrke og mot, en hjelper i nødens stund, en trøst i sorgen, en helbreder i ødeleggelsens tid, en lærer i øyeblikk av forvirring. Du er den dypeste visdom og den høyeste sannhet; den største fred og den mest storslagne kjærlighet. Du er dette. Og i visse øyeblikk av ditt liv har du kjent deg selv som det.

Velg alltid å kjenne deg selv som det. 91

4

Puh, du inspirerer meg!

Vel, hvis Gud ikke kan inspirere deg, hvem i helvete kan? Er du alltid så flåsete?

Det var ikke ment som flåsethet. Les det om igjen. Å; jeg forstår.

Ja.

Men det ville vært ok selv om det var en fleip, ikke sant?

Jeg vet ikke. Jeg er vant til at Gud er litt mer seriøs.

Vel, gjør meg en tjeneste, ikke prøv å begrense meg. Og når du først er i gang, gjør deg selv den samme tjenesten.

Jeg har rett og slett bare stor sans for humor. Jeg vil si det slik at det er nødvendig når man ser hva dere alle har gjort med livet, ikke sant? Jeg mener, noen ganger må jeg bare le av det.

Men det er ok, fordi, skjønner du, jeg vet at alt ender godt.

Hva mener du med det?

Jeg mener at du ikke kan tape dette spillet. Du kan ikke mislykkes. Det ville ikke være i henhold til planen. Det finnes ingen vei som ikke leder dit du skal. Du kan ikke bomme på (92) målet. Hvis Gud er blinken din, er du heldig, for *Gud er så stor at det er umulig ikke å treffe*.

Det er den store bekymringen, selvfølgelig. Den store bekymringen er at vi på en eller annen måte vil rote det til og aldri få se deg, aldri få være hos deg.

Du mener <(komme til himmelen)>?

Ja. Vi er alle redde for å komme til helvete.

Så dere har like godt plassert dere der fra starten, slik at dere

skal kunne unngå å *komme* dit. Hmmm. Interessant strategi. Nå er du flåsete igjen.

Jeg kan ikke hjelpe for det. Hele dette helvetet bringer frem det verste i meg!

Gode Gud, du er jo den rene *komiker*.

Tok det deg så lang tid å finne ut det? Har du fulgt

med på verdensbegivenhetene i det siste?

Dette minner meg om et annet spørsmål. Hvorfor får du ikke orden på verden, i stedet for å la den gå til helvete?

Hvorfor gjør ikke du det?

Jeg har ikke makt til det.

Tull. Du har kraften og evnen til å stanse hungersnøden i verden akkurat nå i dette øyeblikket, til å kurere sykdommer akkurat nå. Hva hvis jeg fortalte deg at den medisinske profesjonen holder tilbake kurer, nekter å godta alternative medisiner og prosedyrer, fordi dette truer profesjonens struktur? Hva hvis jeg fortalte deg at verdens ledere ikke ønsker å sette en stopper for hungersnøden i verden? Ville du ha trodd meg? (93)

Jeg ville ha problemer med det. Jeg vet at det er den populistiske oppfatningen, men jeg kan ikke tro at det virkelig er sant. Ingen lege ville kunne avvise en kur. Intet menneske ville kunne ønske å se sitt folk dø.

Ingen bestemt lege, det er riktig. Intet enkeltmenneske, det er riktig. Men medisin og politikk er blitt institusjonalisert, og det er institusjonene som kjemper mot dette. Av og til svært lavmælt, til tider til og med uforvarende, men uunngåelig fordi det for disse institusjonene gjelder overlevelse.

Jeg skal gi deg ett svært enkelt og tydelig eksempel. Vestens leger avviser helbredelsesvirksomheten til Østens leger fordi åakseptere dette, å innrømme at visse alternative metoder muligens kan medvirke til helbredelse, ville være å ryste institusjonen i sine grunnvoller – grunnvoller den selv har etablert.

Dette er ikke ondsinnet, men det er lumsk. Profesjonen gjør ikke dette fordi den er ond. Den gjør det fordi den er redd.

Ethvert angrep er et rop om hjelp.

Jeg har lest det i *A Course in Miracles*.

Jeg plasserte det der.

Jammen har du svar på alt.

Hvilket minner meg om at vi bare såvidt begynte på spørsmålene dine. Vi diskuterte hvordan du skal få livet ditt på fote igjen. Hvordan du kan få det til å «ta av». Jeg drøftet skapelsesprosessen.

Ja, og jeg avbrøt hele tiden.

Det gjør ingenting. Men la oss gå tilbake. Vi må ikke miste tråden i noe som er viktig.

Livet er skapelse, ikke oppdagelse.

Du lever ikke hver dag for å oppdage hva dagen betyr for)~ deg, men for å skape den. Du skaper virkeligheten din hvert minutt, sannsynligvis uten å være klar over det.

Jeg vil vise deg hvorfor det er slik, og hvordan det fungerer (94)

1. Jeg har skapt deg i Guds bilde.

2. Gud er Skaperen.

3. Du er tre skapninger i én. Disse tre aspektene av ditt vesen kan du kalle hva du vil: Faderen, Sønnen og Den hellige ånd; sinn, kropp og ånd; overbevissthet, bevissthet, under-bevissthet.

4. Skapelse er en prosess som styres fra disse tre delene av kroppen. Sagt på en annen måte: Du skaper på tre nivåer. Skapelsesprosessens verktøy er: tanke, ord og gjerning.

5. All skapelse begynner med tanke («kommer fra Faderen»). All skapelse fortsetter til ord («be og du skal få, tal og du skal bli gitt). All skapelse fullbyrdes ved gjerning («og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss»).

6. Det du tenker på, men aldri snakker om, skaper på ett nivå. Det du tenker på og deretter snakker om, skaper på et annet nivå. Det du tenker, sier og gjør manifesterer seg i din virkelighet.

7. Å tenke, snakke og gjøre noe som du ikke oppriktig tror på, er umulig. Derfor må skapelsesprosessen inneholde tro eller viten. Det vil si absolutt tro. Det er mer enn å håpe. Det er å vite noe for sikkert. («Din tro skal helbrede.») Derfor involverer handlingsdelen av skapelsesprosessen alltid viten. Det er et sterkt klarsyn, en total visshet, en fullstendig aksept av noes virkelighet.

8. Denne formen for viten er en tilstand av intens og storslagen takknemlighet. Det er takknemlighet på forhånd. Og det er kanskje den største nøkkelen til skapelse; å være takknemlig før skapelsen og for skapelsen. A ta ting for gitt på denne måten blir ikke bare godtatt, men oppfordret til. Det er et sikkert tegn på mesterstatus. Alle Mestere vet på forhånd at handlij er utført.

9 Hyll og nyt alt du skaper, alt du har skapt. Å avvise deler av det er å vise deler av seg selv. Uansett hva som måtte presentere seg som en del

av ditt skaperverk, ei det, gjør krav på det, velsign det, vær takknemlig for det. Prøv ikke å fordømme det ("fordømte greier!"), for å fordømme det er å fordømme seg selv.

16. Hvis det er noe aspekt ved skapelsen du ikke liker, velsign det og omskap det, rett og slett. Velg igjen. Fremkall en ny realitet. Tenk en ny tanke. Si et nytt ord. Gjør noe nytt. (95)

Gjør dette på en praktfull måte og resten av verden vil følge deg. Be dem om det. Fremkall det. Si: «Jeg er livet og veien, følg meg.»

Slik manifesterer man Guds vilje «på Jorden slik som i Himmelen».

Hvis det er så enkelt, hvis disse ti punktene er alt vi trenger, hvorfor fungerer det ikke for flere av oss?

Det fungerer, for dere alle. Noen av dere bruker «systemet» bevisst, med fullt overlegg, mens andre bruker det ubevisst, uten engang å vite hva de gjør.

Noen av dere vandrer i våken tilstand, andre går i søvne. Men dere skaper alle deres egen virkelighet – skaper, ikke oppdager – ved å bruke kraften jeg har gitt dere, og prosessen jeg nettopp har beskrevet.

Så. Du har spurt om når livet ditt vil «ta av», og jeg har gitt deg svaret. få livet til å «ta av» ved først å tenke klinkende~ tanker om det. Tenk på hva du ønsker å være, gjøre og få. Tenk på det ofte, helt til du har det klart for deg. Så, når du har det svært klart for deg, tenk ikke på noe annet. ~te som det eneste~

Fjern alle negative tanker fra tankesystemet ditt. Kvitt deg med all pessimisme. Frigjør all tvil. Avvis all frykt. Disipliner hjernen til å holde fast på den originale kreative tanken.

Når tankene dine er klare og målbevisste, skal du begynne å snakke om dem som sannheter. Uttrykk dem høyt. Bruk den store kommandoen som fremkaller kreative krefter: Jeg er. Kom med «jeg er»-konstateringer overfor andre. «Jeg er» er det sterkeste kreative utsagnet i universet. Uansett hva du tenker, uansett hva du sier, ordene «jeg er» setter i gang erfaringene, fremkaller dem, bringer dem til deg.

Universet kjenner ingen annen måte å fungere på. Det kjenner ingen annen rute å ta. Universet reagerer på «jeg er» som om du hadde gnidd på Aladdins lampe.

Du sier «frigjør all tvil, avvis all frykt, kvitt deg med all pessimisme» som om du skulle bedt meg kjøpe brød. Men alt dette er lettere sagt enn gjort. «Fjern

alle negative tanker fra tankesyste (96) met ditt» kunne like gjerne ha vært «bestig Mount Everest –før lunsj». Det er ikke småtterier du ber om.

Å temme tankene dine, utøve kontroll over dem, er ikke så vanskelig som det kan virke som. (Heller ikke, for den saks skyld, å bestige Mount Everest.) Alt dette er spørsmål om disiplin. Det er spørsmål om intensjoner.

Første skritt er å lære å overvåke tankene dine; å tenke på hva du tenker på.

Når du tar deg selv i å tenke negative tanker – tanker som benekter din høyeste forestilling om en ting – tenk om igjen! Jeg vil at du skal gjøre dette bokstavelig talt. Hvis du tenker at du er i dårlig humør, sur som en sylteagurk, og at det umulig kan komme noe godt ut av dette, tenk om igjen. Hvis du tenker at verden er et ynkelig sted, fylt med negative begivenheter, tenk om igjen. Hvis du tenker på at livet ditt faller sammen og at det virker umulig å få det på rett kjøll igjen, tenk om igjen.

Du kan trene deg opp til å gjøre dette. (Bare se hvor godt du har trent deg opp til ikke å gjøre det!)

Takk skal du ha. Jeg har aldri sett prosessen så tydelig som nå. Jeg skulle ønske det var like lett gjort som sagt. Men nå forstår jeg det i hvert fall – tror jeg.

Vel, hvis du trenger en repetisjon, så har vi flere liv.

5

Hvilken er den rette veien til Gud? Er det gjennom forsakelse, slik visse yoga-tilhengere tror? Og hva med dette som kalles lidelse? Er lidelse og tjeneste veien til Gud, slik mange asketer påstår? Er veien til Gud å «være god», som så mange religioner forkynner? Eller kan vi velge fritt hva vi vil gjøre, bryte, eller tignore regler, blåse i tradisjonell lærdom, begrave oss i selvpoptatthet, og således finne Nirvana, som mange New Age-tilhengere sier? Hva er riktig? Strenge moralske standarder eller gjør-som-du-vil? Hva er riktig? Tradisjonelle verdier eller veien-blir-til-mens-du-går? Hva er riktig? De ti bud eller De sju skritt til opplysning?

Du er virkelig oppsatt på at det må være enten-eller, ikke sant? Kunne det ikke være alt dette?

Jeg vet ikke. Jeg spør deg.

Da vil jeg svare deg på den måten du vil forstå det best på – selv om jeg nå forteller deg at svaret ditt finnes i ditt indre. Jeg sier dette til alle som hører mitt ord og søker min sannhet.

Ethvert hjerte som spør oppriktig: Hvilken vei fører til Gud? blir vist veien. Hvert av dem får en hjertelig sannhet. Kom til meg via hjertets vei, ikke via hjernens rasjonalitet. Du vil aldri finne meg i det rasjonelle

For virkelig å kjenne Gud, må du være irrasjonell.

Spørsmålene dine krever imidlertid et svar, og jeg vil ikke svikte tilliten i spørsmålet.

Jeg vil begynne med en påstand som vil overraske deg – og (98) kanskje krenke manges følelser.

Det finnes ikke noe slikt som De ti bud.

Men, gode Gud, gjør det ikke?

Nei, det gjør ikke det. Hvem skulle jeg befale? Meg selv? Og hvorfor skulle slike påbud være nødvendige? Uansett hva jeg måtte ønske, er *N'est ce pas?* Hvorfor skulle det da være nødvendig å påby noen noe?

Og, hvis jeg virkelig utstedte påbud, ville de ikke da automatisk bli overholdt? Hvordan kunne jeg ønske at noe skulle være så dårlig at jeg ville befale det til å gjøre ting – og så sitte og se på at det ikke ble slik?

Hva slags konge ville dette være? Hva slags hersker?

Men jeg sier deg dette: jeg er hverken konge eller hersker. Jeg er ganske enkelt – og ærbødigst – Skaperen. Men Skape-ren hersker ikke, bare skaper, skaper – og slutter aldri å skape.

Jeg har skapt deg – velsignet deg – i mitt bilde. Jeg har kommet med visse løfter og forpliktelser overfor deg. Jeg har fortalt deg med enkle ord hvordan det vil være når du blir ett med meg.

Du er, som Moses var, en oppriktig søker. Som deg sto også Moses foran meg og tigget om svar. «O, store Gud» ropte han. «Allmektige Gud, nedlat deg til å rettlede meg. Gi meg et tegn som jeg kan fortelle folk om! Hvordan kan vi vite at vi er utvalgte?

Og jeg kom til Moses, slik jeg har kommet til deg nå, med en himmelsk pakt – et evig løfte – en sterk og garantert forpliktelse. «Hvordan kan jeg være sikker?» spurte Moses sørgmodig. «Fordi jeg har sagt deg det,» sa jeg. «Du har Guds ord på det».

Og Guds ord var ikke påbud, men en pakt. Dette er

DE TI FORPLIKTELSE

Du skal vite at du har valgt veien til Gud, og du skal vite at du har funnet Gud, for du vil finne disse tegnene, disse indikasjonene, disse *endringene* i deg:

1. Du skal elske Gud av hele ditt hjerte, av hele ditt sinn og av hele din sjel. Og det skal ikke være noen annen Gud enn (99) meg. Du vil ikke lenger dyrke menneskelig kjærlighet eller suksess, penger eller makt, heller ingen symboler på dette. Du vil sette dette til side som et barn setter leker til side. Ikke fordi de ikke er verdt noe, men fordi du har vokst fra dem.

Og du skal vite at du har valgt veien til Gud fordi:

2. Du skal ikke misbruke Guds navn. Heller ikke vil du påkalle meg i lettsindighet. Du vil forstå ordenes og tankenes makt og du vil ikke tenke på å påkalle Guds navn på en ugudelig måte. Du skal ikke misbruke mitt navn, fordi du ikke kan. For mitt navn – det store «jeg er» misbrukes aldri (det vil si uten resultat) og det kan det heller aldri. Og når du har funnet Gud, skal du vite dette.

Og jeg skal gi deg følgende andre tegn i tillegg:

3. Du skal huske å holde av én dag til meg, og du skal kalle den hellig. Dette for at du ikke skal leve i illusjonen for lenge, men erindre hvem og hva du er. Og så skal du snart kalle hver dag for sabbat og ethvert øyeblikk hellig.

4. Du skal hedre din mor og din far – og du vil vite at du er Guds sønn når du hedrer din guddommelige far/mor i alt du sier, gjør og tenker. Og når du hedrer din guddommelige far/mor og din far og mor på Jorden (for de har gitt deg liv), så vil du også hedre alle.

5. Du vet at du har funnet Gud når du ser at du ikke vil myrde (det vil si slå i hjel med vilje, drepe uten grunn). For når du forstår at du ikke i noe tilfelle kan ende et annet liv (alt liv er evig), vil du ikke velge å avslutte en bestemt inkarnasjon, heller ikke endre en livsenergi fra én form til en annen, uten den helligste rettferdighet. Din nye ærefrykt for livet vil føre til at du vil hedre alle livsformer – inkludert planter, trær og dyr – og du vil øve innflytelse på dem bare når det er for det høyeste gode.

Og disse andre tegnene vil jeg også sende deg, slik at du kan vite at du er på vei:

6. Du vil ikke besudle kjærlighetens renhet med uærlighet eller svik, for dette er ekteskapsbrudd. Jeg lover deg at når du har funnet Gud, skal du ikke begå

slikt ekteskapsbrudd.

7. Du vil ikke ta noe som ikke er ditt. Du vil heller ikke jukse eller late som du ikke ser, eller skade noen for å få noe, for dette ville være å stjele. Jeg lover deg at når du har funnet Gud, skal du ikke stjele. (100)

Heller ikke skal du

8. Si noe som ikke er sant, og således bære falskt vitnesbyrd.

Heller ikke skal du

9. Begjære din nestes ektemake, for hvorfor skulle du ønske din nestes ektemake når du vet at alle andre er din ektemake?

10. Begjære din nestes eiendom, for hvorfor skulle du ønske din nestes eiendeler når du vet at alle eiendeler kan bli dine, og at alle eiendelene dine tilhører verden?

Du vil vite at du har funnet veien til Gud når du ser disse tegnene. For jeg lover at enhver som oppriktig søker Gud, ikke lenger skal begå slike handlinger. Det ville være umulig å fortsette slik oppførsel.

Dette er dine friheter, ikke restriksjoner. Dette er mine forpliktelser, ikke påbud. For Gud gir ikke ordre om det Gud har skapt – Gud forteller bare Guds barn: Slik skal dere vite at dere er på vei hjem.

Moses spurte alvorlig: «Hvordan kan jeg vite? Gi meg et tegn.» Moses stilte det samme spørsmålet som du stiller nå. Det samme spørsmålet som alle mennesker over hele verden har stilt siden tidenes morgen. Mitt svar er like evig. Men det har aldri vært, og vil aldri bli noe påbud. For hvem skal jeg befale? Og hvem skal jeg straffe hvis ikke budene mine blir overholdt?

Det er bare meg.

Så jeg behøver ikke å overholde De ti bud for å komme til himmelen?

Det finnes ikke noe slikt som «å komme til himmelen». Det finnes bare en visshet om at du allerede er der. Det finnes en aksept, en forståelse, men hverken arbeid eller streben.

Du kan ikke komme dit du allerede er. For å gjøre det ville du måtte forlate stedet der du er, og det ville kullkaste hensikten med reisen.

Paradoksalt nok tror fleste mennesker de må forlate stedet de er for å komme dit de vil. Og derfor forlater de himmelen for å komme til

himmelen –og går gjennom helvete.

Opplysning er forståelse av at det ikke er noe sted å gå, ingenting å gjøre og ingen du må være, unntatt nettopp den du er akkurat nå.

Du er på en reise til ingensteds.(101)

Himmelen –som du kaller det –er ingen steder. Himmelen er her nå.

Alle sier det! Alle sier det! Det gjør meg gal! Hvis (<himmelen er her nå», hvorfor ser jeg den ikke? Hvorfor føler jeg den ikke? Og hvorfor er verden et slikt kaos?

Jeg forstår din frustrasjon. Det er nesten like frustrerende å prøve å forstå alt dette som å prøve å få andre til å forstå det.

Hei! Stopp et øyeblikk! Prøver du å si at Gud kan bli frustrert?

Hvem tror du oppfant frustrasjonen? Og innbiller du deg at du kan føle noe som jeg ikke kan?

Jeg sier deg dette; enhver opplevelse du har, har jeg. Ser du ikke at jeg erfarer meg selv gjennom deg? Hva tror du ellers er meningen med alt dette?

Jeg kunne ikke kjenne meg selv hvis det ikke hadde vært for deg. Jeg skapte deg for at jeg skal kunne vite hvem jeg er.

På den annen side vil jeg ikke knuse alle dine illusjoner i ett kapittel –så jeg vil fortelle deg at jeg i min mest sublime form, som du kaller Gud, ikke erfarer frustrasjon.

Puh! Det var bedre. Jeg var redd et øyeblikk.

Men det er ikke fordi jeg ikke kan. Det er ganske enkelt fordi jeg velger ikke å bli frustrert. Du kan velge det samme, forresten.

Vel, frustrert eller ikke, jeg undrer fortsatt på hvordan det har seg at himmelen er her, og jeg ikke opplever den.

Du kan ikke oppleve det du ikke vet. Og du vet ikke at du er «i himmelen» nå, fordi du ikke har opplevd det. Du skjønner, for deg er det en ond sirkel. Du kan ikke –for du har ennå ikke funnet noen metode –oppleve det du ikke vet, og du vet ikke hva du ikke har opplevd.

Opplysning ber deg å vite noe som du ikke har erfart, og deretter erfare det. Det å vite åpner døren til erfaring –men du forestiller deg at det er omvendt.

102

Faktisk vet du en hel del mer enn det du har erfart. Du vet rett og slett ikke at du vet det.

Du vet for eksempel at det finnes en Gud. Men det er ikke sikkert at du vet at du vet dette. Så du

fortsetter å vente på erfaringen. Og hele tiden har du den. Men du har den uten å vite det –hvilket er det samme som ikke å ha den i det hele tatt.

Heisan, vi beveger oss i sirkler her

Ja, vi gjør det. Og i stedet for å gå rundt i sirkler burde vi kanskje være selve sirkelen. Dette behøver ikke være en ond sirkel. Det kan være en guddommelig sirkel.

Er forsakelse en del av det sanne åndelige livet?

Ja, fordi at i siste omgang forsakes det som ikke er virkelig, og ingenting i livet ditt er virkelig, med unntak av forholdet til meg. Men forsakelse i klassisk forstand, nemlig selvfornektelse, er ikke nødvendig.

En ekte Mester «gir ikke avkall» på noe. En ekte Mester setter det ganske enkelt til side, slik han ville gjøre med alt han ikke lenger har bruk for.

Noen sier at du må overvinne dine ønsker. Jeg sier bare at du må forandre dem. Det første føles som strikt disiplin, det andre som en gledelig handling.

Noen sier at for å kjenne Gud må du overvinne all verdslig lidenskap. Men å forstå den og akseptere den er nok. Det du motstår består. Det du ser på forsvinner.

De som i dypt alvor søker å overkomme all verdslig lidenskap, jobber ofte så hardt med det at det kan sies at dette er blitt deres lidenskap. De har en «lidenskap for Gud»; en lidenskap etter å kjenne ham. Men lidenskap er lidenskap, og ved åbytte ut en med en annen er man like langt.

Derfor, døm ikke det som du føler lidenskap for. Legg bare merke til det, og se om det tjener deg i forhold til hvem og hva du ønsker å være.

Husk, du er hele tiden i ferd med å skape deg selv. Hvert øyeblikk bestemmer du hvem og hva du er. Du bestemmer dette stort sett gjennom valgene du tar med hensyn til hvem og hva du føler lidenskap for.

103

En person som befinner seg på det du kaller en åndelig vei, ser ofte ut som han har forsaket all verdslig lidenskap, alt menneskelig begjær. Det han har gjort, er å forstå det, se illusjonen og vike til side for lidenskapene som ikke tjener ham –mens han hele tiden elsker illusjonen for det den har brakt ham; muligheten til å bli fullstendig fri.

Lidenskap er kjærligheten til å vende «det å være» til «det åhandle». Det er drivstoff for skapelsesmaskifl. Den forvandler forestillinger til erfaring.

Lidenskap er ilden som driver oss til å uttrykke hvem vi virkelig er. Fornekt aldri lidenskap, for det er å fornekte hvem du er og hvem du virkelig ønsker å være.

Forsakelse fornekter aldri lidenskap – forsakelse fornekter bare det å bli opphengt i resultater. Lidenskap er kjærligheten til «det å gjøre». Det å gjøre er «det å være» brakt i erfaring. Men hva er ofte skapt som del av det å gjøre? Forventning.

Å leve livet uten forventning – uten behov for spesifikke resultater – det er frihet. Det er guddommelighet. Det er slik jeg lever.

Du er ikke opphengt i resultater?

Absolutt ikke. For meg ligger gleden i skapelsen, ikke i resultatene. Forsakelse er ikke en beslutning om å fornekte handling. Forsakelse er en avgjørelse om å fornekte et behov for et spesielt resultat. Det utgjør en enorm forskjell.

Kunne du forklare hva du mener med påstanden «lidenskap er kjærligheten til å vende 'det å være' til 'det å handle'»?

Det å være er eksistensens høyeste tilstand. Det er den reneste essens. Det er «nå-ikke-nå»-«alt-ikke-alt»-, «alltid-aldri» aspekter av Gud.

Det å være er ren guddom.

Det har imidlertid aldri vært nok for oss bare å være. Vi har alltid lengtet etter å erfare det vi er – og det krever et helt annet himmelsk aspekt, nemlig det å gjøre.

La oss si det slik at du står ved kjernen av ditt vidunderlige selv, det aspektet av det himmelske som kalles kjærlighet. (Dette er forresten ditt sanne jeg.) (104)

Det er én ting å være kjærlighet – og noe helt annet å gjøre noe kjærlig. Sjelen lengter etter å gjøre noe med det den er, for at den skal kunne kjenne seg selv i sin egen erfaring. Derfor vil den søke å realisere sin høyeste visjon gjennom handling.

Trangen til dette kalles lidenskap. Drep lidenskapen og du dreper Gud. Lidenskap er en hilsen fra Gud.

Men du skjønner, når først Gud (eller Gud-i-deg) utfører denne kjærlige handlingen, har Gud realisert seg selv, og trenger ikke noe mer

Mennesket, på den annen side, føler ofte et behov for gjengjeldelse for sin investering. Det er greit å elske noen – men vi skal ha noe igjen for det. Slike ting.

Dette er ikke lidenskap. Det er forventning.

Dette er den største kilden til menneskelige sorger. Det er det som skiller mennesket fra Gud.

Den forsakende søker å ende denne atskillelsen gjennom en opplevelse østlige mystikere har kalt *samadhi*. Det er enhet og forening med Gud; en sammenvoksing og sammensmelting med det himmelske.

Den forsakende forsaker derfor resultater – men han for-saker aldri lidenskap. Faktisk vet Mesteren intuitivt at lidenskap er veien. Den er veien til selvrealisering.

Selv i verdslige termer kan det sies at dersom du ikke har noen lidenskap, har du heller ikke noe liv.

Du har sagt at «det du motstår består, og det som du ser på forsvinner». Kan du forklare det?

Du kan ikke motstå noe som du ikke anser som virkelighet. Handlingen å motstå en ting er handlingen å gi tingen liv. Når du motstår en energi, plasserer du den der Jo større motstand du gjør, jo mer virkeliggjør du det – uansett hva du motstår

Det som du åpner øynene og ser på, forsvinner. Det vil si, det opphører å beholde sin illusoriske form.

Hvis du ser på noe – virkelig ser på det – vil du se tvers gjennom det, og tvers gjennom enhver illusjon om det. Alt som blir igjen er den ytterste virkelighet. Ansikt til ansikt med den ytterste virkeligheten er den ynkelige illusjonen din maktesløs. Den kan ikke lenger holde deg i sitt vikende grep. Du ser sannheten i den, og sannheten setter deg fri. (105)

Men hva hvis du ikke ønsker at tingen du ser på skal forsvinne?

Du burde alltid ønske det! Det finnes ingenting i din virkelig het å holde fast på. Men hvis du velger livsillusjonen fremfor den ytterste virkelighet, kan du ganske enkelt gjenskape den akkurat som da du opprinnelig skapte den. På denne måte kan du få det du velger å få og eliminere det du ikke lenger ønsker å oppleve.

Men motstå aldri noe. Hvis du tror at du kan eliminere de ved motstand, tenk om igjen. Du planter det bare fastere p~ plass. Har jeg ikke sagt deg at alle tanker er kreative?

Selv en tanke som sier at jeg ikke ønsker noe?

Hvis du ikke ønsker det, hvorfor tenke på det? Ikke tenk p~ det flere ganger. Men hvis du må tenke på det – det vil si hvi~ du ikke kan la være å tenke på det – da skal du ikke stå imot. Se det heller direkte i øynene – aksepter virkeligheten som din egen skapelse – og velg så å beholde den eller ikke, som selv vil.

Hva ville være avgjørende for dette valget?

Hvem og hva du tror du er Og hvem og hva du velger å være Dette dikterer alle valg –ethvert valg du har tatt gjennom livet. Og noensinne vil komme til å ta.

Og derfor er livet til en forsakende en ukorrekt vei?

Det er ikke sant. Ordet forsakelse har en svært misvisend betydning. I virkeligheten kan du ikke forsake noen ting fordi det du motstår består Den sanne forsakende forsakei ikke, men velger ganske enkelt annerledes. Det er en bevegelse. seshandling mot noe, ikke fra noe.

Du kan ikke bevege deg bort fra noe, fordi det vil forfølge deg til helvete og tilbake. Derfor skal du ikke motstå noer fristelse –men ganske enkelt vende deg bort fra den. Vend deg mot meg og bort fra det som ikke ligner meg.

Men vit dette: det finnes ikke noe slikt som en ukorrekt ve~ –for på denne reisen kan du ikke «ikke komme» dit du går. (106)

Det er rett og slett et spørsmål om tempo –et spørsmål om når du kommer til å komme dit –men selv det er en illusjon, for det finnes ikke noe «når», heller ikke eksisterer det noe «før» eller «etter». Det finnes bare nå; et evig øyeblikk av alltid som du erfarer deg selv i.

Men hva er vitsen da? Hvis det er umulig ikke «å komme dit», hva er poenget med livet? Hvorfor skulle vi i det hele tatt bekymre oss om hva vi gjør?

Vel, selvfølgelig skulle du ikke det. Men det er lurt å være observant. Legg rett og slett merke til hvem og hva du er, gjør, får, og se om det tjener deg.

Meningen med livet er ikke å komme noe sted –det er ålegge merke til at du allerede er og alltid har vært, der Du befinner deg, for evig og alltid, midt i ren skapelse. Meningen med livet er derfor å skape –hvem og hva du er, og så å oppleve det.

6

Og hva med lidelse? Fører lidelse til Gud? Noen sier at dette er den eneste veien.

Jeg blidgjøres ikke ved lidelse, og den som sier jeg gjør det, kjenner meg ikke.

Lidelse er et unødvendig aspekt ved den menneskelige erfaringen. Ikke bare er det unødvendig, det er uklokt, ubehagelig og hasardiøst for helsen din.

Men hvorfor er det da så mye lidelse? Hvorfor setter ikke du, hvis du *er* Gud, en *stopper* for det hvis du misliker det så sterkt?

Jeg har satt en stopper for det. Det er bare det at dere rett og slett nekter å bruke verktøyet jeg har gitt dere for at dere skal kunne innse det.

Du skjønner, lidelse har ingenting med begivenheter å gjøre, men med ens reaksjon på dem.

Det som skjer er bare det som skjer. Hva dere føler for det er en annen sak.

Jeg har gitt dere verktøyet dere kan bruke til å imøtegå og reagere på begivenheter for å redusere –faktisk eliminere –smerte, men dere har ikke brukt det.

Unnskyld meg, men hvorfor ikke eliminere *begivenhetene*?

Et utmerket forslag. Uheldigvis har jeg ingen kontroll over dem. (108)

Du har *ingen kontroll* over begivenheter?

Selvfølgelig ikke. Begivenheter er hendelser i tid og rom som dere produserer ved valg –og jeg blander meg aldri opp i valg. **A** gjøre det ville være å bryte med årsaken til at jeg skapte dere. Men jeg har forklart deg alt dette før.

Noen begivenheter produserer dere med vilje. Andre begivenheter tiltrekker dere dere –mer eller mindre ubevisst. Visse hendelser tillegger dere <skjebnen>. Store naturkatastrofer er et eksempel på hva dere ville plassere i denne kategorien.

Men selv SKJEBNE kan være en kortform for «alle tanker overalt». Med andre ord, planetens bevissthet.

((Den kollektive bevissthet.))

Akkurat. Nettopp.

Noen sier at verden kommer til å gå til helvete. Naturen er døende. Planeten vår står foran en stor geofysisk katastrofe. Jordskjelv. Vulkaner. Kanskje til og med en krenkning av Jorden på dens akse. Andre sier at kollektiv bevissthet kan forandre alt dette; at vi kan redde Jorden med tankene våre.

Tanker satt ut i handling. Hvis nok mennesker rundt omkring tror noe må gjøres for å forbedre miljøet, vil dere redde Jorden. Men dere må være raske. Mye skade er allerede forårsaket, over lang tid. Dette vil kreve en kraftig holdningsendring.

Du mener at hvis dette ikke skjer, kommer Jorden – og menneskene – til å bli ødelagt?

Jeg har gjort lovene i det fysiske universet klare nok til at enhver skal kunne forstå dem. Lovene for årsak og virkning er blitt tilstrekkelig illustrert for vitenskapsmenn og fysikere, og via dem for verdens ledere. Det er ikke nødvendig å skissere disse enda en gang her i denne boken.

Tilbake til lidelse – hvorfra fikk vi ideen om at lidelse er godt? At de hellige («lider i stillhet»)? (109)

De hellige «lider i stillhet», men det betyr ikke at lidelse er godt. Studentene ved mesterskolen lider i stillhet fordi de forstår at lidelse ikke er Guds vis, men heller et sikkert tegn på at det fortsatt er noe å lære av Guds vis, ennå noe å erindre.

Den sanne Mester lider ikke i stillhet i det hele tatt, selv om han tilsynelatende lider uten å klage. Grunnen til at den sanne Mester ikke klager, er at den sanne Mester ikke lider, men simpelthen erfarer en rekke omstendigheter som du ville kalle ulidelige.

En utøvende Mester snakker ikke om lidelse, ganske enkelt fordi en utøvende Mester fullt ut forstår ordets makt – og derfor rett og slett velger ikke å si et ord om det.

Det vi bruker oppmerksomhet på, virkeliggjør vi. Mesteren vet dette. Mesteren stiller seg selv overfor et valg når det gjelder det hun velger å virkeliggjøre.

Dere har alle gjort dette fra tid til annen. Det finnes ikke én blant dere som ikke har fått en hodepine til å forsvinne, eller gjort et tannlegebesøk mindre smertefullt, gjennom egen beslutning om det.

En Mester tar ganske enkelt den samme beslutningen om større anliggender.

Men hvorfor ha lidelse i det hele tatt? Hvorfor engang ha muligheten til lidelse?

Du kan ikke kjenne og bli det som du er i fravær av det som du ikke er, som jeg allerede har forklart deg.

Jeg skjønner fortsatt ikke hvorfra vi har fått ideen om at lidelse er godt.

Du gjør klokt i ikke å gi deg med dette spørsmålet. Den opprinnelige visdommen rundt lidelse i stillhet er blitt så pervertert, at nå tror mange (flere religioner forkynner det faktisk) at lidelse er godt og nytelse er ondt. Derfor har dere bestemt at hvis noen har kreft, men holder det for seg selv, er han en helgen. Men hvis noen har (for å velge et kontroversielt emne) stor appetitt på sex, og viser det åpenlyst, er hun syndig. (110)

Heisan. Snakk om å velge et kontroversielt tema. Og du endret pronomen ganske fikst også, fra hankjønn til hunkjønn. Var det for å poengtere noe?

Det var for å demonstrere dine egne fordommer. Du liker ikke tanken på at kvinner kan ha et frodig seksualliv, og enda mindre vise det åpenlyst.

Du ville heller se en mann dø uten å kny på slagmarken enn en dame elske med kåte stønn i full offentlighet.

Ville ikke du?

Jeg har ingen fordommer mot hverken det ene eller det andre. Men du har mange – og jeg vil påstå at det er disse som holder deg borte fra gleden, og at det er dine forventninger som gjør deg ulykkelig.

Alt dette til sammen forårsaker ubehag, og i dette begynner lidelsen.

Hvordan vet jeg at det du sier er sant? Hvordan kan jeg engang vite om det er Gud som snakker, og ikke fantasien min som løper løpsk?

Du har spurt om dette før. Svaret mitt er det samme. Hva er forskjellen? Selv om alt jeg har sagt skulle være «feil» – kan du tenke deg en bedre måte å leve på?

Nei.

Da må «feil» være «riktig» og «riktig» være «feil»!

For å hjelpe deg ut av dilemmaet sier jeg deg

likevel dette:

Tro ikke på noe av det jeg sier. Bare etterlev det. Erfar det. Følg deretter andre livsmodeller som du måtte ønske å prøve. Etterpå sammenligner du erfaringene dine for å finne sannheten.

En dag, hvis du er modig, vil du oppleve en verden hvor elskov blir ansett som bedre enn krig. Den dagen vil bli en gledens dag. (111)

7

Livet er så skremmende. Og så forvirrende. Jeg skulle ønske ting var klarere.

Det er ingenting skremmende ved livet, hvis man ikke binder seg til resultater.

Du mener hvis man ikke ønsker seg noe.

Det stemmer. *Velge*, men ikke ønske.

Det er lett for mennesker som ikke har noen som er avhengig av dem. Hva hvis man har kone og barn?

En familieforsørgers vei har alltid vært en ytterst utfordrende vei. Kanskje *den* mest utfordrende. Som du fremhever, er det lett å «ikke ønske noe» når man bare har seg selv å tenke på. Når man er omgitt av mennesker man er glad i, er det naturlig å ønske dem alt godt.

Det gjør vondt når man ikke kan gi dem alt det man ønsker. Et koselig hjem, pene klær, nok mat. Jeg føler det som jeg har strevd i tyve år bare for å få endene til å møtes. Og jeg har ennå ingenting å vise for meg.

Du mener i form av materiell velstand?

Jeg mener i form av noen grunnleggende ting som en mann ønsker å videreføre til sine barn. Jeg mener i form av noen svært enkle ting en mann gjerne vil gi sin kone. (112)

Jeg skjønner. Du ser det som din oppgave her i livet å skaffe alle disse tingene. Er det det du forestiller deg at livet ditt dreier seg om?

Jeg er ikke så sikker på om jeg ville ha sagt det på den måten. Livet mitt *dreier seg ikke* om disse tingene, men jeg ville ikke hatt noe i mot om de i det minste kom som *biprodukter*.

Vel, la oss ta et tilbakeblikk. Hva ser du at livet ditt dreier seg om?

Det er et godt spørsmål. Jeg har hatt mange

forskjellige svar på dette opp gjennom årene.

Hva er svaret ditt nå?

Jeg føler det som om jeg har to svar på det spørsmålet; det svaret jeg ville likt å se og det svaret jeg ser.

Hvilket svar ville du likt å se?

Jeg ville likt å se at livet mitt dreide seg om sjelelig utvikling. Jeg ville likt å se at livet mitt handlet om å uttrykke og erfare den delen av meg selv som jeg er mest glad i. Den delen av meg som består av barmhjertighet og tålmodighet og sjenerøsitet og støtte. Den delen av meg som er viten og klokskap, tilgivelse og kjærlighet.

Det høres ut som du har lest denne boken!

Ja, vel er det en skjønn bok, på et esoterisk nivå, men jeg prøver å finne ut hvordan jeg kan sette det ut i praksis. Svaret på spørsmålet ditt om hvordan jeg ser at livet mitt virkelig ei er at livet mitt dreier seg om å overleve fra dag til dag.

Og du tror at det ene utelukker det andre?

Vel...

Tror du at det esoteriske utelukker overlevelse? (113)

Sannheten er at jeg ønsker mer enn å overleve. Jeg har overlevd i alle disse årene. Jeg kan konstatere at jeg fortsatt er i live. Men jeg skulle gjerne se en ende på slitet. Bare det å overleve fra én dag til en annen er fortsatt et slit. Jeg er ikke fornøyd med bare å overleve, jeg vil gjerne gjøre det godt.

Og hva ville du kalle å gjøre det godt?

Å ha nok, slik at jeg ikke trenger å bekymre meg om hvor min neste dollar skal komme fra; å slippe å slite og streve bare for å klare husleien eller betale telefonregningen. Jeg liker ikke å virke materialistisk, men nå snakker vi om det virkelige livet, ikke det eventyrlige, åndelig romantiserte bildet av livet du tegner i denne boken.

Aner jeg litt sinne her?

Mer frustrasjon enn sinne. Jeg har vært med i det åndelige spillet mer

enn tyve år nå, og se hvor det har ført meg. En måneds-lønn fra fattighuset! Og nå har jeg nettopp mistet jobben, og inntektene har stoppet opp igjen. Jeg begynner å bli skikkelig lei av slitet. Som 49-åring skulle jeg gjerne hatt litt sikkerhet i livet mitt, slik at jeg kunne bruke mer tid til «dette med Gud», «sjelelig utvikling» osv. Det er der hjertet mitt ei men det er ikke dit livet mitt lar meg gå

Vel, du fikk sagt en hel del der, og jeg mistenker at du snakker på vegne av ganske mange mennesker når du gir uttrykk for denne erfaringen.

Jeg skal gjennomgå sannheten din setning for setning, slik at vi lettere kan finne og analysere svaret.

Du har ikke <(vært med i det åndelige spillet)> i tyve år. Du har bare såvidt snust på det. (Dette er forresten ikke «ris», det er bare en konstatering av sannheten.) Jeg kan gå med på at du har betraktet det i to tiår, flørtet med det, eksperimentert nå og da ...men jeg har ikke følt din sanne ...din sanneste ...deltagelse i spillet før nylig.

La oss ha klart for oss at å <(være med i det åndelige spillet)> betyr å dedikere hele sitt sinn, hele sin kropp, hele sin sjel til prosessen å skape seg selv i Guds bilde og likhet. (114)

Dette er selvrealiseringsprosessen Østens mystikere har skrevet om.

Dette er omvendelsesprosessen store deler av Vestens teologi har konsentrert seg om.

Dette er en dag-til-dag-, time-til-time-, øyeblikk-til-øyeblikk-handling fra den øverste bevissthet. Det handler om å velge og gjenvelge hele tiden. Det er vedvarende skapelse. Bevisst skapelse. Skapelse med en hensikt. Det er å bruke skapelsesverktøyet vi har snakket om, og å bruke det med bevissthet og opphøyet målrettethet.

Det er å <(være med i det åndelige spillet)>. Nå, hvor lenge har du vært med på dette?

Jeg har ikke engang begynt.

Gå ikke fra en ytterlighet til en annen, og vær ikke så streng mot deg selv. Du har vært opptatt av denne prosessen –og du er faktisk mer involvert i den enn du selv tar ære for. Men du har ikke vært det i tyve år –ikke engang noe i nærheten av det. Sannheten er imidlertid at det er uvesentlig hvor lenge du har vært engasjert i det. Er du engasjert i det *nå*? Det er alt som betyr noe.

La oss gå videre med påstanden din. Du ber oss om å «se hvor dette har ført deg», og du beskriver din situasjon som «en månedslønn fra fattighuset». Jeg ser på det og ser noe ganske annet. Jeg ser en person som er ett skritt fra de rikes hus! Du føler at du er en månedslønn fra glemselen, mens jeg ser deg som en månedslønn fra Nirvana. Selvfølgelig avhenger mye av hva du anser som «lønn» –og hvilket mål du jobber mot.

Hvis målsettingen i livet ditt er å oppnå det du kaller sikkerhet, forstår jeg at du føler du er «en månedslønn fra fattig-huset». Vurderingen er likevel åpen for korreksjon. For med min lønn, kommer alle gode ting til deg –inkludert opplevelsen av å føle sikkerhet i den fysiske verden.

Min lønn –betalingen du får når du «jobber for» meg –bringer mye mer enn åndelig velbehag. Også fysisk velbehag kan bli deg til del. Det ironiske i dette er imidlertid at når du først opplever den type åndelig velbehag som lønnen min bringer ei vil det siste du bekymrer deg om være fysisk velbehag.

Selv dine familiemedlemmers fysiske velbehag vil ikke lenger (115) være til engstelse for deg –for når du først stiger til et nivå av guddommelig bevissthet, vil du forstå at du ikke er ansvarlig for noen andre menneskelige sjeler. Det er prisverdig å ønske at enhver sjel skulle få leve i velbehag, men enhver sjel må velge –er i ferd med å velge –sin egen skjebne i dette øyeblikk. Selvsagt er det ikke noen opphøyd gjerning å misbruke eller ødelegge en annen med vilje. Selvsagt er det like lite akseptabelt å neglisjere behovene til dem som du har gjort avhengig av deg.

Din oppgave er å gjøre dem selvstendige; å lære dem så fort og grundig som mulig hvordan de skal klare seg uten deg. For du er ingen velsignelse for dem så lenge de trenger deg for å overleve. Du velsigner dem fullt og helt bare i det øyeblikket de innser at du er unødvendig.

Likeledes er Guds største øyeblikk det øyeblikket du innser at du ikke trenger noen Gud. Ja, jeg er klar over det ...dette er en antitese av alt

du noengang har lært. Lærerne dine har fortalt om en vred Gud, en mistenksom Gud, en Gud som trenger å bli trengt. Men det er ikke noen Gud i det hele tatt, bare en nevrotisk erstatning for det som kunne vært en guddom. En sann Mester er ikke den som har flest studenter, men den som skaper flest Mestere. En sann leder er ikke den som har flest tilhengere, men den som skaper flest ledere. En sann konge er ikke den som har flest undersåtter, men den som leder flest til kongelighet. En sann lærer er ikke den som har størst viten, men den som sprer viten til flest andre. En sann Gud er ikke den som har flest tjenere, men den som tjener flest, og gjennom dette gjør alle andre til guder. For dette er både Guds mål og tegnet på hans storhet: at hans undersåtter ikke lenger skal være undersåtter, og at alle skal kjenne Gud, ikke som den uoppnåelige, men som den uunngåelige.

Jeg vil at du skal forstå dette: en lykkelig skjebne er uunngåelig. Du kan ikke *ikke* bli «frelst». Det finnes ikke noe helvete bortsett fra det å ikke vite dette.

Så; foreldre, ektefeller og dere som er glad i noen: Søk ikke å gjøre din egen kjærlighet til et lim som binder. Søk heller å (116) gjøre den til en magnet som først tiltrekker, siden snur seg og frastøter, slik at de som er tiltrukket ikke begynner å tro at de må holde fast ved deg for å overleve. Ingenting kan være lenger fra sannheten ... Ingenting kan være mer ødeleggende for en annen.

La kjærligheten din virvle dine kjære ut i verden – og inn i den fulle opplevelsen av hvem de er. Ved å gjøre dette vil du sannelig ha elsket.

Familieforsørgerens vei er en stor utfordring. Det er mange avsporinger, mange verdslige bekymringer. Asketen er ikke plaget med noe av dette. Han får sitt vann og brød og sin enkle matte å ligge på, og han kan vie all sin tid til bønn, meditasjon og refleksjon over det himmelske. Hvor lett er det ikke å se det himmelske under slike forhold! En enkel oppgave! Men gi meg en ektefelle, og barn! Se det himmelske i en baby som trenger å skiftes på klokken tre om morgenen. Se det himmelske i en regning som må betales før den første i måneden. Se Guds hånd i sykdommen som rammer en ekte-felle, jobben som er mistet, barnets feber, foreldrenes smerte. Nå snakker vi om helgenaktighet.

Jeg forstår din tretthet. Jeg vet at du er lei av slitet. Men jeg sier deg dette: Når du følger meg, forsvinner slitet. Lev i guds-rommet i deg og givenhetene blir velsignelser, alle som en.

Hvordan kan jeg nå frem til gudsrommet mitt når jeg har mistet jobben, husleien skal betales og ungene trenger å gå til tannlegen? Det å trekke meg tilbake til mitt opphøyde filosofiske rom virker som den minst logiske måten å løse noe av dette på.

Ikke forlat meg når du trenger meg mest. Tiden er nå kommet for din største prøvelse. Tiden er inne for å gripe din største sjanse. Det er sjansen til å bevise alt som er skrevet her.

Når jeg sier «ikke forlat meg», høres jeg ut som den trengende, nevrotiske guden vi snakket om tidligere. Men det er jeg ikke. Du kan «forlate meg» så mye du vil. Jeg bryr meg ikke om det, og det vil ikke endre en tøddel mellom oss. Jeg sier dette bare som svar på spørsmålene dine. Det er når du Opplever tøffe tider at du så ofte glemmer hvem du er, og redskapene jeg har gitt deg for å skape det livet du velger. (117)

Nå er det mer enn noen gang på tide å bevege deg til guds-rommet ditt. For det første vil det bringe deg fred i sinnet – og fra et fredfylt sinn strømmer det ideer – ideer som kan være løsninger på de største problemene du innbiller deg å ha.

For det andre, det er i ditt gudsrom at selvet ditt realiseres, hvilket er sjelens formål – sjelens eneste formål.

Når du er i ditt gudsrom, vet og forstår du at alt du nå opplever er midlertidig. Jeg sier deg at himmel og jord skal forsvinne, men det skal ikke du. Dette evigvarende perspektivet hjelper deg til å se tingene i sitt rette lys.

Du kan definere nåværende forhold og situasjoner som det de virkelig er: midlertidige og forbigående. Deretter kan du bruke dem som verktøy – for det er det de er, midlertidige og forbigående verktøy – i skapelsen av nåværende erfaring.

Hvem tror du at du er? I forhold til opplevelsen som kalles å miste jobben, hvem tror du at du er? Og, kanskje nærmere poenget, hvem tror du at jeg er? Innbiller du deg at dette er et for stort problem for meg å løse? Er det å komme ut av dette uføret et for stort mirakel til at jeg kan utføre det? Jeg forstår at du kan mene at dette er for stort for deg å takle, selv med alle de redskapene jeg har gitt deg – men tror du virkelig at det er for stort for meg?

Intellektuelt sett vet jeg at ingen oppgave er for stor for Gud. Men følelsesmessig sett er jeg visst ikke så sikker. Ikke hvorvidt du kan takle den, men hvorvidt du vil.

Jeg skjønner. Så det er snakk om tiltro.

Ja.

Du stiller ikke spørsmål ved mine evner, men du tviler på mine ønsker.

Du skjønner, jeg lever fortsatt med denne teologien som sier at det muligens kan være en skjult leksjon et eller annet sted her. Jeg er fortsatt ikke sikker på om det er meningen at jeg skal finne noen løsning. Kanskje det er meningen at jeg skal ha problemet. Kanskje dette er en av disse «prøvelsene» teologien min stadig minner meg om. Så jeg bekymrer meg for at problemet (118) kanskje ikke vil bli løst. At det er et av dem du vil la meg sitte igjen med

Kanskje dette er et godt tidspunkt for å gjennomgå forholdet mellom oss to enda en gang. Du tror det er spørsmål om mine ønsker, og jeg sier deg at det er spørsmål om dine.

Jeg ønsker deg alt det du ønsker deg. Ingenting mer, ingenting mindre. Jeg sitter ikke her og avgjør, forespørsel for forespørsel, om noe bør innvilges deg.

Min lov er loven om årsak og virkning, ikke loven om <(vi får se>. Det er ingenting du ikke kan få hvis du velger det. Allerede før du spør vil jeg ha gitt det til deg. Tror du på dette?

Nei, jeg beklager. Jeg har sett for mange bøtner gå ubesvart hen.

Ikke beklag det. Men hold deg alltid til sannheten – din erfarings sannhet. Jeg forstår det. Jeg respekterer det. Det er greit for meg.

Bra, for jeg tror ikke at jeg får alt jeg ber om. Livet mitt har ikke vært noe bevis på det. Faktisk får jeg sjelden det jeg ber om. Når jeg får det, synes jeg at jeg har vært fordømt heldig.

Ordvalget ditt er interessant. Det høres ut som om det finnes et alternativ. Du kan enten være fordømt heldig eller du kan være velsignet heldig. Jeg ville foretrukket at du var velsignet heldig – men, selvfølgelig, jeg vil aldri blande meg i dine bestemmelser.

Jeg sier deg dette: Du får alltid det du skaper, og du skaper alltid.

Jeg evaluerer ikke det du fremmaner, jeg gir deg ganske enkelt makt til å fremmane mer – og mer og mer og mer. Hvis du ikke liker det du nettopp har skapt, velg igjen. Som Gud er min oppgave alltid å gi deg den muligheten.

Nå forteller du meg at du ikke alltid har fått det du ønsket deg. Jeg er imidlertid her for å fortelle deg at du alltid har fått det du har fremkalt.

Livet ditt er alltid et resultat av tankene dine – inkludert din tydelig kreative tanke at du sjelden får det du velger. (119)

Akkurat nå ser du deg selv som et offer for omstendighetene da du mistet jobben. Sannheten er imidlertid at du ikke lenger valgte den jobben. Du sluttet med å stå opp om morgenen i forventning og begynte å stå opp med gru. Du sluttet å føle deg fornøyd med jobben og begynte å føle irritasjon. Du begynte til og med å fantasere om å gjøre noe annet.

Tror du at disse faktorene er betydningsløse? Du misforstår din makt. Jeg sier deg dette: Livet ditt former seg etter dine intensjoner med det.

Så hva er din intensjon nå? Har du til hensikt å bevise teorien om at livet sjelden bringer deg det du velger? Eller har du til hensikt å vise hvem du virkelig er og hvem jeg er?

Jeg føler meg ydmyket. Refset. Skamfull.

Gagner det deg? Hvorfor ikke rett og slett erkjenne sannheten når du hører den og komme den i møte? Du behøver ikke å anklage deg selv. Noter deg bare det du har valgt og velg igjen.

Men hvorfor står jeg alltid klar til å velge det negative? Og så gir meg selv juling for det?

Hva annet kan du vente? Fra barnsben av er du blitt fortalt at du er <slem>. Du aksepterer at du ble født i «synd». Det å føle seg skyldig er en tillært reaksjon. Du har fått beskjed om å føle dårlig samvittighet for ting du gjorde før du engang kunne gjøre noe. Du er lært opp til å føle skam over ikke å være født perfekt.

Denne angivelige tilstanden av ufullkommenhet som du skal ha kommet til denne verden i, er det som religiøse ledere har tatt seg den frihet å kalle arvesynd. Og det er arvesynd – men det er ikke din. Det er den første synd som ble pålagt deg av en verden som ikke vet noe om Gud, hvis den tror at Gud ville – eller kunne – skape noe som ikke var perfekt.

Noen av religionene deres har bygget opp hele teologier rundt denne vrangforestillingen. Og det er det det er; bokstavelig talt en vrang forestilling. For alt jeg skaper – alt det jeg gir liv – er perfekt; et perfekt speilbilde av det perfekte, laget i mitt bilde.

Men for å rettferdiggjøre ideen om en straffende Gud, måtte religionene deres kreere noe som jeg kunne være sint for. Slik (120) at selv mennesker som lever et eksemplarisk liv, skulle trenge frelse. Hvis de ikke trenger å frelses fra seg selv, trenger de å frelses fra sin egen iboende ufullkommenhet.

Derfor (sier disse religionene) er det best at du gjør noe med alt dette – og det fort – ellers bærer det rett til helvete. I det lange løp kan det hende at dette ikke er nok til å blid-gjøre en underlig, hevngjerrig, arg Gud, men det gir liv til underlige, hevngjerrige, arge religioner. Således viderefører religionene seg selv. Således havner makten på noen få hender i stedet for å fordeles på mange.

Selvfølgelig velger du stadig den lavere tanken, den underordnede ideen, den mindreverdige forestillingen om deg selv og din makt, for ikke å snakke om meg og mitt. Du er lært opp til det. Gode Gud. Hvordan kan jeg få opphevet denne vranglæren?

Et godt spørsmål, og stilt til rett person!

Du kan oppheve vranglæren ved å lese denne boken. Les den om og om igjen. Inntil du forstår hvert avsnitt. Inntil du er kjent med hvert ord. Når du kan sitere avsnittene for andre, når du kan huske på setningene selv når du har det som mørkest, da vil du ha opphevet vrangforestillingen.

Men det er fortsatt så mye jeg ønsker å spørre deg om; fortsatt så mye jeg ønsker å vite.

Du begynte med en svært lang spørsmålsliste. Skal vi gå tilbake til den?

8

Når kommer jeg til å lære nok om forhold til å klare å få dem til å forløpe knirkefritt? Finnes det en måte å være lykkelig på i et forhold? Må de være en evig utfordring?

Du har ingenting å lære om forhold. Du skal bare vise det du allerede vet.

Det finnes en måte å være lykkelig på i et forhold, og det er å bruke forholdet til det det er ment til, ikke til det formålet du selv har oppfunnet.

Forhold er konstant utfordrende. Hele tiden oppfordrer de deg til å skape, uttrykke og erfare høyere og høyere aspekter av deg selv, større og

større visjoner av deg selv, hele tiden mer praktfulle *versjoner* av deg selv. Det finnes ingen sammenheng å gjøre dette mer umiddelbart, virkningsfullt og plettfritt i enn i forhold. Utenfor forhold kan du faktisk *ikke gjøre dette i det hele tatt*.

Det er *bare* gjennom dine forhold til andre mennesker, steder og begivenheter at du kan eksistere (som en kjent kvantitet, som et identifiserbart *noe*) i universet. Husk at ved fravær av alt *annet*, er du *ikke*. Du er bare det du er i forhold til en annen ting som ikke er. Det er slik det er i den relative verden, i motsetning til i den absolutte verden – hvor jeg residerer.

Når du først virkelig forstår dette, når du først fatter det fullt ut, velsigner du intuitivt enhver opplevelse, alle slags møter mellom mennesker og spesielt personlige menneskelige forhold. Du ser dem nemlig som konstruktive, i høyeste forstand. Du ser at de kan brukes, må brukes, *blir* brukt (enten du ønsker det eller ei) til å *konstruere den du virkelig er*. (122)

Denne konstruksjonen kan være et praktfullt resultat av din egen bevisste formgivning eller et resultat av tilfeldighetenes spill. Du kan velge å være en person som ganske enkelt er en konsekvens av det som har skjedd, eller en person formet etter det du har valgt å være og gjøre med det som har skjedd. Det er i det siste tilfellet at skapelsen av selvet blir bevisst. Det er i dette tilfellet at selvet blir realisert.

Velsign derfor alle forhold, og se på hvert av dem som spesielt og formende for hvem du er – og nå velger å være.

Forespørselen din gjelder individuelle menneskelige forhold av den romantiske sorten, og jeg forstår det. Så la meg konsentrere meg spesielt om menneskelige kjærlighetsforhold – disse alliansene som stadig forårsaker slike problemer for deg!

Når menneskelige kjærlighetsforhold mislykkes (forhold mislykkes egentlig aldri, unntatt i den strengt menneskelige forstand at de ikke resulterte i det du ønsket), mislykkes de fordi de kom i stand på feil grunnlag.

(~Feil» er selvfølgelig en relativ betegnelse. Det betyr at noe måles mot det som er «riktig» – hva nå det er! På menneskenes språk ville det være mer presist å si at «forhold mislykkes – forandrer seg – oftest når de er inngått av grunner som ikke fullt ut er fordelaktige eller bidrar til forholdets overlevelse».)

De fleste går inn i forhold mer opptatt av hva de kan få ut av forholdet, enn hva de selv kan bidra med.

Hensikten med et forhold er å bestemme hvilken

del av deg selv som du vil se «avsløre seg», ikke hvilken del av en annen du kan fange og beholde.

Det kan bare være ett formål med forhold – og med hele livet: å være og å bestemme hvem du virkelig er.

Det er svært romantisk å si at du var et «null» før denne spesielle personen kom inn i livet ditt, men det er ikke sant. Det som verre er, er at slikt legger et stort press på den andre til å være alle slags ting han eller hun ikke er.

Fordi de ikke ønsker å (<la deg i stikken» prøver de svært hardt å være og gjøre disse tingene helt til de ikke makter det mer. De kan ikke lenger leve opp til bildet du har av dem. De kan ikke lenger fylle rollene de er blitt tildelt. Irritasjonen bygger seg opp. Sinne følger.

Til slutt, for å spare seg selv (og forholdet), begynner partnerne dine å gjenvinne sine virkelige selv, å handle mer i sam (123) svar med den de virkelig er. Det er omtrent på dette tidspunktet at du sier at de har «jammen forandret seg»

Det er svært romantisk å si at nå som din kjære har kommet inn i livet ditt, føler du deg komplett. Men hensikten med et parforhold er ikke å få en annen til å komplettere deg; men å få en annen å dele din kompletthet med.

Dette er paradokset med alle menneskelige forhold: Du har ikke behov for en annen for at du skal kunne erfare fullt ut hvem du er og – uten en annen er du ingenting.

Dette er både mysteriet og underet, frustrasjonen og gleden ved menneskelig erfaring. Det krever dyp forståelse og full stendig vilje til å leve i paradokset på en fornuftig måte. Jeg observerer at svært få gjør dette.

De fleste yngre mennesker går inn i parforhold struttende av forventning, fulle av seksuell energi, et vidåpent hjerte og en glad, om ikke ivrig, sjel.

I en alder av førti til seksti år (og for de fleste er det heller før enn senere) har dere gitt avkall på de største drømmene, satt til side de største håpene og tatt til takke med de laveste forventningene – eller ingen i det hele tatt.

Problemet er så grunnleggende, så enkelt, og likevel så tragisk misforstått; din største drøm, din høyeste visjon og ditt gladeste håp har måttet forholde seg til din kjære i stedet for til ditt elskede selv. Prøvelsene i forholdene dine har gått ut på hvor godt den andre levde opp til dine forestillinger, og hvor godt du så deg selv leve opp til hans eller hennes. Likevel dreier den eneste virkelige testen seg om hvor godt du lever opp til dine egne ideer.

Forhold er hellige fordi de er livets største mulighet – faktisk, livets eneste mulighet – til å skape og produsere erfaringen av din høyeste forestilling om selvet. Forhold mislykkes når du ser på dem som livets største mulighet til å skape og produsere erfaringen av din høyeste forestilling om en annen.

La hver person i et forhold bekymre seg over selvet – hva selvet er, gjør har; hva selvet ønsker, ber om, gir; hva selvet søker, skaper, erfarer. Slik vil alle forhold tjene sin hensikt – og sine deltagere – på en praktfull måte.

La hver person i et forhold bekymre seg bare, bare, bare over selvet, ikke den andre. (124)

Dette virker som en merkelig lære, for du er blitt fortalt at i den høyeste form for kjærlighetsforhold er det den andre som betyr alt. Men jeg sier deg dette: Din fokusering på den andre – din besettelse av den andre – er det som får forhold til å mislykkes.

Hva er den andre? Hva gjør den andre? Hva får den andre? Hva sier den andre? Ønsker? Krever? Hva tenker den andre? Forventer seg? Planlegger?

Mesteren forstår at det spiller ingen rolle hva den andre er, gjør, har, sier, ønsker, krever. Det spiller ingen rolle hva den andre tenker, forventer seg, planlegger. Det eneste som betyr noe er hva du er i forhold til det.

Den selvcentrerte personen er den kjærligste.

Det er radikal lære

Ikke hvis du ser på nærmere på det. Hvis du ikke kan elske selvet ditt, kan du ikke elske et annet. Mange mennesker begår den feilen å søke å elske seg selv gjennom kjærlighet til en annen. Selvfølgelig er de ikke klar over at de gjør dette. Det er ikke en bevisst handling. Dette foregår i sinnet. Dypt inne i sinnet. I det dere kaller underbevisstheten. De tenker: «Hvis jeg bare kan elske andre, vil jeg bli verdt å elske, og jeg kan bli glad i meg selv.»

Motsatt hater mange mennesker seg selv fordi de føler at ingen er glad i dem. Dette er en sykdom – den virkelige <elskovssyken». Sannheten er at andre mennesker elsker dem, men det spiller ingen rolle. Uansett hvor mange som erklærer sin kjærlighet for dem, er det ikke nok.

For det første tror de deg ikke. De tror du prøver å manipulere dem – prøver å oppnå noe. (Hvordan kan du være glad i dem for det de virkelig er? Nei. Det må være noe feil. Du må være ute etter noe! Nå, hvilke hensikter har du?)

De kan ikke begripe at noen faktisk kan være glad i dem. Så de tror deg ikke, og starter en

kampanje for å få deg til å bevise det. Du må bevise at du er glad i dem. Som ledd i dette kan de be deg om å begynne å forandre din oppførsel.

For det andre; hvis de endelig kommer til et punkt hvor de kan tillate seg å tro at noen er glad i dem, begynner de med en gang å bekymre seg over hvor lenge de kan beholde kjærlig- (125) heten din. Så, for å holde på kjærligheten din begynner de å forandre sin oppførsel.

Slik mister to personer seg selv i et forhold. De involverer seg i forholdet i håp om å finne seg selv, men ender opp med å miste seg selv.

Dette med å miste selvet i et forhold er den største årsaken til bitterhet i parforhold.

To mennesker går sammen i et partnerskap med det håp at helheten vil bli større enn summen av partene, bare for å oppdage at den er mindre. De føler seg mindre enn da de var enslige. Mindre kapable, mindre spennende, mindre attraktive, mindre glade, mindre fornøyde.

Dette skjer fordi de er mindre. De har gitt avkall på mesteparten av seg selv for å bli – og forbli – i forholdet.

Det har aldri vært meningen at forhold skal være slik. Men det er slik de oppleves av flere mennesker enn du noen gang kunne ane.

Hvorfor? Hvorfor?

Det er fordi de har mistet kontakten med (hvis de noen gang var i kontakt med) hensikten med forhold.

Når dere mister synet av hverandre som hellige sjeler på en hellig reise, da kan du ikke se hensikten, årsaken, bak alle forhold.

Sjelen har kommet til kroppen, og kroppen til livet, med utvikling som formål. Du utvikles, du blir. Og du bruker forholdene dine til å bestemme hva du skal bli.

Dette er jobben du har kommet hit for å gjøre. Dette er gleden ved å skape deg selv. Ved å kjenne selvet. Ved å bli, bevisst, det du ønsker å bli. Det er det det betyr å være selvbevisst.

Du har brakt selvet til den relative verden for å få tilgang til verktøyet for å kjenne og erfare hvem du virkelig er. Hvem du er er den du skaper deg selv til å være i forhold til resten av verden.

Dine personlige forhold er de viktigste elementene i denne prosessen. Dine personlige forhold er derfor hellig grunn. De har så å si ingenting å gjøre med den andre, men, fordi de involverer en annen, har

de alt å gjøre med den andre. (126)

Dette er den himmelske splittelse. Dette er den sluttede sirkel. Så det er ikke så radikalt å si «velsignet er de selvsentrerte, for de skal kjenne Gud». Kanskje er det ikke så dumt å ha som mål i livet å kjenne den høyeste delen av deg selv, og å forbli sentrert i den.

Det første forholdet ditt må derfor være med deg selv. Du må først lære å hylle og sette pris på og elske deg selv.

Du må først se deg selv som verdig før du kan se en annen som verdig. Du må først se deg selv som velsignet før du kan se en annen som velsignet. Du må først kjenne ditt selv som hellig før du kan gjenkjenne hellighet i en annen.

Hvis du setter vogna foran hesten – som de fleste religioner ber deg om – og anerkjenner en annen som hellig før du anerkjenner deg selv, vil du en dag ergre deg over det. Hvis det er noe ingen av dere kan tolerere, er det at noen er helligere enn dere. Likevel tvinger religionene deres dere til å kalle andre helligere enn dere selv. Og derfor gjør dere det – en stund. Så korsfester dere dem.

Dere har korsfestet (på en eller annen måte) alle mine lærere, ikke bare den ene. Og det var ikke fordi de var helligere enn dere, men fordi dere gjorde dem til det.

Mine lærere har alle kommet med det samme budskapet. Ikke «jeg er helligere enn deg», men «du er like så hellig som jeg».

Dette er beskjeden du ikke har vært i stand til å høre; dette er sannheten du ikke har vært i stand til å akseptere. Og det er derfor dere aldri kan forelske dere ærlig og oppriktig i hverandre. Dere har aldri oppriktig og ærlig forelsket dere i dere selv.

Og så sier jeg dere: Vær nå og for alltid sentrert omkring dere selv. Hold et øye med hva dere er og gjør og har hele tiden, ikke hva som skjer med en annen.

Det er ikke ved andres aksjoner, men i din reaksjon at du vil finne frelsen.

Jeg vet bedre, men dette høres nesten ut som vi ikke skal bry oss om hva andre gjør med oss i et parforhold. Så lenge vi beholder likevekten, holder selvet sentrert og alt dette andre som er så bra, kan de gjøre hva som helst, for ingenting berører oss. Men andre berører oss. Andres handlinger kan av og til såre oss. Det (127) er når smerten kommer inn i forholdet at jeg ikke vet hva jeg skal gjøre. Det er veldig greit å si «hev deg over det; for det betyr ingenting», men det er lettere sagt enn gjort. Jeg blir såret av andres ord

og handlinger i et forhold.

Det vil komme en dag da du ikke vil bli såret. Det vil være den dagen du innser –og tar hensyn til – den sanne meningen med parforhold; den egentlige grunnen for dem.

Det er fordi du har glemt dette at du reagerer slik du gjør. Men det er i orden. Det er en del av vekstprosessen. Det er en del av utviklingen. Det er sjelearbeid du er opptatt med i et forhold, men det er vanskelig å forstå og vanskelig å huske. Inntil du husker dette –og også husker hvordan du kan bruke forhold som et verktøy i skapelsen av deg selv –må du arbeide på det nivået du befinner deg på. Forståelsesnivået, villighetsnivået, erindringsnivået.

Og det er ting du kan gjøre når du reagerer med smerte og sårhet på noe en annen er, sier eller gjør. Det første er å innrømme oppriktig overfor deg selv og andre akkurat hvordan du føler. Mange av dere er redde for å gjøre dette fordi dere tror det vil «ta seg dårlig ut». Et sted, langt inne i deg, innser du at det antageligvis er idiotisk av deg å «føle det slik». Det er antageligvis under din verdighet. Du er «større enn som så». Men du kan ikke hjelpe for det. Du føler det likevel slik.

Det er bare én ting du kan gjøre. Du må respektere følelsene dine. For det å respektere følelsene dine betyr å respektere deg selv. Og du må elske din neste som deg selv. Hvordan kan du i det hele tatt vente å forstå og respektere andres følelser hvis du ikke kan respektere dine egne?

Det første spørsmålet ved enhver befatning med en annen er: Hvem er jeg, og hvem ønsker jeg å være i forhold til det?

Ofte husker du ikke hvem du er og vet ikke hvem du ønsker å være før du har testet ut noen måter å være på. Det er derfor det å respektere sine sanneste følelser er så viktig.

Hvis din første følelse er en negativ følelse, er rett og slett det å ha følelsen ofte alt som behøves for å vike til side for den. Det er når du føler sinne, opprør, avsky, raseri, hevnlust, at du kan forkaste disse første følelsene som «den du ikke ønsker å være». (128)

Mesteren har gjennomlevd nok slike opplevelser til å vite på forhånd hvilke endelige valg hun står overfor. Hun trenger ikke å «teste ut» noe. Hun har hatt disse klærne på før og vet at de ikke passer, de er ikke «henne». Og siden en Mesters liv er viet til vedvarende realisering av selvet som det man vet man er, ville følelser som ikke kler en aldri bli oppmuntret.

Det er derfor Mestere oppfører seg uanfektet

overfor det andre gjerne kaller katastrofer. En Mester velsigner katastrofer, for Mesteren vet at fra katastrofens frø (og all erfaring) kommer selvets vekst. Og Mesterens annet formål i livet er alltid vekst. For når en først har realisert selvet fullt ut, er det ingenting igjen å gjøre unntatt å være mer av det.

Det er når man er kommet til dette nivået, at man beveger seg fra sjelearbeid til gudsarbeid, for dette er det jeg driver med!

I og med at du deltar i denne diskusjonen vil jeg anta at du fortsatt driver med sjelearbeid. Du søker fortsatt å realisere («gjøre reelt») hvem du virkelig er. Livet (jeg) vil gi deg rikelige muligheter til å skape det (husk, livet er ikke en oppdagelsesprosess, livet er en skapelsesprosess).

Du kan skape den du er om igjen og om igjen. Faktisk gjør du det –hver dag. Slik tingene nå står, kommer du imidlertid ikke alltid frem til det samme svaret. En dag kan du velge å være tålmodig, kjærlig og mild. Dagen etter kan du velge å være sint, ondskapsfull og lei deg, til tross for at de ytre omstendighetene er de samme.

Mesteren er den som alltid kommer frem til det samme svaret –og dette svaret er alltid det høyeste valget.

I dette er Mesteren ubetinget forutsigbar. Motsatt er studenten fullstendig uforutsigbar. Man kan se hvor langt man er kommet på veien mot mesterstatus ved ganske enkelt å legge merke til hvor forutsigbart man foretar det høyeste valget når man reagerer på en hvilken som helst situasjon.

Selvfølgelig, spørsmålet er: Hvilket valg er det høyeste?

Det er et spørsmål som har versert i filosofien og teologien siden tidenes opprinnelse. Hvis spørsmålet virkelig engasjerer deg, er du allerede på vei mot mesterstatus. For det er fortsatt slik at de fleste mennesker er mest opptatt av et annet spørsmål. Ikke: Hva er det høyeste valget? men: Hvilket er det mest profitable? Eller: Hvordan kan jeg tape minst mulig?

129

Når livet konsentreres om skadebegrensning eller optimalt utkomme, er den sanne fordelten ved livet borte. Muligheten går tapt. Sjansen er forspilt. For et liv levd således er et liv levd utfra frykt –og et slikt liv lyver om deg.

For du er ikke frykt, du er kjærlighet. Kjærlighet som ikke trenger beskyttelse, kjærlighet som ikke kan tapes. Likevel vil du aldri kjenne dette i erfaringen din hvis du stadig besvarer det andre spørsmålet, og ikke det første. For bare en person som tror det er noe å vinne eller å tape, stiller det andre spørsmålet. Og bare en person som ser livet på en annen måte; som ser på selvet som en høyere skapning; som forstår at prøven ikke består i å vinne eller tape, men at det eneste det dreier seg om er å elske eller å mislykkes i å elske –bare en slik person stiller det første spørsmålet.

Han som stiller det andre spørsmålet, sier: «Jeg er min kropp.» Hun som stiller det første spørsmålet sier «Jeg er min sjel.»

Men, la alle de som har ører å høre med, lytte. For jeg sier dere dette: Ved det kritiske punktet i menneskelige forhold er det kun ett spørsmål:

Hva ville kjærligheten gjort nå?

Ingen andre spørsmål er relevante, ingen andre spørsmål har noen mening, ingen andre spørsmål betyr noe for sjelen din.

Nå er vi fremme ved et svært kritisk tolkningspunkt, for prinsippet om kjærlighetsmotivert handling har vært misforstått i vide kretser – og det er denne misforståelsen som har ført til livets ergrelser og sinne – som, igjen, har forårsaket at så mange går seg vill på veien.

I århundrer har dere fått innpodet at kjærlighet består i å velge å være, gjøre og ha det som er til det beste for en annen.

Men jeg sier deg dette: Det høyeste valget er det som er til det beste for deg.

Som med all dypsindig åndelig sannhet, åpner denne påstanden for mistolkning i første omgang. Mysteriet blir litt klarere idet man bestemmer hva som er det beste man kan velge for seg selv. Og når det absolutt høyeste valget er tatt, løser mysteriet seg, sirkelen kompletteres og det beste for deg blir det beste for en annen. (130)

Det kan ta mange liv før man forstår dette – og enda flere liv før man gjennomfører det – for denne sannheten dreier seg rundt en enda større sannhet: Det du gjør for deg selv, gjør du for en annen. Det du gjør for en annen, gjør du for deg selv.

Det er fordi du og den andre er ett.

Og det er fordi

Det er bare deg.

Alle Mesterne som har vandret på din planet har forkynt dette. (<~Sannelig, sannelig, jeg sier dere, det som dere gjør mot en annen, gjør dere mot meg.») For de fleste er dette imidlertid forblitt en storslagen esoterisk sannhet med liten praktisk anvendelse. Faktisk er dette den mest praktisk anvendelige «esoteriske» sannheten gjennom alle tider.

I parforhold er det viktig å huske på denne sannheten, for uten den blir forhold svært vanskelige.

La oss gå tilbake til den praktiske anvendelsen av denne visdommen og forlate det rent åndelige, esoteriske aspektet en stund.

I samsvar med den tradisjonelle oppfatningen gjør ofte mennesker – i beste mening, med gode hensikter og religiøs motivering – det de tror er best for den andre personen i forholdet. Sørgelig nok er alt som kommer ut av dette i mange tilfeller (i de fleste tilfeller) fortsatt misbruk fra den andres side. Stadig mishandling. Stadig disharmoni i forholdet.

Til slutt blir personen som prøver å «gjøre det rette» for den andre – være rask med å tilgi, vise medlidenhet, fortsette å overse visse problemer og oppførsel – ergerlig, sint og mistroisk, selv mot Gud. For hvordan kan en rettferdig Gud kreve en slik uendelig lidelse, sorg og offervilje, selv i kjærlighetens navn?

Svaret er: Gud gjør ikke det. Gud ber bare om at du inkluderer deg selv blant dem du elsker.

Gud går lenger enn som så. Gud foreslår – anbefaler – at du setter deg selv først.

Når jeg sier dette er jeg fullt klar over at noen av dere vil kalle dette blasfemi og derfor ikke mitt ord, og at andre blant dere vil gjøre det som verre er: akseptere det som mitt ord og mistolke det eller vri det til å passe egne hensikter; å rettferdiggjøre ugudelige handlinger. (131)

Jeg sier deg dette – å sette seg selv først, i høyeste mening, fører aldri til en ugudelig handling.

Derfor, hvis du har tatt deg selv i en ugudelig handling som et resultat av å gjøre det som er best for deg, ligger forvekslingen ikke i det å ha satt deg selv først, men heller i å ha misforstått hva som er best for deg.

Å bestemme hva som er best for deg vil selvfølgelig også kreve at du får klarhet i hva det er du prøver å gjøre. Dette er et viktig skritt som mange mennesker ikke tar alvorlig. Hva «holder du på med»? Hva er hensikten med livet ditt? Uten svar på disse spørsmålene, vil spørsmålet om hva som er «best» i en gitt sammenheng, forbli et mysterium.

Som et praktisk problem – igjen uten å komme inn på det esoteriske – hvis du ser etter hva som er best for deg i de situasjonene hvor du blir misbrukt, vil du til slutt få stanset dette misbruket. Og det vil være godt for både deg og den som misbruker deg. For selv den som misbruker blir misbrukt hvis misbruket hans får fortsette.

Dette er ikke helbredende for den som misbruker, men ødeleggende. For hvis den som misbruker ser at misbruket blir akseptert, hva har han da lært? Men hvis den som misbruker ser at misbruket ikke blir akseptert lenger, hva har han da fått oppdage?

Derfor er det å behandle andre med kjærlighet ikke nødvendigvis ensbetydende med å la andre gjøre som

de vil.

Foreldre lærer dette tidlig i forholdet til barna sine. Voksne har imidlertid ikke så lett for å lære dette seg imellom, og det samme gjelder nasjoner.

Men tyranner kan ikke tillates å få ture frem, de må stoppes i sitt tyranni. Kjærligheten til selvet, og kjærligheten til tyrannen krever det.

Dette er svaret på spørsmålet ditt: «Hvis kjærlighet er alt som er, hvordan kan mennesket rettferdiggjøre krig?»

Av og til må mennesket gå til krig for virkelig å slå fast hvem mennesket egentlig er: Han som avskyr krig.

Det kommer øyeblikk da du kanskje må gi avkall på den du er for å være den du er.

Noen Mestere har sagt: Du kan ikke få alt før du er villig til å gi alt.

Derfor må du kanskje gi avkall på tanken om deg selv som (132) et menneske som aldri går til krig, for å «få» deg selv som et fredelig menneske. Historien har kalt mennesker til slike avgjørelser.

Det samme gjelder for individuelle og personlige forhold. Livet kan kalle på deg mer enn én gang for å bevise hvem du er ved å demonstrere et aspekt av hvem du ikke er.

Dette er ikke så vanskelig å forstå hvis du har levd noen år, men for en som er ung og idealistisk kan det virke som den reneste selvmotsigelse. I et mer modent tilbakeblikk ligner det mer en himmelsk splittelse.

Dette betyr ikke at hvis du blir såret i et forhold, må du «såre tilbake». (Heller ikke betyr det dette i forhold mellom nasjoner.) Det betyr ganske enkelt at å tillate en annen stadig å påføre deg skade, kanskje ikke er det mest kjærlige du kan gjøre – hverken mot deg selv eller den andre.

Dette skulle begrave enkelte pasifistiske teorier om at den høyeste form for kjærlighet ikke krever noe kraftfullt svar på det dere betrakter som ondt.

Her blir debatten nok en gang esoterisk, fordi ingen seriøs gransking av denne påstanden kan overse ordet «ondt» og verdibedømmelsen det inviterer til. I virkeligheten finnes det ikke noe ondt, bare nøytrale fenomener og erfaringer. Ditt spesielle formål i livet krever imidlertid at du tar for deg den voksende samlingen av endeløse fenomener og velger ut noen som du kaller onde – for hvis du ikke gjør det, kan du ikke kalle deg selv eller noe annet godt – og således kan du ikke kjenne eller skape deg selv.

Utfra det du kaller ondt og godt definerer du deg selv.

Den største ondskap ville derfor være å erklære at det ikke finnes ondskap.

Du eksisterer i dette livet i den relative verden hvor noe kan eksistere bare så lenge det relaterer seg til noe annet. Dette er på en og samme gang både funksjonen og hensikten med par-forholdet; å skaffe et erfaringsgrunnlag hvor du kan finne deg selv, definere deg selv, og – hvis du velger det – hele tiden gjenskape den du er.

Å velge å være lik Gud betyr ikke at du velger å være martyr. Og det betyr for all del ikke at du velger å være et offer.

På din vei mot mesterskap – når alle muligheter for sårhet, ødeleggelse og tap er eliminert – vil det være godt å gjenkjenne sårhet, ødeleggelse og tap som en del av din erfaring, og bestemme hvem du er i forhold til det.

Ja, det andre tror, sier eller gjør vil av og til såre deg – inntil det slutter å gjøre det. Total ærlighet er den raskeste veien herfra til dit – å være villig til å vurdere, erkjenne og erklære nøyaktig hvordan du føler for noe. Si sannheten din – mildt, men fullt og helt. Lev ut sannheten din; mildt, men totalt og konsekvent. Når din erfaring bringer deg ny klarhet, endrer du sannheten din smidig og lett.

Når du blir såret i et forhold, vil ingen som er vel bevart, Gud minst av alle, si deg at «hold deg borte fra det, for det betyr ingen ting». Hvis du har det vondt nå, er det for sent å få det til ikke å bety noe. Din oppgave er nå å bestemme hva det betyr – og å vise det. For ved å gjøre det, velger og blir du den du søker å være.

Så jeg må ikke være den stadig lidende hustruen eller den undertrykte mannen eller den svake part i forholdene mine for å helliggjøre dem eller å gjøre meg mer from i Guds øyne?

Selvfølgelig ikke.

Og jeg må ikke leve med angrep på verdigheten min, overgrep mot stoltheten min, ødeleggelse av psyken min og et sårt hjerte for å kunne si at jeg «gjorde mitt beste», «gjorde min plikt» eller «levde opp til kravene» i Guds og menneskenes øyne?

Ikke et øyeblikk.

Så, Gud, fortell meg – hva slags løfter bør jeg gi i et forhold; hva slags avtaler må jeg holde? Hva slags forpliktelser innebærer et parforhold? Hva slags retningslinjer bør jeg følge?

Svaret er svaret du ikke kan høre – for da sitter du igjen uten retningslinjer og enhver avtale vil ugyldiggjøres i det øyeblikket den inngås. Svaret er: Du har ingen forpliktelser. Hverken i parforhold eller i livet ellers.

Ingen forpliktelser? (134)

Ingen forpliktelser. Heller ingen restriksjoner eller begrensninger, retningslinjer eller regler. Du er hverken bundet av omstendigheter eller situasjoner eller av regler eller lover. Du er heller ikke straffeansvarlig for forseelser eller i stand til å begå slike – for det finnes ikke noe slikt som å være anstøtelig i Guds øyne.

Dette har jeg hørt før – det er den slags religion hvor «det finnes ingen regler». Det er åndelig anarki. Jeg kan ikke skjønne hvordan det skulle kunne gå an.

Det finnes ingen måte det ikke kan gå an på – hvis du vet at det dreier seg om å skape deg selv. Hvis, på den andre siden, du innbiller deg at det dreier seg om oppgaven å prøve å være det noen andre ønsker at du skal være, kan fraværet av regler eller retningslinjer virkelig gjøre tingene vanskelig.

Likevel kan den rasjonelle hjernen ikke la være å spørre:

Hvis Gud har bestemte ønsker om hvordan jeg skal være, hvorfor skapte hun meg ikke ganske enkelt slik til å begynne med? Hva er vitsen med alt dette strevet for «overvinne» den jeg er for at jeg skal bli det Gud ønsker at jeg skal være? Den undersøkende hjernen krever å få vite dette – og med rette, for det er et godt spørsmål.

De religiøse prøver å få dere til å tro at jeg skapte dere som mindre enn det jeg er, slik at dere skulle få sjansen å bli som meg. Dette ville være mot alle odds – og, jeg kan tillegge, mot enhver naturlig tilbøyelighet jeg skal ha gitt dere.

Blant disse såkalte naturlige tilbøyeligheter er tilbøyeligheten til å synde. Du blir lært opp til at du ble født i synd, at du vil dø i synd og at du er syndig av natur.

En av religionene deres forkynner til og med at du ikke kan gjøre noe med dette. Dine egne handlinger er ubetydelige og meningsløse. Det er arrogant å tro at du kan «komme til himmelen» ved hjelp av dine handlinger. Det er bare én vei til himmelen (frelse) og den går ikke gjennom noe du selv foretar deg, men gjennom nåden tildelt deg av Gud og gjennom anerkjennelsen av hans Sønn som ditt mellomledd.

Når dette har skjedd, er du «reddet». Inntil dette tidspunktet vil ingenting du gjør – hverken livet du

lever, valgene du tar eller noe du gjør på egenhånd for å forbedre deg selv – ha (135) noen effekt eller innflytelse. Du er ikke i stand til å gjøre deg selv verdig fordi du av arv ikke er verdt noe. Du ble skapt slik.

Hvorfor? Gud vet. Kanskje gjorde han en feil. Kanskje han ikke fikk det helt til. Kanskje han skulle ønske at han kunne få gjort det om igjen. Men slik er det bare. Gjort er gjort

Du gjør narr av meg.

Nei. Det er du som gjør narr av meg. Du sier at jeg, Gud, laget ufullkomne skapninger og deretter krevde av dem at de skulle være perfekte, ellers skulle de fordømmes.

Det er det samme som å påstå at jeg etter flere tusen års erfaring ombestemte meg, og sa at fra og med det tidspunktet av behøvde dere nødvendigvis ikke å være gode. Det holdt med å føle dere elendige når dere ikke var gode, og akseptere som deres frelser den ene skapningen som alltid kunne være perfekt, og således tilfredsstillende min sult etter det perfekte. Dere sier at min Sønn – som dere kaller den eneste perfekte – har reddet dere fra egen ufullkommenhet – ufullkommenheten jeg ga dere.

Med andre ord, Guds Sønn har reddet dere fra det hans Far gjorde.

Det er slik dere – mange av dere – sier at jeg har lagt det opp.

Nå, hvem er det som gjør narr av hvem?

Det er andre gang i denne boken det synes som om du går til frontalangrep på fundamentalistisk kristendom. Jeg er overrasket.

«Angrep» er ditt ordvalg. Jeg er simpelthen opptatt av temaet. Temaet er forresten ikke «fundamentalistisk kristendom», som du uttrykker det. Det er hele Guds natur og Guds forhold til mennesket.

Spørsmålet dukker opp nå fordi vi diskuterer emnet forpliktelser – i parforhold og i livet selv.

Du kan ikke tro på et uforpliktende forhold fordi du ikke kan akseptere hvem og hva du virkelig er. Du kaller et liv i fullstendig frihet «et åndelig anarki». Jeg kaller det Guds store løfte. (136)

Det er bare under dette løftet at Guds store plan kan fullføres.

Du har ingen forpliktelser i et parforhold. Du har bare muligheter.

Mulighet, ikke forpliktelse, er religionens hjørnestein, grunnlaget for all åndelighet. Hvis du ser omvendt på det, vil du gå glipp av poenget.

Forhold – ditt forhold til alle ting – ble skapt som ditt perfekte verktøy i sjeearbeidet. Det er derfor alle menneskelige forhold er hellig grunn. Det er derfor ethvert personlig forhold er hellig.

Dette har mange kirkesamfunn oppfattet riktig. Ekteskapet er et sakrament. Men ikke på grunn av dets hellige forpliktelser. Heller på grunn av dets ulike muligheter.

Føl deg ikke forpliktet til å gjøre noe i et forhold. Gjør det du gjør ut fra en følelse av den praktfulle muligheten forholdet ditt gir deg til å bestemme og å være den du virkelig er.

Jeg hører det – men i forholdene mine har jeg gang på gang gitt opp når det er blitt for tøft. Resultatet er at jeg har hatt en rekke forhold hvor jeg trodde, troskyldig som et barn, at dette skulle være det siste. Det virker ikke som om jeg vet hva som skal til for å bevare et forhold. Tror du at jeg noen gang kommer til å lære? Hva skal jeg gjøre for å få det til å skje?

Du får det til å virke som om det å bevare et forhold, er det samme som at det er en suksess. Prøv ikke å forveksle lang levetid med et godt utført arbeid. Husk at din oppgave her på jorden ikke er å se hvor lenge du kan holde et forhold gående. Oppgaven er å bestemme og erfare hvem du virkelig er.

Dette er ikke noe argument for kortvarige forhold – men det er heller ikke noe krav om langvarige forhold.

Samtidig som det ikke finnes noe slikt krav, må det likevel sies såpass: Langvarige forhold inneholder fantastiske muligheter for felles vekst, felles uttrykk og felles personlighetsutvikling – og det har sin egen belønning.

Jeg vet det, jeg vet det! Jeg mener, jeg har alltid hatt mistanke om det. Så hva skal jeg gjøre? (137)

For det første skal du være sikker på at du involverer deg i et forhold av de rette grunnene. (Jeg bruker ordet «rett» her som et relativt begrep. Jeg mener «(rett)» i forhold til den større hensikten du har med livet ditt.)

Som jeg har antydnet tidligere, går de fleste mennesker fortsatt inn i forhold av «gale» grunner – for å få en slutt på ensomheten, fylle et tomrom, skaffe seg selv kjærlighet eller noen å elske – og dette er noen av de bedre grunnene. Andre gjør det for å tilfredsstille egoet, få en slutt på depresjoner, forbedre sex-livet, komme over et

tidligere forhold, eller tro det eller ikke, slippe å kjede seg.

Ingen av disse grunnene vil fungere, og hvis ikke det skjer dramatiske endringer underveis, vil heller ikke forholdet fungere.

Jeg gikk ikke inn i mine forhold på grunn av noe av dette.

Jeg vil sette spørsmålsteget ved denne påstanden. Jeg tror ikke du vet hvorfor du gikk inn i forholdene dine. Jeg tror ikke at du tenkte på det på denne måten. Jeg tror ikke at du gikk inn i forholdene dine med hensikt. Jeg tror at du involverte deg i forholdene fordi du «forelsket deg».

Det er helt korrekt.

Og jeg tror ikke at du stoppet opp for å finne ut hvorfor du var «forelsket». Hva var det du reagerte på? Hvilket eller hvilke behov ble tilfredsstilt?

For de fleste mennesker er kjærlighet behovtilfredsstillelse.

Alle har sine behov. Du trenger noe. En annen trenger noe annet. Dere ser begge en mulighet for behovtilfredsstillelse i hverandre. Så dere blir enige – stilltiende – om en bytte-handel. Jeg bytter bort det jeg har hvis du vil gi meg det du har.

Det er en transaksjon. Men dere unngår sannheten. Dere sier ikke «jeg hytter med deg». Dere sier «jeg elsker deg», og så begynner skuffelsen.

Du har fremhevet dette tidligere. (138)

Ja, og du har gjort dette tidligere – ikke én gang, men mange.

Av og til virker det som denne boken går i sirkler og konstaterer

de samme poengene om og om igjen.

Som livet selv.

Touché.

Fremgangsmåten vår er at du stiller spørsmålene. Jeg bare svarer på dem. Hvis du stiller det samme spørsmålet på tre forskjellige måter, er jeg nødt til å fortsette å svare på det.

Kanskje jeg håper at du til slutt vil komme med et annet svar. Å diskutere forhold med deg fjerner mye av romantikken. Hva er galt i å forelske seg hodestups i noen uten å måtte tenke seg om?

Ingenting. Fall for så mange du vil på den måten. Men hvis du skal forme et livslangt forhold, kan det være lurt å tenke litt i tillegg.

Hvis du på den annen side, liker å sildre gjennom forhold som vann – eller, enda verre, forbli i et forhold fordi du tror at du «må», og så leve et liv i stille fortvilelse – hvis du liker å repetere disse mønstrene fra fortiden din, så gjør det du alltid har gjort.

Ok, ok. Jeg skjønner poenget. Jammen er du uforsonlig, eller hva?

Det er det som er problemet med sannheten. Sannheten er uforsonlig. Den lar deg ikke være i fred. Hele tiden sniker den seg inn på deg fra alle kanter, og avslører hva ting virkelig er. Det kan være frustrerende.

Ok. Jeg ønsker altså å finne verktøyet for et langvarig forhold – og du sier at det å ha en hensikt med å gå inn i forhold, er et slikt verktøy.

Ja. Forsikre deg om at du og din partner er enige om hensikten. (139)

Hvis dere begge enes på et bevisst nivå om at hensikten med forholdet deres er å skape en mulighet – ikke en forpliktelse – for vekst, for full uttrykkelse av selvet, for å løfte livene deres til sine høyest mulige nivåer, for å lege eventuelle falske tanker eller negative forestillinger dere noensinne har hatt om dere selv, og for en endelig gjenforening med Gud gjennom ektepakten mellom de to sjelene deres. Hvis du inngår dette løftet i stedet for det løftet du har inngått tidligere – har forholdet fått en svært god start. Det har tatt av i riktig retning. Det er en svært god begynnelse.

Likevel er det ikke noen garanti for suksess.

Hvis du ønsker garantier i livet, ønsker du ikke livet. Da ønsker du repetisjon av et manuskript som allerede er skrevet.

Livet kan av natur ikke ha garantier, ellers ville hele formålet med det bli fordreid.

Ok. Skjønner. Når jeg har fått en slik «god start» på forholdet mitt, hvordan får jeg det da til å vare?

Vit og forstå at det vil komme utfordringer og vanskelige tider.

Prøv ikke å unngå dem. Ønsk dem velkommen. Vær takknemlig. Se dem som store gaver fra Gud; glitrende muligheter til å gjøre det du kom inn i forholdet – og livet – for å gjøre.

Gjør ditt beste for ikke å se på din partner som

en fiende eller en motstander i slike perioder.

Faktisk skal du forsøke ikke å se på noen eller noe som en fiende – ikke engang som et problem. Dyrk teknikken som går ut på å se alle problemer som muligheter. Muligheter til

Jeg vet det, jeg vet det – «å være og bestemme hvem du virkelig er».

Riktig! Du nærmer deg! Du er nær!

Det høres ut som et ganske kjedelig liv. (140)

Da løfter du ikke blikket. Gjør horisonten videre. Utvid dybdesynet. Se mer i deg enn du tror det er å se. Se mer i partneren også.

Du vil aldri skade hverken forholdet ditt eller andre mennesker ved å se mer i andre enn det de viser deg. For det er mer der. Mye mer. Det er bare frykten deres som stopper dem fra å vise det. Hvis andre legger merke til at du ser mer i dem, vil de føle trygghet til å vise deg det du tydeligvis allerede ser.

Folk har en tendens til å leve opp til våre forventninger om dem.

Noe slikt. Jeg liker ikke ordet «forventninger» i denne sammenheng. Forventninger ødelegger forhold. La oss si at mennesker har en tilbøyelighet til å se i seg selv det vi ser i dem. Jo mer vi ser i dem, desto større er viljen til å bruke og vise frem den delen av seg vi har vist dem.

Er det ikke slik alle virkelig velsignede forhold virker? Er ikke det en del av helbredelsesprosessen – prosessen som lar folk «slippe» enhver falsk tanke de noensinne hadde om seg selv?

Er det ikke det jeg gjør her, i denne boken, for deg?

Jo.

Og det er Guds arbeid. Sjelens arbeid er å vekke deg selv. Guds arbeid er å vekke alle andre.

Vi gjør dette ved å se andre som *hvem de er* – ved å minne dem på *hvem de er*.

Dette kan du gjøre på to måter – ved å minne dem på hvem de er (svært vanskelig, for de vil ikke tro deg), eller ved å erindre hvem du er (mye lettere, fordi du ikke trenger deres tro, bare din egen). Å demonstrere dette hele tiden minner til slutt andre på hvem de er, fordi de vil se seg selv i deg.

Mange Mestere er blitt sendt til Jorden for å demonstrere evig sannhet. Andre, slik som for eksempel døperen Johannes, er blitt sendt som

budbringere. De forteller om sannheten i glødende ordvendinger og snakker om Gud med umiskjennelig klarhet. (141)

Disse spesielle budbringerne er blitt velsignet med ekstraordinær innsikt og den svært spesielle evnen til å se og motta evig sannhet. De har også evnen til å snakke om kompliserte begreper på måter som kan og vil bli forstått av massene.

Du er en slik budbringer.

Er jeg?

Ja. Tror du på det?

Det er vanskelig å akseptere. Jeg mener, vi ønsker alle å være spesielle dere er alle spesielle og egoet kommer på banen her – i det minste gjør det det i mitt tilfelle. Det prøver å få oss til å føle oss «utvalgt» for et spesielt oppdrag. Jeg må slåss med egoet hele tiden, alltid forsøke å rense hver eneste tanke, ord og gjerning for å holde personlige vinningsmotiveer unna. Så det er svært vanskelig å høre det du sier, for jeg er klar over at det appellerer til egoet mitt, og det har jeg slåss mot i hele mitt liv.

Jeg vet at du har det.

Og ikke alltid med like stort hell.

Jeg beklager å måtte si meg enig.

Når det gjelder Gud har du imidlertid latt egoet falle. Om nettene har du tigget og bedt om klarhet, bønnfalt himmelske makter om innsikt, ikke for at du skulle kunne berike eller kaste glans over deg selv, men ut fra en oppriktig lengsel etter å vite.

Ja.

Og du har lovet meg, om og om igjen, at skulle du få vite, ville du vie resten av livet ditt – ethvert våkent øyeblikk – til å dele evig sannhet med andre. Ikke utfra et behov om å vinne heder, men utfra et inderlig ønske om å få en slutt på andres smerte (142) og lidelse; å bringe dem fryd og glede og hjelp og helbredelse; å hjelpe andre til å gjenfinne et slikt partnerskap med Gud som du alltid har erfart.

Ja!

Og derfor har jeg valgt deg til å bli min budbringer. Du, og mange andre. For nå, i nærmeste fremtid, vil verden trenge mange trompeter til fanfaren. Verden vil trenge mange stemmer for å tale de sannhetens og helbredelsens ord som millioner lengter etter. Verden vil trenge mange hjerter som kan gå sammen om sjelens arbeid og som er rede til å gjøre Guds arbeid.

Kan du oppriktig påstå at du ikke er klar over dette?

Nei.

Kan du ærlig benekte at dette er grunnen til at du kom? Nei.

Er du da rede, med denne boken, til å bestemme og erklære din egen evige sannhet, og å annonsere og artikulere min storhet?

Må jeg ta med disse siste replikkene i boken?

Det er ingenting du må gjøre. Husk, i vårt forhold har du ingen forpliktelser. Bare muligheter. Er ikke dette muligheten du har ventet på hele livet? Har du ikke viet deg selv til denne misjonen – og en grundig forberedelse til den – fra du var ganske ung?

Jo.

Gjør da ikke det du er forpliktet til, men det du har en mulighet til å gjøre.

Når det gjelder å ta med dette i boken vår, hvorfor skulle du ikke det? Tror du at jeg ønsker at du skal være en budbringer i all hemmelighet? (143)

Nei, jeg antar at du ikke gjør det.

Det krever stort mot for å erklære seg selv som en av Guds menn. Du skjønner, verden vil ha mye lettere for å akseptere deg som så å si alt mulig annet – men en av Guds menn? En virkelig budbringer? Alle mine budbringere er blitt vanhelliget. Hjertesorg er det eneste de har oppnådd. Aldri heder.

Er du villig? Verker hjertet ditt etter å fortelle sannheten om meg? Er du villig til å tåle medmenneskers vittigheter på din bekostning? Er du rede til å gi avkall på all heder her på Jorden til fordel for den større hederen som består i sjelens fullstendige realisering?

Du får det plutselig til å høres ganske alvorlig ut, Gud.

Ville du heller at jeg skulle spøke med deg om det? Vel, vi behøver vel ikke se så mørkt på det.

Hei, jeg er for opplysning! Hvorfor ikke avslutte dette kapittelet med en vits?

God idé. Har du en?

Nei, men det har du. Fortell den om den lille jenta som satt og tegnet

Å ja, den. Ok. Vel, en mor kom en dag inn på kjøkkenet og fant sin lille datter sittende ved bordet. Det var fargestifter overalt, i og den lille jenta konsentrerte

seg om en frihåndstegning. «Hva er det du er så opptatt med å tegne?» spurte moren. «Det er et bilde av Gud, mamma,» svarte den lille vakre jenta med skinnende øyne. «A jenta mi, så søtt,» sa moren og prøvde å være hjelpsom. «Men du skjønner, det er ingen som egentlig vet hvordan Gud ser ut.»

«Vel,» kvitret den lille jenta, «hvis du bare lar meg bli ferdig...»

Det er en skjønn liten vits. Vet du hva det skjønneste er? Den lille jenta tvilte aldri på at hun visste nøyaktig hvordan hun skulle tegne meg! (144)

Riktig.

Nå vil jeg fortelle deg en historie som vi kan avslutte kapittelet med.

Fint.

Det var en gang en mann som plutselig oppdaget at han brukte mange timer hver uke på å skrive en bok. Dag etter dag kastet han seg over penn og papir – av og til midt på natten – for å få med seg hver nye inspirasjon. Til slutt spurte en venn ham hva han holdt på med. sa han, «Jeg skriver ned en veldig lang samtale jeg har med Gud.»

«Så søtt,» oppmuntret vennen ham, «men du skjønner, det er ingen som vet sikkert hva Gud ville si.»

«Vel,» gliste mannen, «hvis du bare lar meg bli ferdig.»

9

Du synes kanskje det lyder lett, dette med å «være den du virkelig er», men det er det mest utfordrende du noensinne kan gjøre i livet ditt.

Faktisk kan det hende at du aldri kommer dit. Bare de færreste gjør det. Ikke i løpet av ett liv. Ikke i løpet av mange.

Så hvorfor prøve? Hvorfor kaste oss ut i dette? Hva skal det være godt for? Hvorfor ikke ta livet slik det tilsynelatende er – en enkel øvelse i meningsløshet som ikke fører noensteds hen; et spill du ikke kan tape uansett hvordan du spiller; en prosess som til slutt leder til det samme resultatet for alle? Du sier at det ikke finnes noe helvete, at det ikke finnes noen straff, at det ikke går an å tape, så hvorfor anstrenge seg for å vinne? Hvor er gulroten, når det er så vanskelig å komme dit du sier vi prøver å gå? Hvorfor ikke ta dette med Gud og å «være den du virkelig er» med ro?

Heisan, vi *er* frustrert, er vi ikke

Vel, jeg blir lei av å prøve, prøve, prøve, bare for at du skal komme her og fortelle meg hvor vanskelig alt kommer til å bli, og hvordan bare én av en million klarer det likevel.

Ja. Jeg ser at du gjør det. La meg se om jeg kan hjelpe deg. Først vil jeg gjerne påpeke at du allerede *bar* «tatt det med ro» med hensyn til alt dette. Tror du at dette er ditt første forsøk på dette området? (146)

Jeg aner ikke.

Det virker ikke som du har vært her før?

Av og til.

Vel, du har det. Mange ganger.

Hvor mange ganger?

Mange ganger.

Skal det være oppmuntrende?

Det skal være inspirerende.

Hvordan?

For det første fjerner det bekymringen rundt det. Det bringer inn «kan ikke mislykkes»-elementet du nettopp snakket om. Det forsikrer deg om at meningen er at du ikke skal feile. At du vil få så mange sjanser som du ønsker og trenger. Du kan komme tilbake igjen og igjen og igjen. Hvis du kommer opp på neste trappetrinn, hvis du utvikler deg til det neste nivået, er det fordi du ønsker det, ikke fordi du må.

Det er ingenting du *må* gjøre! Hvis du flyter livet på dette nivået, hvis du føler at dette er det endelige for deg, kan du få denne erfaringen om og

om igjen! Faktisk har du opplevd det igjen og igjen – nettopp av denne grunn! Du elsker dramaet. Du elsker smerten. Du elsker å «ikke vite», mysteriet, uvissheten! Du elsker alt sammen! Det er derfor du er her!

Spøker du?

Ville jeg spøke med slike ting?

Jeg vet ikke. Jeg vet ikke hva slags ting Gud spøker med.

Ikke om dette. Dette er for nær sannheten; for nær den endelige viten. Jeg spøker aldri om «hvordan det er». Altfor mange (147) mennesker har forvirret deg på dette feltet. Jeg er ikke her for å gjøre deg mer forvirret. Jeg er her for å hjelpe deg til å få klarhet i ting.

Dette må du forklare nærmere. Du sier at jeg er her fordi jeg ønsker å være her?

Selvfølgelig. Ja.

Jeg valgte å være her?

Ja.

Og jeg har tatt det samme valget mange ganger?

Mange.

Hvor mange?

Nå er vi gang igjen. Ønsker du et eksakt tall?

Bare gi meg et overslag. Jeg mener, snakker vi om håndfuller eller dusinvis?

Hundrevis.

Hundrevis? Har jeg levd hundrevis av liv?

Ja.

Og jeg har ikke kommet lenger enn dette?

Det er litt av en strekning, faktisk.

Å, er det det?

Absolutt. I tidligere liv har du faktisk drept mennesker.

Hva er galt med det? Du sa selv at krig av og til er nødvendig for å få slutt på ondskap. (148)

Dette må vi utdype. Jeg ser nemlig at påstanden blir brukt og misbrukt – akkurat slik du gjør nå i den hensikt å hevde alle slags synspunkter eller rasjonalsere all slags galskap.

Drap kan aldri bli rettferdiggjort som et middel til å demonstrere sinne, utrydde fiendtlighet, «rette opp en feil» eller straffe en forbryter. Påstanden om at krig av og til kan være nødvendig for å stoppe

ondskap forblir sann – fordi du har gjort den sann.

Ved skapelsen av selvet har du bestemt at respekt for menneskelige Liv har og må ha en høy primærverdi. Jeg er fornøyd med din avgjørelse fordi jeg ikke skapte Liv for at det skulle ødelegges.

Det er respekt for liv som av og til nødvendiggjør krig. For det er gjennom krig mot snikende ondskap, det er gjennom forsvar mot en umiddelbar trussel mot et annet liv, at du konstaterer hvem du er i forhold til dette.

Ifølge de høyeste morallover har du en rett – faktisk en forpliktelse – til å stoppe aggresjon mot en annen person eller deg selv.

Dette betyr ikke at drap er en akseptabel straffemetode, og det spiller ingen rolle om straffen er fortjent eller om forholdet er av mindre alvorlig art.

I fortiden har du kjempet mot kvinner og drept i personlige dueller. Du har kalt dette å beskytte din ære, men det var æren du mistet. Det er absurd å bruke dødelige våpen som Løsning på en krangel. Selv i dag bruker mange mennesker fortsatt makt – drepende makt – for å løse latterlige uoverensstemmelser.

Nå til toppen av alt hykleri: Noen mennesker dreper til og med i Guds navn – og det er den høyeste form for blasfemi, for det viser ikke hvem du er.

Å, så det er altså noe galt ved å drepe?

Det er – som jeg har sagt tidligere – ikke noe «galt» i noen ting. «Galt» er en relativ betegnelse som indikerer det motsatte av det du kaller «riktig».

Men hva er «riktig»? Kan du være helt nøytral i disse tingene? Eller er «riktig» og «galt» simpelthen beskrivelser du har satt på begivenheter og omstendigheter ut fra din egen oppfatning av dem? (149)

Og hva danner basis for din avgjørelse? Din egen erfaring? Nei. I de fleste tilfeller har du valgt å akseptere andres meninger. Noen som kom før deg og antageligvis vet bedre. Svært få av dine daglige avgjørelser om hva som er «riktig» og «galt» tas av deg basert på din forståelse.

Dette gjelder særlig viktige avgjørelser. Jo viktigere saken er, desto mindre sannsynlighet er det faktisk for at du lytter til din egen erfaring, og desto mer innstilt synes du å være på å gjøre en annens forestilling til din egen.

Dette forklarer hvorfor du har gitt avkall på nesten all kontroll over visse områder av livet og

visse spørsmål i den menneskelige erfaringen.

Disse livsområdene og spørsmålene gjelder svært ofte de emnene som er mest vitale for sjelen din: Guds natur; den sanne morals natur; spørsmålet om den ytterste virkelighet; temaene liv og død i forhold til krig, medisin, abort, barmhjertighetsdrap; totalsummen og substansen i personlige verdisystem, strukturer, bedømmelser. De fleste av dere har overlatt alt dette til andre. Dere ønsker ikke å ta egne avgjørelser om slike spørsmål.

«La noen andre bestemme dette! Jeg vil følge dem, jeg vil følge dem!» roper du. «La noen andre fortelle meg hva som er rett og galt!»

Dette er forresten grunnen til at menneskelige religioner er så populære. Det spiller nesten ingen rolle hvilket trossystem det er, så lenge det opptrer fast, konsekvent, rigid og utvetydig i sine forventninger til tilhengerne. Under slike forutsetninger kan mennesker tro på nesten hva det skal være. Den merkeligste oppførsel og tro kan bli – er blitt – tillagt Gud. Det er Guds vilje, sier de. Guds ord.

Og det finnes de som aksepterer det. Gladelig. Fordi, skjønner du, det gjør tenking overflødig.

Nå, la oss ta dette med drap. Kan det i det hele tatt finnes en rettfærdiggjørende grunn for å drepe noe? Tenk på det. Du vil komme til at du ikke trenger noen utenforliggende autoritet til å gi deg retningslinjer, ingen høyere kilde til å skaffe deg svar. Hvis du tenker på det, hvis du tar hensyn til hva du føler om dette, vil svarene stå tydelige for deg og du vil handle deretter. Dette kalles å handle etter egen autoritet. (150)

Det er når du handler etter andres autoritet at du får problemer. Burde stater og nasjoner kunne bruke drap for å oppnå politisk vinning? Burde religioner kunne drepe for å håndheve sine teologiske dekretter? Burde samfunn kunne benytte drap mot dem som bryter reglene for god oppførsel?

Er drap et akseptabelt politisk middel, en åndelig overbevisningsmetode eller en samfunnsmessig problemløser?

Er det greit å drepe hvis noen prøver å drepe deg? Ville du kunne bruke drap for å forsvare en av dine kjære? En du ikke engang kjenner?

Er drap en akseptabel form for forsvar mot noen som ville drepe hvis de ikke ble hindret?

Er det forskjell på drap og mord?

Staten vil at du skal tro at drap for å fullføre et

rent politisk program er helt forsvarlig. Faktisk er det nødvendig for staten at du tar dens ord for dette for at den skal kunne beholde sin maktposisjon.

Religionene vil at du skal tro at drap for å spre og vedlikeholde viten om, og overholdelse av, deres bestemte sannhet, er fullstendig forsvarlig. Faktisk forlanger religionene at du tar deres ord for dette. Ellers vil de ikke kunne fortsette å eksistere som en maktfaktor.

Samfunnet vil at du skal tro at det å drepe for å straffe dem som begår visse forseelser (som har variert opp igjennom årene), er fullstendig akseptabelt. Faktisk er samfunnet avhengig av at du tar deres ord for dette for å kunne fortsette å eksistere som en maktfaktor.

Mener du at disse standpunktene er korrekte? Har du tatt en annens ord for at de er riktige? Hva sier selvet ditt?

Det finnes ikke noe «riktig» eller «galt» i disse sakene.

Gjennom de standpunktene du tar maler du imidlertid et portrett av hvem du er.

Statene og nasjonene deres har faktisk allerede portrettert seg gjennom standpunktene sine.

Religionene deres har skapt varige, uutslettelige avtrykk gjennom standpunktene sine. Gjennom standpunktene sine har også samfunnene deres laget selvportrett.

Er du fornøyd med disse bildene? Er det disse standpunktene du ønsket å ha? Representerer disse portrettene den du er? (151)

Vær forsiktig med disse spørsmålene. De kan kreve at du må tenke selv.

Det er ikke lett å tenke. Verdibedømmelse er vanskelig. Det stiller deg overfor ren skapelse, fordi du så mange ganger vil måtte si: «Jeg vet ikke. Jeg vet bare ikke.» Men likevel må du bestemme. Og da må du velge. Du må foreta et selvstendig valg. Et slikt valg – en avgjørelse som ikke stammer fra tidligere personlig viten – kalles ren skapelse. Og individet er klar over, dypt klar over, at ved slike avgjørelser skapes selvet.

De fleste av dere er ikke interessert i slikt viktig arbeide. De fleste vil heller overlate det til andre. Derfor er de fleste av dere ikke selvskapt, men vanskapninger – skapt av andre.

Så, når andre har fortalt deg hva du skal føle, og det er helt motsatt av det du egentlig føler – opplever du en dyp indre konflikt. Noe dypt inne i

deg sier deg at dette ikke er den du er. Nå, hvor fører dette? Hva skal man da gjøre?

Det første man gjør er å gå til de religiøse lederne – som er opphavet til hele dilemmaet. Dere går til prestene og rabbinerne og lærerne, og de sier at du skal slutte med å lytte til deg selv. De verste av dem vil forsøke å skremme deg vekk fra det; skremme deg fra det som du intuitivt vet.

De vil fortelle deg om djevelen, om Satan, om demoner og onde ånder og helvete og fordømmelse og alt de kan komme på av skremmende ting for å få deg til å innse at det du visste og intuitivt følte, var feil, og at det eneste du vil finne trøst i, er deres tanker, deres forestillinger, deres teologi, deres definisjoner av riktig og galt, og deres oppfatning av hvem du er.

Det forføreriske i dette er at det eneste som skal til for å oppnå øyeblikkelig anerkjennelse, er å være enig. Vær enig, og du er øyeblikkelig anerkjent. Noen vil til og med synge og rope og danse og vifte med armene. Halleluja!

Det er vanskelig å motstå. En slik anerkjennelse, en slik fryd over at du har sett lyset, at du er blitt frelst!

Bifall og demonstrasjoner følger sjelden av indre avgjørelser. Valg om å følge personlig sannhet omgis sjelden av hyllest. Heller det motsatte, faktisk. Ikke bare kan andre la være å hylle deg, de kan faktisk gjøre deg til latter. Hva? Tenker du selv? Bestemmer du selv? Bruker du din egen tommestokk, din (152) egen vurderingsevne, dine egne verdimål? Hvem tror du egentlig at du er?

Og faktisk, det er akkurat det spørsmålet du svarer på.

Men jobben må oftest utføres alene. Stort sett uten belønning, uten anerkjennelse, kanskje uten at det merkes i det hele tatt.

Og så stiller du et svært godt spørsmål. Hvorfor fortsette? Hvorfor engang starte på en slik vei? Hva kan vinnes ved å legge ut på en slik reise? Hva er motivet? Hva er grunnen?

Grunnen er latterlig enkel.

DET ER INGENTING ANNET Å GJØRE.

Hva mener du?

Jeg mener at dette er det eneste alternativet. Det er ingenting annet å gjøre. Faktisk er det ingenting annet du kan gjøre. Du kommer til å gjøre det som du gjør resten av livet. Akkurat som du har gjort siden fødselen. Det eneste spørsmålet er hvorvidt

du vil gjøre det bevisst eller ubevisst.

Du skjønner, du kan ikke avbryte reisen. Du la ut på den før du ble født. Fødselen er bare et tegn på at reisen har begynt.

Så spørsmålet er ikke: Hvorfor starte på en slik reise? Du har allerede startet. Det gjorde du med ditt første hjerteslag. Spørsmålet er: Ønsker jeg å reise bevisst eller ubevisst? Med klarhet eller mangel på klarhet? Som årsaken til min erfaring eller som virkningen av den?

For mesteparten av livet ditt har du levd i virkningen av erfaringene dine. Nå er du invitert til å forårsake dem. Det er det som kalles å leve bevisst. Det er det som kalles å reise i klarhet.

Som jeg sa: mange av dere har reist langt. Fremgangen er ikke liten. Så du behøver ikke føle at du etter alle disse livene «bare» har kommet hit. Noen av dere er høyt utviklede skapninger med en svært sikker sans for selvet. Dere vet hvem dere er og dere vet hva dere ønsker å bli. Dere vet til og med hvordan dere skal komme dere herfra og dit.

Det er et stort tegn. Det er en sikker indikasjon. (153)

På hva?

På det faktum at du nå har kun noen få liv igjen.

Er det bra?

Det er det, nå – for deg. Og det er slik fordi du sier det er slik. For ikke lenge siden var alt du ønsket å bli her. Nå er alt du ønsker å dra. Det er et svært godt tegn.

For ikke lenge siden drepte du – insekter, planter, trær, dyr, mennesker – nå kan du ikke drepe noe uten å vite nøyaktig hva du gjør, og hvorfor. Det er et svært godt tegn.

For ikke lenge siden levde du som om livet ikke hadde noe formål. Nå vet du at det ikke har noe formål, bortsett fra det du gir det. Det er et svært godt tegn.

For ikke lenge siden tigget du universet om å bringe deg sannheten. Nå forteller du universet om din sannhet. Og det er et svært godt tegn.

For ikke lenge siden ønsket du å bli rik og berømt. Nå ønsker du ganske enkelt og vidunderlig å bli deg selv.

Og for ikke så lenge siden fryktet du meg. Nå elsker du meg, nok til å kalle meg din like.

Alle disse tegnene er svært, svært gode tegn.

Jøss _Du får meg til å føle velbehag.

Du burde føle velbehag. Enhver som bruker «jøss» i en setning kan ikke være dårlig tvers i gjennom.

Du har virkelig humoristisk sans, har du ikke Jeg oppfant humoren!

Ja. Du har påpekt det tidligere også. Ok, så grunnen for å fortsette er at det ikke er noe annet en kan gjøre. Det er det eneste som skjer.

Akkurat.

Kan jeg da spørre deg _blir det i det minste lettere etter hvert? (154)

Å, min kjæreste venn _jeg kan ikke engang fortelle deg hvor mye lettere det er for deg nå enn det var for tre liv siden.

Ja, ja _det blir lettere. Jo mer du erindrer, desto mer er du i stand til å erfare, desto mer vet du, så å si. Og jo mer du vet, desto mer erindrer du. Det er en sirkel. Så ja, det blir lettere, det blir bedre, det blir til og med morsommere.

Men husk, ingenting har vært noen ulyst akkurat. Jeg mener, du har elsket alt sammen! Hvert minutt! Å, det er deilig, dette som kalles livet! Det er en kjempefin opplevelse, ikke sant?

Vel, jo, jeg antar det.

Du antar det? Kunne jeg skapt det bedre? Får du ikke mulighet til å erfare alt? Tårene, begeistring, smerten, gleden, opphisselsen, fortvilelsen, seier, tap, uavgjort? Hva mer finnes det?

Litt mindre smerte, kanskje.

Mindre smerte uten mer visdom kullkaster ditt formål; det tillater deg ikke å erfare uendelig glede _som er det jeg er.

Vær tålmodig. Du får mer visdom. Og dine gleder er nå i økende grad tilgjengelige uten smerte. Det er også et svært godt tegn.

Du lærer (husker) å elske uten smerte; å gi avkall uten smerte; å skape uten smerte, selv å gråte uten smerte. Ja, du er til og med i stand til å tåle smerte uten smerte, hvis du skjønner hva jeg mener.

Jeg tror jeg gjør det. Jeg nyter til og med mine egne livskriser mer. Jeg kan ta et skritt tilbake og ta dem for det de er. Til og med le.

Akkurat. Og du kaller ikke dette vekst?

Jeg antar at jeg gjør det.

Så fortsett å vokse, min sønn. Fortsett å bli. Og fortsett å bestemme hva du ønsker å bli i den neste høyeste versjonen av deg selv. Fortsett å jobbe mot det. Fortsett! Fortsett! Det er Guds arbeid vi driver med, du og jeg. Så fortsett! (155)

10

Jeg elsker deg. Du vet det?

Jeg vet at du gjør det. Og jeg elsker deg. (156)

11

Jeg kunne tenke meg å fortsette med spørsmålslisten min. Det er så mye jeg gjerne skulle ha gått inn på mer detaljert. Vi kunne sikkert ha skrevet en hel bok bare om forhold, men da ville vi aldri komme videre på spørsmålslisten.

Det kommer andre tider, andre steder Til og med andre bøker. Jeg er med deg. La oss gå videre. Vi kommer tilbake til dette hvis vi får tid.

Ok. Det neste spørsmålet mitt er: Hvorfor klarer jeg aldri å komme meg ovenpå økonomisk? Er min skjebne å spinke og spare bestandig? Hva er det som hindrer meg i å realisere mitt økonomiske potensiale?

Tilstanden er ikke bestemt av deg alene, men av en god del andre mennesker

Alle sier at det er spørsmål om selvtillit, eller mangel på selvtillit. Massevis av New Age-lærere har fortalt meg at mangel på noe alltid kan spores tilbake til mangel på selvtillit.

Det er en behagelig forenkling. I dette tilfellet har lærerne dine tatt feil. Du lider ikke av mangel på selvtillit. Faktisk har din største utfordring i livet vært å kontrollere egoet. Det er til og med sagt at du har for *mye* selvtillit!

Vel, her sitter jeg flau og skuffet enda en gang, men du har rett. (157)

Du sier stadig at du er flau og skuffet, men jeg forteller bare sannheten om deg. *Å bli flau er reaksjonen til en person som fortsatt har et ego som bryr seg om hvordan andre ser ham.* Oppmuntre deg selv til å passere dette stadiet. Prøv en ny reaksjonsmåte. Prøv latter.

Ok.

Problemet ditt er ikke selvtillit. Du er velsignet med en overflod av det. De fleste er det. Dere har alle høye tanker om dere selv, og det gjør dere rett i. Så for de fleste mennesker er ikke selvtillit problemet.

Hva er da problemet?

Problemet er mangel på forståelse av overflodsprinsippet, vanligvis kombinert med en alvorlig feilbedømmelse av hva som er «godt» og hva som er «dårlig».

La meg gi deg et eksempel.

Ja, gjør det, vær så snill.

Du bærer med deg en forestilling om at penger er «dårlig».

Du går også rundt med en forestilling om at Gud er «god».

Velsigne deg! I tankene dine går derfor ikke Gud og penger sammen.

Vel, på en måte antar jeg at det er sant. Det er slik jeg tenker.

Dette er interessant, fordi det gjør det vanskelig for deg å kreve penger for å utføre en god gjerning.

Jeg mener, hvis en ting blir evaluert til svært «god» av deg, verdsetter du den lavere i penger. Så jo «bedre» noe er (det vil si jo mer verdifullt), desto mindre penger er det verdt.

Du er ikke den eneste som tenker slik. Hele samfunnet deres tror på dette. Så lærerne har luselønn og stripperne tjener en formue. Lederne tjener så lite sammenlignet med sportsheltene at de føler at de må stjele for å jevne ut forskjellen. Prestene og rabbinerne deres lever på vann og brød mens dere kaster mynter på underholdningsartister. (158)

Tenk på det. Alt verdi, insisterer dere på at må være billig. Mot aids må tigge om penger, mens kvinnen om hundre nye måter å ha sex på, og lager kassetter og seminarer som supplement, tjener en formue.

Tilbøyeligheten til å oppfatte alt bakvendt stammer fra feil-tenkning.

Tanken som er feil er forestillingen dere har om penger. Dere elsker dem, men samtidig sier dere at de er roten til alt ondt. Dere forguder dem, men likevel omtaler dere dem med skjellsord. Dere sier at en person er «motbydelig rik». Og hvis en person blir rik ved å utføre «gode» gjerninger, blir dere straks mistenksomme. Dere gjør det til «galt».

Så en lege bør ikke tjene for mye penger; han må i hvert fall ikke vise det. Og en prest! Hun bør absolutt ikke tjene bra (hvis dere i det hele tatt ville la «henne» få være prest), ellers er det ikke tvil om at det blir trøbbel.

Du skjønner, i hodet ditt bør en person som velger det høyeste kallet ha den laveste lønnen ..

Hmmm.

Ja, «hmmm» er riktig. Du bør tenke over det. Fordi det er en slik gal tanke.

Jeg trodde det ikke fantes noe slikt som riktig og galt.

Det gjør det ikke heller. Det finnes bare det som tjener deg, og det som ikke tjener deg. Betegnelsene «riktig» og «galt» er relative betegnelser, og det er slik jeg bruker dem, hvis jeg bruker dem i det hele tatt. I dette tilfellet, sett i forhold til hva som tjener deg, til hva du sier du ønsker, er pengetankene dine gale tanker.

Husk, tanker er kreative. Så hvis du tenker på penger som noe dårligere selv som god .. vel, konflikten er åpenbar.

Spesielt du, min sønn, lever ut denne rasens bevissthet til gangs. For de fleste mennesker opplever konflikten på langt nær så sterkt som du gjør. De fleste mennesker jobber med noe de hater for å overleve, så de har ikke noe imot å ta (159) penger for det. «Dårlig» til de «dårlige» så å si. Men du elsker det du fyller dagene og stundene i livet med.

I ditt tankesystem vil derfor det å motta store pengesummer for det du gjør, være å ta «dårlig» for «godt», og det er uakseptabelt for deg. Du vil heller sulte enn å ta «motbydelige penger» for rent edle tjenester .. som om tjenestene mister sin renhet hvis du tar penger for dem.

Her ser vi tydelig ditt ambivalente forhold til penger. En del av deg avviser dem, mens en annen del hater ikke å ha noen. Universet vet ikke hva det skal gjøre med dette, fordi det har mottatt to forskjellige tanker fra deg. Så med hensyn til penger kommer livet ditt til å gå i rykk og napp fordi du fortsetter å sende ut ulike signaler.

Du fokuserer ikke klart; du er ikke riktig sikker på hva som er sant for deg. Og universet er bare en stor kopimaskin. Den mangfoldiggjør rett og slett kopier av tankene dine.

Det er bare én måte å forandre alt dette på. Du må forandre tankene dine om penger.

Hvordan kan jeg forandre måten jeg tenker på?

Måten jeg tenker på er måten jeg tenker på.

Tankene, holdningene og forestillingene mine ble ikke skapt på et øyeblikk. Jeg vil anta at de er et resultat av årelang erfaring, av å ha levd et liv. Du har rett angående måten jeg tenker på penger på, men hvordan kan jeg forandre det?

Dette kan bli det mest interessante spørsmålet i boken. For de fleste mennesker er den vanligste skapelsesmetoden tretrinnsprosessen som involverer tanke, ord og gjerning eller handling.

Først kommer tanken; den formative ideen; den opprinnelige forestillingen. Så kommer ordet. De fleste tanker former seg etter hvert til ord, som deretter ofte blir nedskrevet eller uttalt. Dette gir mer energi til tanken og skyver den ut i verden, hvor den kan bli lagt merke til av andre.

I noen tilfeller blir ord omdannet til handling, og man får det dere kaller et resultat. Det som startet med en tanke har manifestert seg i den fysiske verden.

Alt rundt deg i din menneskeskapte verden ble til på den måten – eller en variasjon av denne måten. Alle tre skapelseskomponentene ble brukt. (160)

Men nå blir spørsmålet: Hvordan kan man forandre en underliggende tanke?

Ja, det er et svært godt spørsmål. Og et svært viktig et. For vis menneskene ikke forandrer noen av sine underliggende tanker, vil menneskeheten dømmes seg selv til utryddelse.

Den raskeste veien til å forandre en grunntanke eller en underliggende idé, er å reversere prosessen tanke-ord-handling.

Forklar det.

Utfør handlingen du ønsker å få den nye tanken om. Si så ordene du ønsker å få den nye tanken om. Gjør dette ofte nok og du vil øve opp hjernen til å tenke på en ny måte.

Øve opp hjernen? Blir ikke det en slags hjernevask? Er ikke det mental manipulering?

Har du noen formening om hvordan hjernen din fikk de tankene den har nå? Vet du ikke at omverdenen har manipulert hjernen din til å tenke som du gjør? Ville det ikke være bedre om *du* manipulerte hjernen din enn at verden gjør det?

Ville det ikke være bedre for deg å tenke tankene *du* ønsker å tenke, i stedet for andres tanker? Står

du ikke bedre rustet med kreative tanker enn med reaktive tanker?

Men hjernen din er full av reaktive tanker – tanker som springer ut fra andres erfaring. Svært få av tankene dine er basert på selvproduserte data, for ikke å snakke om selvproduserte prioriteringer

Din egen grunntanke om penger er et stjerneeksempel. Tanken din om penger («penger er dårlig») står i direkte motsetning til erfaringen («det er flott å ha penger!»). For å rettferdiggjøre grunntanken må du løpe rundt og lyve for deg selv om erfaringen din.

Så rotfestet er du i denne tanken at det aldri faller deg inn at forestillingen din om penger kan være ukorrekt.

Derfor skal vi nå komme med noen selvproduserte data. Det er måten vi forandrer en grunntanke på og gjør den til *din* grunntanke, ikke noen annens.

Du har forresten enda en grunntanke om penger som jeg ikke har nevnt ennå. (161)

Hva er det?

At det ikke er nok. Faktisk har du denne grunntanken om så åsi alt. Det er ikke nok penger, det er ikke nok tid, det er ikke nok kjærlighet, det er ikke nok mat, vann, barmhjertighet i verden. Alt som er godt er det for lite av.

Denne rasens fiksering på utilstrekkelighet skaper og gjenskaper verden slik du ser den.

Ok, så jeg har to grunntanker – underliggende tanker – om penger som jeg må forandre.

Å, minst to. Sannsynligvis mange flere. La oss se. Penger er dårlig – penger er det mangel på – penger skal ikke mottas for å gjøre Guds arbeid (denne er sterk hos deg) – penger blir aldri gitt gratis – Penger vokser ikke på trær (men de gjør faktisk det) – penger er korrupt.

Jeg skjønner at jeg har mye arbeid foran meg.

Ja, det har du, hvis du ikke er fornøyd med din nåværende økonomiske situasjon. På den annen side er det viktig å forstå at du er misfornøyd med din økonomiske situasjon fordi du er misfornøyd med din økonomiske situasjon.

Av og til er det vanskelig å følge deg.

Av og til er det vanskelig å lede deg.

Men, hør her, du er guden her. Hvorfor gjør du det

ikke lett for meg å forstå dette?

Jeg har gjort det lett å forstå.

Men hvorfor får du meg bare ikke til å forstå det, hvis det er det du oppriktig ønsker?

Jeg ønsker oppriktig det som du oppriktig ønsker – hverken mer eller mindre. Forstår du ikke at det er min største gave til deg? Dersom jeg skulle ønske noe for deg som ikke samsvarte (162) med det du ønsker deg, og så gikk så langt som til å forårsake at du fikk det, hvor ville da ditt frie valg være? Hvordan kan du være et kreativt vesen hvis jeg dikterer hva du skal være, gjøre og få? Min glede er i din frihet, ikke i din føyelighet.

Ok, men hva mente du med at jeg er misfornøyd med min økonomiske situasjon fordi jeg er misfornøyd med min økonomiske situasjon?

Du er det du tror du er. En negativ tanke skaper en ond sirkel. Du må finne en måte å bryte sirkelen på.

Store deler av din nåværende erfaring er basert på fortidig tanke. Tanke leder til erfaring, som leder til tanke, som leder til erfaring. Dette kan produsere konstant glede hvis den underliggende tanke er glad. Det kan og vil produsere et konstant helvete hvis den underliggende tanke er en «helvetes» tanke.

Hemmeligheten er å endre den underliggende tanken. Jeg skulle akkurat til å illustrere hvordan du kan gjøre det.

Fortsett.

Takk.

Det første man må gjøre er å reversere tanke-ordhandlingskjemaet. Husker du det gamle visdomsordet «tenk før du handler»?

Ja.

Vel, glem det. Hvis du ønsker å forandre en underliggende tanke, må du handle før du tenker

For eksempel: Du går nedover gaten og kommer forbi en gammel dame som tigger småpenger. Det er tydelig at hun er en uteligger som lever fra hånd til munn. Selv med så lite penger som du har, er det ingen tvil om at du likevel har nok til å dele med henne. Din første impuls er å gi henne noen mynter. En del av deg står allerede klar til å stikke hånden i lommen etter noen sedler – en dollar eller kanskje til og med en femdollar. Blås, lys opp tilværelsen hennes litt. Gjør henne glad. (163)

Så kommer tankene. Hva, er du gal? Vi har bare sju dollar som skal vare hele dagen! Vil du gi henne en femdollar? Så begynner du å famle etter endollarseddelen.

Tanke igjen: Hei, stopp litt! Du har ikke så mange av dem at du bare kan gi dem bort! For Guds skyld, gi henne noen mynter og la oss komme oss videre.

Raskt stikker du hånden i den andre lommen for å fiske frem et par mynter. Men fingrene dine føler bare småmynter. Du blir pinlig berørt. Her kommer du, mett og pent kledd, og vil avspise denne fattige kvinnen som ikke har noen ting, med noen usle cent.

Du prøver forgjeves å finne noen større mynter. Å, der er det en, dypt inne i sømmen på lommen. Men på dette tidspunktet er du allerede forbi henne. Du smiler blekt. Det er for sent å gå tilbake. Hun får ingenting. Du får heller ingenting. I stedet for gleden ved å føle overflod og sjenerøsitet, føler du deg like fattig som kvinnen.

Hvorfor ga du henne ikke bare sedlene? Det var din første impuls, men tankene dine kom i veien.

Neste gang skal du bestemme deg for å handle før du tenker. Gi bort pengene. Hvorfor ikke? Du har penger, og det er mer der de kom fra. Det er den eneste tanken som skiller deg fra uteliggerkvinnen.

Du vet at det er mer der det kom fra, men det vet ikke hun.

Når du ønsker å forandre en grunntanke, skal du handle i samsvar med den nye ideen du har. Men du må handle raskt, ellers vil hjernen din drepe ideen før du vet ordet av det. Jeg mener det bokstavelig. Ideen, den nye sannheten, vil være død i deg før du har fått en sjanse til å vite om den.

Så du skal handle raskt når muligheten dukker opp. Hvis du gjør dette ofte nok, vil sinnet ditt snart oppfatte det. Det vil bli din nye tanke.

Å, jeg har nettopp forstått noe! Er det det som menes med Den nye tanke-bevegelsen?

Hvis ikke, burde det være det. Nye tanker er din eneste sjanse.

Det er din eneste sanne mulighet til å utvikle deg, til å vokse, virkelig bli den du egentlig er. Akkurat nå er sinnet ditt fylt av gamle tanker. Ikke bare er (164) tankene gamle, men de fleste er andres gamle tanker. Det er nå det er viktig, det er nå tiden er inne til å forandre tenkemåten om visse ting. Det er dette utvikling handler om.

12

Hvorfor kan jeg ikke gjøre det jeg virkelig vil her i livet, og likevel tjene penger?

Hva? Mener du at du faktisk ønsker å ha det gøy og samtidig tjene til livets opphold? *Drømmer* du?

Hva...?

Det var bare en spøk – jeg leser tankene dine, det er alt. Du skjønner, dette har vært *dine* tanker om dette.

Det har vært min erfaring.

Ja. Vel, vi har vært gjennom dette noen ganger nå. Mennesker som tjener penger på å gjøre det de elsker, er mennesker som insisterer på å gjøre nettopp dette. De gir ikke opp. De gir seg aldri. Man kan bare prøve å *ikke* la dem gjøre det de elsker.

Men det er et annet element som må nevnes. Dette elementet mangler i de fleste menneskers forståelse av livsarbeid.

Hva er det?

Det er forskjell på å være og å gjøre, og de fleste har lagt mer vekt på det siste.

Burde de ikke det? (166)

Det er ingen «burde» eller «burde ikke» involvert i dette. Det er bare det du velger, og hvordan du kan få det. Hvis du velger fred og fryd og kjærlighet, vil du ikke få mye av det gjennom det du gjør. Hvis du velger lykke og tilfredshet, vil du finne lite av det ved å gjøre noe. Hvis du søker forening med Gud, visdom, dyp forståelse, grenseløs barmhjertighet, total bevissthet, absolutt tilfredsstillelse, vil du ikke oppnå mye av det ut fra det du gjør

Med andre ord, hvis du velger *utvikling* – din sjels utvikling – vil du ikke oppnå dette ved hjelp av verdslige aktiviteter med kroppen.

Å gjøre er en kropps funksjon. Å være er en sjels funksjon. Kroppen gjør alltid noe. Hvert minutt på dagen holder den på med noe. Den stopper aldri, den hviler aldri, den gjør noe hele tiden.

Enten gjør den det den gjør på befaling fra sjelen – eller på tross av sjelen. Livskvaliteten din er uvisst.

Sjelen er evig. Den er det den er på tross av hva kroppen gjør, ikke på grunn av hva kroppen gjør

Hvis du tenker på livet ditt som det å gjøre noe, forstår du ikke hva det dreier seg om.

Sjelen bryr seg ikke om hva du gjør for å tjene til livets opphold – og når livet ditt er over, vil heller ikke du bry deg om dette. Sjelen bryr seg bare om hva du er mens du gjør det du gjør

Sjelen søker en være-tilstand, ikke en gjøre-tilstand.

Hva søker sjelen å være?

Meg.

Deg.

Ja. Meg. Sjelen din er meg, og det vet den. Det den gjør er å prøve å erfare det. Og det den erindrer er at den beste måten å oppleve dette på er ved ikke å gjøre noen verdens ting. Det er ingenting annet å gjøre enn å være.

Være hva? (167)

Hva du måtte ønske å være. Glad. Trist. Svak. Sterk. Munter.

Hevngjerrig. Innsiktsfull. Blind. God. Dårlig. Hankjønne. Hunkjønne. Hva du enn måtte kalle det.

Jeg mener det bokstavelig. Hva du enn måtte fremkalle.

Alt dette er svært dypsindig, men vedkommer det min karriere? Jeg er på leting etter en måte å holde meg i live på, overleve på, forsørge meg selv og familien ved å gjøre det jeg har lyst til å gjøre.

Prøv å være det du gjerne vil være.

Hva mener du?

Noen mennesker tjener mange penger på å gjøre det de gjør, andre får det ikke til – selv om de gjør det samme. Hva er forskjellen?

Noen mennesker har større ferdigheter enn andre.

La oss sammenligne to mennesker med relativt like ferdigheter Begge har universitetsutdannelse, begge var best i klassen, begge forstår arbeidets egenart, begge kan håndtere verktøyene sine med den største letthet – likevel gjør den ene det bedre enn den andre; en blomstrer mens den andre strever Hva er dette?

Plassering.

Plassering?

Jeg ble en gang fortalt at det bare er tre ting å vurdere når man starter ny forretning – plassering, plassering og plassering.

Med andre ord, ikke «hva skal du gjøre?», men «hvor skal du være?»

Akkurat. (168)

Skal du være på et sted kalt «frykt» eller på et sted kalt «kjærlighet»? Hvor er du – og hvor kommer du fra – når du står ansikt til ansikt med livet?

Nå, i eksemplet med de to like godt kvalifiserte arbeidstagerne opplever én fremgang og den andre ikke. Og dette er ikke på grunn av noe noen av dem gjør, men på grunn av det de begge er

Den ene er åpen, vennlig, interessert, hjelpsom, forståelsesfull, munter, sikker, til og med frydefull i sitt arbeid, mens den andre er lukket, fjern, uinteressert, egoistisk, grinete, til og med misfornøyd med yrket sitt.

La oss forestille oss at du må velge mer abstrakte tilstander av det å være. La oss si at du velger godhet, nåde, barmhjertighet, forståelse, tilgivelse, kjærlighet. Hva hvis du velger guddommelighet? Hva ville da bli din erfaring?

Jeg sier deg dette:

«Det å være» tiltrekker «det å være», og produserer erfaring.

Du er ikke på denne planeten for å produsere noe med kroppen. Du er på denne planeten for å produsere noe med sjelen. Kroppen er ganske enkelt sjelens verktøy. Sinnet er energien som får kroppen til å virke. Så, det du står overfor her er et energiverktøy, anvendt i skapelsen etter sjelens ønske.

Hva er sjelens ønske?

Ja, hva er det?

Jeg vet ikke. Jeg spør deg.

Jeg vet ikke. Jeg spør deg.

Dette kan fortsette i det uendelige.

Det har det gjort.

Vent litt! For et øyeblikk siden sa du at sjelen søker å være deg. Slik er det. (169)

Så det er sjelens ønske.

I videste forstand, ja. Men dette *meg* den søker å være er svært komplekst og mangesidig og består av mange dimensjoner. Det er en million aspekter ved meg. En milliard. En trillion. Skjønner du? Det er det verdslige og det dypsendige, det lille og det store, det overflatiske og det hellige, det elen~ifge og det guddommelige. Forstår du?

Ja, ja, jeg forstår. Opp og ned, venstre og høyre, her og der, før og etter, god og dårlig...

Akkurat. Jeg er alfa og omega. Det var ikke bare en elegant formulering eller en flott frase. Det var et uttrykk for sannheten.

Ved å søke å bli meg har sjelen et stort arbeid foran seg. Den har en enorm liste over være-tilstander å velge mellom. Og det er det den hele tiden skal gjøre.

Velge være-tilstander

Ja — og så produsere de rette og perfekte omstendighetene som skal til for å skape opplevelsen av det. Derfor er det sant at ingenting hender med deg eller gjennom deg som ikke er til ditt eget høyeste beste.

Du mener at sjelen min skaper alle opplevelsene mine, ikke bare det jeg gjør, men også det som skjer meg?

La oss si at sjelen leder deg til de rette og perfekte mulighetene for at du skal oppleve nettopp det du hadde planlagt å oppleve. Det du faktisk opplever er opp til deg. Det kan være det du planla å oppleve eller det kan være noe annet, avhengig av hva du velger.

Mener du at noen ganger ønsker sjelen én ting, mens kroppen eller hjernen ønsker noe annet? Hva tror du?

Men hvordan kan kroppen eller hjernen overstyre sjelen? Får ikke sjelen det alltid som den vil?

Ånden i deg søker, i videste forstand, det store øyeblikket hvor du oppnår bevisst klarhet over dens ønsker og blir ett med dem i frydefull enhet. Men ånden vil aldri, aldri, tvinge sine ønsker på den nåværende bevisste fysiske delen av deg.

Faderen vil ikke tvinge sin vilje på Sønnen. Det er brudd på hans natur å gjøre noe slikt, og således, umulig.

Sønnen vil ikke tvinge sin vilje på Den hellige ånd. Det er mot hans natur å gjøre noe slikt, og således, umulig.

Den hellige ånd vil ikke tvinge sin vilje på sjelen din. Det er utenfor Åndens natur å gjøre noe slikt, og således, umulig.

Umulighetene ender her Sinnet forsøker svært ofte å tvinge sin vilje på kroppen — og greier det. Likeledes forsøker kroppen ofte å kontrollere sinnet — og lykkes ofte.

Men kroppen og sinnet til sammen behøver ikke å gjøre noe for å kontrollere sjelen — for sjelen er fullstendig uten behov (til forskjell fra kroppen og sinnet, som er lenket til sjelen). Derfor lar kroppen og sinnet sjelen få sin vilje hele tiden.

Sannelig, sjelen vil ikke ha det på noen annen måte — for hvis det vesenet som er deg, skal kunne skape og således vite hvem det virkelig er, må det foregå gjennom en handling av bevisst vilje, ikke en handling av ubevisst lydighet.

Lydighet er ikke skapelse og kan således aldri føre til frelse. Lydighet er en respons, mens skapelse er rent valg, udiktert, frivillig.

Rent valg fører til frelse gjennom den rene skapelsen av din høyeste idé i dette øyeblikket.

Sjelens funksjon er å antyde sine ønsker, ikke tvinge dem frem.

Sinnets funksjon er å velge utfra sine alternativer Kroppens funksjon er å agere ut dette valget. Når kropp, sinn og sjel skaper sammen i harmoni og i forening, legemliggjøres Gud.

Da kjenner sjelen seg selv i din egen erfaring.

Da fryder himmelen seg. (171)

Akkurat nå, i dette øyeblikk, har sjelen din igjen skapt en mulighet for deg til å være, gjøre og få det som kreves for å vite hvem du virkelig er.

Sjelen din har brakt deg til ordene du leser akkurat nå — som den tidligere har brakt deg til ord av visdom og sannhet.

Hva vil du gjøre nå? Hvem vil du velge å være?

Sjelen din venter og iakttar med interesse, slik som så mange ganger tidligere.

Forstår jeg deg rett når jeg sier at det er utfra være-tilstanden jeg velger når min verdslige fremgang vil bli avgjort (jeg har fortsatt ikke glemt spørsmålet om karrieren min)?

Jeg er ikke opptatt av din verdslige fremgang,

bare du er det.

Det er sant at når du oppnår visse være-tilstander over en lang periode, er suksess i det du gjør i verden vanskelig å nå. Likevel skal du ikke bekymre deg om å «tjene til livets opphold». Sanne Mestere er de som har valgt å leve fremfor å skaffe seg et levebrød.

Fra visse være-tilstander vil det springe et liv så rikt, så fullstendig, så fantastisk og så givende at verdslig gods og verdslig fremgang overhodet ikke vil angå deg.

Livets ironi er at så snart verdslig gods og verdslig fremgang ikke bekymrer deg, åpner du opp for at dette kan komme til deg.

Husk, du kan ikke få det du ønsker, men du kan erfare det du har.

Jeg kan ikke få det jeg vil?

Nei.

Du har sagt dette før, i begynnelsen av samtalen. Jeg forstår fortsatt ikke dette. Jeg trodde du sa at jeg kunne få alt jeg ønsker meg. «Som du tenker, som du tror, så skal det bli gjort mot deg» og alt det.

De to påstandene er ikke uforenlige med hverandre. Er de ikke? De føles i hvert fall uforenlige for meg. (172)

Det er fordi du mangler forståelse.

Vel, jeg innrømmer det. Det er derfor jeg snakker med deg.

Da skal jeg forklare. Du kan ikke få alt det du ønsker deg. Selve handlingen å ønske noe skyver dette bort fra deg, som jeg sa tidligere, i første kapittel.

Vel, det kan være du har sagt det tidligere, men jeg begynner å miste oversikten.

Prøv å følge med. Jeg skal gå grundig igjennom det. Forsøk å følge med. La oss gå tilbake til et punkt du forstår: tanke er skapende. Ok?

Ok.

Ord er skapende. Fått med det?

Ja.

VT~indling er skapende. Tanke, ord og handling er de tre skapelsesnivåene. Er du fortsatt med? Jada.

Godt. La oss nå ta for oss «verdslig fremgang»,

siden det er det du har snakket om og spurt om.

Flott.

Nå, har du tanken «jeg ønsker verdslig fremgang»? Av og til, ja.

Og har du også av og til tanken «jeg ønsker mer penger»? Ja.

Da kan du hverken få verdslig fremgang eller mer penger.(173)

Hvorfor ikke?

Fordi universet ikke har noe annet valg enn å bringe deg den direkte manifestasjon av tanken din om det.

Tanken din er «jeg ønsker verdslig fremgang». Du forstår, den skapende kraften er som en ånd i en flaske. Ordene dine er dens ordre. Forstår du?

Så hvorfor har jeg ikke mer suksess?

Jeg sier at ordene dine er dens ordre. Ordene dine er «jeg ønsker suksess». Og universet sier »Ok, du ønsker suksess».

Jeg er fortsatt ikke sikker på om jeg henger med.

Tenk på det på denne måten: Ordet «jeg» er koden som starter skapelsesmotoren. Ordene «jeg er» er ekstremt mektige. De er stadfestelser til universet. Befalinger.

Nå, det som måtte komme etter ordet «jeg» (som fremkaller det store «jeg er») har en tendens til å manifestere seg i den fysiske virkeligheten.

Derfor resulterer «jeg» + «ønsker suksess» i at du ønsker suksess. «Jeg» + «ønsker penger» må resultere i at du ønsker penger. Det kan ikke resultere i noe annet fordi tanker og ord er kreative. Handlinger er også det. Og hvis du handler på en måte som sier at du ønsker suksess og penger, så er tanker, ord og handlinger i samsvar, og du kan være sikker på å få opplevelsen at du ønsker penger Forstår du?

Ja! Gode Gud — er det virkelig slik det fungerer?

Selvfølgelig! Du er en svært mektig skaper Hvis du har en tanke eller uttrykker en påstand bare én gang — i sinne eller frustrasjon, for eksempel — er det ikke så sannsynlig at du ønsker å omforme disse tankene eller ordene til virkelighet. Så du behøver ikke å bekymre deg over «død over alle» eller «dra til helvete» eller alle de andre mindre hyggelige tingene du tenker eller sier av og til.

Takk og pris. (174)

Vær så god. Men hvis du repeterer en tanke eller sier et ord om og om igjen — ikke bare én gang, to ganger, men dusinvis, hundrevis, tusenvis av ganger — har du noen anelse om den skapende kraften ved dette?

En tanke eller et ord uttrykt og uttrykt og uttrykt blir nettopp det — uttrykt. Det vil si trykket ut, skjøvet ut. Det blir realisert. Det blir din fysiske virkelighet.

Milde himmel.

Du elsker sorgen ved livet og du elsker dramaet. Det vil si inntil du ikke gjør det lenger Det kommer et visst punkt i din utvikling hvor du slutter å elske dramaet, slutter å elske «eventyret» du har levd i. Det er da du bestemmer — velger aktivt — å forandre det. Det er bare det at de fleste ikke vet det. Du vet det nå. For å forandre virkeligheten din kan du bare slutte å tenke slik.

I dette tilfellet, i stedet for å tenke «jeg ønsker suksess», skal du tenke «jeg har suksess».

Det føles som en løgn for meg. Jeg ville drive gjøn med meg selv hvis jeg sa det. Sinnet mitt ville rope «helvete, heller!»

Så tenk en tanke som du kan akseptere. «Jeg kommer til å oppleve fremgang nå» eller «alt leder til fremgang for meg».

Så dette er hemmeligheten bak New Age-tilhengernes affirmasjoner.

Affirmasjoner virker ikke hvis de bare er uttrykk for det du ønsker skal være sant. Affirmasjoner virker bare når de er uttrykk for noe som du allerede vet er sant.

Den beste såkalte affirmasjonen er et uttrykk for takknemlighet. «Takk Gud, for å ha gitt meg suksess i livet.» Den tanken uttalt og fulgt opp med handling, resulterer i fantastiske resultater — når den stammer fra sikker viten; ikke fra et forsøk på å produsere resultater, men fra en viten om at resultater allerede er blitt produsert.

Jesus hadde en slik viten. Før hvert mirakel. Han takket meg på forhånd for mirakelet. Det falt ham aldri inn ikke å (175) være takknemlig, fordi det aldri falt ham inn at det han erklærte ikke ville skje. Tanken streifet ham aldri.

Så sikker var han på hvem han var og på sitt forhold til meg at hver av hans tanker, ord og gjerninger reflekterte hans bevissthet slik som dine

tanker, ord og gjerninger reflekterer din

Hvis det er noe du velger å oppleve i livet ditt, «ønsk deg» det ikke – velg det.

Velger du suksess i verdslige termer? Velger du mer penger? Godt. Så velg det. Virkelig. Fullt og helt. Ikke halvhjertet.

Men bli ikke overrasket om du oppnår et utviklingsnivå hvor «verdslig fremgang» ikke lenger interesserer deg.

Hva betyr det?

Det kommer et tidspunkt i enhver sjels utvikling da hovedbekymringen ikke lenger er den fysiske kroppens overlevelse, men åndens vekst; ikke lenger oppnåelse av verdslig fremgang, men realiseringen av selvet.

På en måte er dette et svært farlig stadium, spesielt i starten, fordi vesenet som kroppen nå huser, vet at den bare er en skapning i en kropp – ikke en kroppsskapning.

På dette nivået, før det voksende vesenet modner i dette henseende, har det ofte en tilbøyelighet til ikke lenger å bry seg om kroppen i det hele tatt. Sjelen er så opprømt over til slutt å være «oppdaget»!

Sinnet forlater kroppen og alt som har med kroppen å gjøre. Alt blir forsømt. Forhold blir skjøvet til side. Familien glemmes. Jobben blir nedprioritert. Regninger betales ikke. Kroppen selv får ikke engang mat på lange tider. Vesnets konsentrasjon og oppmerksomhet rettes mot sjelen og sjelelige forhold.

Dette kan lede til en alvorlig personlig krise i vedkommendes hverdag, selv om sinnet kanskje ikke oppfatter dramaet. Lykksaligheten overdøper alt. Andre mennesker forteller deg at du har mistet forstanden – og på en måte har du kanskje det.

Oppdagelsen av sannheten om at livet ikke vedkommer kroppen kan skape en ubalanse den andre veien. Mens vesener til å begynne med oppførte seg som om kroppen var alt (176) som var, oppfører den seg nå som om kroppen ikke er der i det hele tatt. Dette er selvfølgelig ikke sant – som vesenet snart (og av og til smertefullt) erindrer.

Du er en tredelt skapning, laget av kropp, sinn og ånd. Du vil alltid være en tredelt skapning, ikke bare når du lever på Jorden.

Hypoteser er blitt fremsatt om at kroppen og sinnet blir forlatt ved døden. Kroppen og sinnet blir

ikke forlatt. Kroppen forandrer form og lar sin mest kompakte del bli igjen, men beholder alltid sitt ytre skall. Sinnet (som ikke må forveksles med hjernen) følger deg også, sammen med ånden og kroppen som en tredimensjonal og trefasettert energimasse.

Skulle du velge å returnere til denne erfaringsmessige muligheten som du kaller liv på Jorden, vil ditt himmelske selv enda en gang spalte sine sanne dimensjoner i det du kaller kropp, sinn og ånd. Sannheten er at du bare er én energi, men med tre distinkte karakteristika.

Når du påtar deg å reinkarnere i en ny fysisk kropp her på Jorden, reduserer din eteriske kropp (som noen av dere har kalt det) sine vibrasjoner – fra en vibrasjon så rask at den ikke engang kan sees, til en hastighet som produserer masse og materte. Denne materien er skapelsen av ren tanke – sinnets arbeid, det høyere bevissthetsaspektet ved din tredelte skapning.

Denne materien er en slags koagulering av en million milliard trillion forskjellig energideler til en enorm masse – som kan kontrolleres av sinnet.

Når disse bittesmå energidelenene har mistet sin energi, blir de utstøtt fra kroppen og sinnet skaper nye. Dette skaper sinnet ut fra sin konstante tanke om hvem du er! Den eteriske kroppen «fanger» tanken, så å si, og reduserer vibrasjonen i flere energideler («krystalliserer» dem på en måte), og de blir materie – din nye materie. På denne måten forandrer hver celle i kroppen din seg etter et antall år Du er – bokstavelig talt – ikke den samme personen som du var for noen år siden.

Hvis du tenker tanker om sykdom eller lidelse (eller vedvarende sinne, hat og negativitet) vil kroppen din oversette disse tankene til fysisk form. Folk vil se denne negative, syke formen og si «hva er i veien?»

Sjelen betrakter hele dette dramaet utspille seg, år etter år (177) måned etter måned dag etter dag, *øyeblikk* og *vil alltid vite* sannheten om deg. Den glemmer aldri originalen, den originale planen; den første ideen; den kreative tanken. Dens *oppgave* er å minne *deg* om dette slik at du igjen kan erindre hvem *du er* – og så *velge hvem du nå ønsker å være*.

På denne måten fortsetter syklusen av skape og erfaring forestilling og *tilfredsstillelse*, Viten og Vekst både nå og til evig *tid*.

Puh!

Ja, akkurat Og *det er mye mer* å forklare Svært mye mer Men *aldri, aldri i én bok* – sannsynligvis *heller ~ løpet av et helt liv. Men du har begynt,*

og det er bra.

Bare husk dette: Det er som den store læreren William sa: «Det er flere ting i himmelen og på Jorden, Horatio, enn det er drømt om i din filosofi».

Kan jeg stille deg noen Spørsmål om dette? Som foo eksempel: Når du sier at sinnet følger meg etter døden, betyr det at personligheten» følger meg? Etter døden –vil jeg vite hvem jeg var?

Ja –og hvem du har vært tidligere Alt vil åpne for deg –fordi da vil det tjene deg å vite det. På det nåværende tidspunkt tjener det deg ikke.

Og, med hensyn til dette livet, vil det bli et regnskap - en revy?

Det kommer ingen dom i det du kaller livet etter døden. Du vil ikke engang få lov til å dømme deg selv (for du sikkert gi deg selv få poeng, tatt i betraktning hvor dømmende og utilgivelig du er Over for deg selv i dette livet).

Nei, det er ikke noe regnskap ingen som gir deg «tommelen opp» eller «ned». Bare mennesker er dømmende, og antar dere at jeg må være det også. Men det er jeg ik det er en stor sannhet dere ikke kan akseptere. SKS

Det kommer ikke til å bli avsagt noen dom liv~ døden, men du vil få en mulighet til å se tilbake på alt du (178) har tenkt, sagt og gjort i livet, og en mulighet til å bestemme om du ville valgt det samme om igjen, basert på hvem du sier du er og hvem du ønsker å være.

Ifølge en østlig mystisk lære omkring en doktrine som kalles Kama Loca, blir hvert menneske i dødens stund gitt muligheten til å gjenoppleve hver tanke som det noen gang har tenkt, hvert ord som det noen gang har sagt, hver handling som det noen gang foretok seg. Men det vil ikke oppleve dette fra vedkommendes eget ståsted, men fra den andre involverte personens synspunkt. Med andre ord har vi allerede opplevd hvordan vi følte det vi tenkte, sa og gjorde –nå blir vi gitt opplevelsen av å føle hvordan den andre personen følte i hvert av disse øyeblikkene –og det er etter dette vi vil bestemme hvorvidt vi ønsker å tenke, si eller gjøre disse tingene igjen. Kommentarer?

Det som skjer i livet etter dette er altfor ekstraordinært til å kunne forklares i vendinger du ville forstå –fordi opplevelsen er av en annen dimensjon og umulig å beskrive ved å bruke verktøy som er så strengt begrenset som ord. Det er nok å si at du vil få muligheten til å gjennomgå dette livet igjen uten smerte eller frykt eller dom. Hensikten er å bestemme hva du føler om din

erfaring her og hvor du ønsker å gå herfra.

Mange av dere vil bestemme dere for å komme tilbake hit; å returnere til denne verden av tetthet og relativitet for å få en ny sjanse til å erfare avgjørelsene og valgene du foretok om deg selv på dette nivået.

Andre av dere –noen utvalgte få –vil returnere med et annet oppdrag. Dere returnerer til tetthet og substans i den sjelelige hensikt å bringe andre ut av tetthet og substans. Blant dere på Jorden er det alltid noen som har tatt et slikt valg. De atskiller seg fra de andre. Arbeidet deres er slutt. De har kommet tilbake til Jorden utelukkende for å hjelpe andre. Dette er deres glede. Dette er deres opphøyelse. De søker ikke annet enn å stå til tjeneste.

Du kan ikke unngå disse menneskene. De er overalt. Det er fler av dem enn du tror. Sjansen for at du kjenner en, eller vet om en, er der.

Er jeg en av dem? (179)

Nei. Hvis du må spørre om det, vet du at du ikke er en av dem. En slik stiller ikke spørsmål til noen. Det er ingenting å spørre om.

Du, min sønn, i dette livet er du en budbringer. En som varsler. En som bringer nyheter. En budbringer er ofte en sannhetens talsmann. Det er nok for ett liv. Vær glad.

Åh, jeg er glad. Men jeg kan alltid håpe på mer!

Ja! Og det vil du! Alltid vil du håpe på mer. Det ligger i din natur. Det er himmelsk natur alltid å søke å være mer.

Så søk, ja, for all del, søk.

Nå vil jeg besvare spørsmålet som innledet denne delen av samtalen vår.

Sett i gang med å gjøre det du virkelig elsker å gjøre! Gjør ingenting annet! Du har så liten tid. Hvordan kan du engang tenke på å sløse bort et øyeblikk til å tjene til livets opphold ved å gjøre noe du ikke liker? Hva slags liv er det? Det er ikke liv, det er død!

Hvis du sier «men, men –jeg har andre som er avhengig av meg –små munnere å mette –en ektefelle som regner med meg –vil jeg svare: Hvis du insisterer på at livet dreier seg om hva kroppen din gjør, forstår du ikke hva du kom hit for. Gjør i det minste noe som gir deg glede –noe som taler for den du er.

Da kan du i det minste holde deg borte fra

uforsonlighet og sinne mot dem du innbiller deg hindrer deg i å være glad.

Det kroppen gjør må ikke neglisjeres. Det er viktig. Men ikke på den måten som du tror.

Kroppens handlinger var ment å være refleksjoner av en være-tilstand, ikke forsøk på å oppnå en være-tilstand.

I den sanne rekkefølge av ting gjør man ikke ting for å være lykkelig – man er lykkelig og derfor gjør man noe. Man gjør ikke ting for å være barmhjertig, man er barmhjertig og handler derfor på en bestemt måte. I en svært bevisst person går sjelens avgjørelse foran kroppens virksomhet. Bare ubevisste personer prøver å produsere en sjeletilstand gjennom noe kroppen gjør.

Dette er det som menes med utsagnet «livet ditt dreier seg ikke om hva kroppen din gjør». Men det er sant at det kroppen din gjør, er en refleksjon av hva livet dreier seg om. (180)
Det er en annen himmelsk splittelse.

Men, selv hvis du ikke forstår alt, skal du vite dette:

Du har rett til din glede; barn eller ikke barn; ektefelle eller ikke ektefelle. Søk den! Finn den! Og du vil få en fornøyd familie, uansett hvor mye penger du tjener eller ikke tjener. Og hvis de ikke er fornøyde og de forlater deg, da skal du slippe dem med kjærlighet slik at de kan finne sin egen glede.

Hvis, på den annen side, du har nådd punktet hvor kroppslige ting ikke betyr noe for deg, da står du enda friere til å søke din glede – på Jorden så vel som i himmelen. Gud sier at det er i orden å være lykkelig – ja, til og med lykkelig i jobben sin.

Din livsgjerning er en bekreftelse på den du er.

Hvis den ikke er det, hvorfor gjør du det du gjør?

Innbiller du deg at du må det?

Det er ingenting du må gjøre.

Hvis «mann som forsørger sin familie på bekostning av alt annet, selv sin egen lykke» er den du er, så elsk ditt arbeid, fordi det letter din skapelse av en levende bekreftelse på selvet.

Hvis «kvinne som har et arbeid hun hater, men som betaler regningene hennes» er den du er, så elsk, elsk, elsk jobben din, for den understøtter selvbildet ditt, forestillingen om selvet totalt.

Enhver kan elske noe det øyeblikket de forstår hva de gjør, og hvorfor.

Ingen gjør noe han ikke ønsker å gjøre. 181

13

Hvordan kan jeg løse noen av de helseproblemene jeg sliter med? Jeg er offer for mange nok kroniske lidelser til å vare tre liv. Hvorfor får jeg alle disse nå – i *dette* livet?

La oss først klargjøre en ting: Du elsker dem. I hvert fall de fleste. Du har brukt dem på en beundringsverdig måte for å synes synd på deg selv og for å få oppmerksomhet.

De få gangene du ikke har elsket dem, er det bare fordi de har gått for langt. Lenger enn du noensinne trodde da du skapte dem.

Nå, la oss slå fast det du sannsynligvis allerede vet: All sykdom er selvskapt. Selv konvensjonelle leger ser nå hvordan mennesker gjør seg selv syke.

De fleste gjør dette ubevisst. (De vet ikke engang hva de gjør.) Så når de blir syke, vet de ikke hva som har skjedd. De føler det som om noe har *rammet* dem, ikke som noe de selv har forårsaket.

Dette skjer fordi de fleste mennesker beveger seg ubevisst gjennom livet – og da ikke bare med hensyn til helsespørsmål.

Folk røyker og lurer på hvorfor de får kreft.

Folk spiser animalsk fett og lurer på hvorfor blodårene tetter seg.

Folk er sinte hele sitt liv og lurer på hvorfor de får hjerteinfarkt.

Folk konkurrerer med hverandre – nådeløst og under enormt stress – og lurer på hvorfor de får slag.

Den ikke så tydelige sannheten er at de fleste mennesker *bekymrer* seg til døde. (182)

Bekymring er så å si den verste formen for mental aktivitet som finnes – ved siden av hat, som er svært selvdestruktivt. Bekymring er meningsløst. Det er bortkastet mental energi. Det skaper også biokjemiske reaksjoner som skader kroppen og forårsaker alt fra dårlig fordøyelse til blodpropp, hjerte-stans og en mengde andre problemer.

Helsen vil forbedre seg nesten umiddelbart når

bekymringen forsvinner.

Bekymring er den sinnsaktiviteten som ikke forstår sin forbindelse med meg.

Hat er den alvorligste og mest skadelige mentale tilstanden. Det forgifter kroppen, og dets konsekvenser er så å si umulig å helbrede.

Frykt er det motsatte av alt du er, og derfor har det en negativ innvirkning på din mentale og fysiske helse. *Frykt er forstørret bekymring.*

Bekymring, hat og frykt angriper kroppens celler. Det samme gjelder nervøsitet, bitterhet, utålmodighet, grådighet, uvennlighet og dømmesyke. Disse er alle avleggere av bekymring, hat og frykt. Det er umulig å ha en sunn kropp under slike forhold.

Likedan – men i noe mindre grad – leder nytelsessyke, innbilskhet og grådighet til fysisk sykdom eller mangel på *velvære*.

All sykdom er først skapt i sinnet.

Hvordan kan det ha seg? Hva med smitte? Hva med forkjølelse – eller for den saks skyld, aids?

Ingenting skjer i livet ditt – ingenting – som ikke først er en tanke. Tanker er som magneter. De trekker ting til seg. Tankene er ikke alltid tydelige, og således klart forårsakende, som i <(jeg vil få en forferdelig sykdom>. Tanker kan være (og er vanligvis) langt mer svevende enn som så. («Livet er ikke verdt å leve.») («Mitt liv – et evig kaos.») (~Jeg er en taper.~) («Gud vil straffe meg.») (>Jeg er dødsens lei av livet mitt.>)

Tanker er en svært subtil, men ekstremt kraftfull form for energi. Ord er mindre flyktige, mer kompakte. Handling har høyest tetthet av dem alle. Handling er energi i tung, fysisk form, i tung bevegelse. Når du tenker, snakker og handler ut (183) fra en negativ forestilling som for eksempel «jeg er en taper», setter du enorme mengder kreativ energi i bevegelse. Ikke rart at du blir forkjølet.

Forkjølelsen kan ha vært det minste ondet.

Det er svært vanskelig å reversere effektene av negativ tankegang når de først har antatt fysisk form. Ikke umulig – men svært vanskelig. Det krever handling ut fra ekstrem tro. Det krever en ekstraordinær tro på universets positive kraft – enten du nå kaller den gud, gudinne, den ubevegelige bevegelse, primærkraften, første årsak eller hva som helst.

Healere har nettopp en slik tro. Det er en tro som går over i absolutt viten. De *vet* at det er meningen at du skal være hel, komplett og perfekt i *dette*

øyeblikket. Å vite dette er også en tanke – og en svært kraftfull en. Den har kraft til å flytte fjell – for ikke å snakke om molekyler i kroppen din. Det er derfor healere kan heale, ofte også på avstand.

Tanker kjenner ingen avstand. Tanker reiser verden rundt og krysser universet raskere enn du kan si ordet.

«Si ordet og min tjener skal være helbredet.» Og slik ble det, i den selvsamme time, selv før setningen var avsluttet. Slik var centurionens tro.

Dere er imidlertid alle mentalt spedalske. Sinnet deres spises opp av negative tanker. Noen av disse er påført dere. Mange av disse finner dere faktisk på – maner frem – selv, og så tar dere dem til dere og holder på dem i timer, dager, uker, måneder – til og med år. og dere lurere på hvorfor dere er syke.

Du kan «løse noen av helseproblemene», som du uttrykker det, ved å løse problemene i tankegangen din. Ja, du kan hel-brede noen av plagene du allerede har ervervet (påført deg selv) og også forhindre utviklingen av store nye problemer. Alt dette kan du gjøre ved å forandre tankegangen din.

Og – jeg liker ikke å foreslå dette, fordi det høres svært verdslig ut til å komme fra Gud, men – for Guds skyld, *ta bedre vare på deg selv*.

Du tar ikke godt nok vare på kroppen din. Du gir den ikke noe særlig oppmerksomhet før du mistenker at noe er feil med den. Du gjør så å si ingenting når det gjelder forebyggende vedlikehold. Du tar bedre vare på bilen din enn kroppen din – og det sier ikke lite. (184)

Ikke bare mislykkes du i å forebygge sammenbrudd ved å gå til årlige legeundersøkelser, du mishandler også kroppen din kraftig mellom disse legebesøkene! (Hvorfor går du til legen når du likevel ikke bruker medisinen hun anbefaler? Kan du svare meg på det?)

Du trener den ikke, slik at den blir fet og det som verre er: svak av ikke å bli brukt.

Du gir den ikke sunn næring, og svekker den dermed ytterligere.

I tillegg fyller du den med giftstoffer og de mest absurde ting som skal forestille mat. Og fortsatt virker den, denne fantastiske maskinen; putrer avgårde, presser seg tappert videre.

Det er forferdelig. Forholdene du forventer kroppen skal overleve under, er forferdelige. Men du gjør lite eller ingenting for å bedre dem. Du vil lese dette, nikke med hodet i angrende enighet, og så fortsette med mishandlingen. Og vet du hvorfor?

Jeg er redd for å spørre.

Fordi du ikke har noen vilje til å leve.

Det høres ut som en streng tiltalebeslutning.

Det er ikke meningen å lyde streng, og det er heller ikke ment som noen tiltale. «Streng» er et relativt begrep, en tolkning du har tillagt ordene. «Tiltale» har bibetydningen skyld, og «skyld» har bibetydningen å gjøre feil. Det er ingen feiling involvert her, dermed hverken noe skyld eller tiltale.

Jeg har kommet med en enkel stadfestelse av sannheten. Som alle slike stadfestelser har den den egenskapen at den kan vekke deg. Noen mennesker liker ikke å bli vekket. De fleste liker ikke det. De fleste vil heller sove.

Verden er i den tilstanden den er i fordi verden er full av søvngjengere.

Tilbake til min påstand; hva er det ved denne som virker usant? Du har ingen vilje til å leve. I hvert fall har du ikke hatt noen til nå.

Hvis du forteller meg at du plutselig har ombestemt deg, vil jeg revurdere min forutsigelse om hva du kommer til å gjøre. Jeg innrømmer at min spådom er basert på tidligere erfaring (185) den var også ment som en vekker for deg. Av og til, når noen sover virkelig dypt, må man riste dem litt. Hittil har jeg sett at du har hatt liten vilje til å leve. Nå kan det hende at du benekter det, men i dette tilfellet taler handlingene dine høyere enn ordene.

Hvis du noen gang tenner en sigarett –for ikke å snakke om røyker en pakke om dagen i 20 år, slik du gjorde –har du svært liten vilje til å leve. Da bryr du deg ikke om hva du gjør med kroppen din.

Men jeg sluttet å røyke for mer enn 10 år siden!

Ja, etter 20 år med anstrengende fysisk straff.

Og hvis du noen gang har utsatt kroppen din for alkohol, har du svært liten vilje til å leve.

Jeg er svært moderat med alkohol.

Kroppen er ikke laget for å innta alkohol. Det svekker hjernen.

Men Jesus inntok alkohol! Han gikk til bryllupet og forvandlet vann til vin!

Hvem har sagt at Jesus var perfekt? for Guds

skyld.

Si meg, blir du irritert på meg?

Vel, jeg er ikke den som blir irritert på Gud. Jeg mener, det ville være aldri så lite dristig, eller hva? Men jeg tror vi kan drive alt dette litt langt. Faren min lærte meg «moderasjon i alt». Jeg mener jeg har holdt meg til det når det gjelder alkohol.

Kroppen kan lettere restituere seg når misbruket bare er moderat. Derfor er dette fornuftige ord. Likevel vil jeg holde meg til min opprinnelige påstand: Kroppen er ikke laget for å innta alkohol. (186) Men til og med noen medisiner inneholder alkohol!

Jeg har ingen kontroll over det du kaller medisiner. Jeg vil holde meg til påstanden min.

Du er virkelig firkantet!

Hør her, sannhet er sannhet. Hvis noen sa at «litt alkohol skader ikke», og siktet til livet slik du nå lever det, ville jeg måttet være enige med dem. Det forandrer ikke sannheten i det jeg har sagt. Det bare lar deg overse den.

Men tenk over dette: Nå for tiden sliter dere mennesker vanligvis ut kroppene deres på mellom femti og åtti år. Noen varer lenger, men ikke mange. Noen slutter å fungere tidligere, men ikke flertallet. Kan vi være enige om dette?

Ja, ok.

Greit, da har vi et godt utgangspunkt for videre diskusjon. Nå, da jeg sa jeg kunne være enig i utsagnet «litt alkohol skader ikke», modifiserte jeg det ved å legge til et forbehold om at de «siktet til livet slik du nå lever det». Du skjønner, dere mennesker virker fornøyd med livet slik dere nå lever det. Det kan være overraskende for deg å høre dette, men livet var ment å leves på en helt annen måte. Og kroppen din ble laget for å vare en god del lenger.

Ble den?

Ja.

Hvor mye lenger?

Uendelig mye lenger.

Hva betyr det?

Det betyr, min sønn, at kroppen din ble konstruert for å vare evig.

Evig?

Ja. Les: «For bestandig.»

Du mener at det ikke var –er –meningen at vi skal dø?

Du dør aldri. Livet er evig. Du er udødelig. Du dør aldri. Du forandrer bare form. Du trengte ikke engang å gjøre det. *Du* bestemte deg for å gjøre det, ikke jeg. Jeg ga dere kropp som ville være evig. Tror du virkelig at det beste Gud kunne få til, det beste jeg kunne prestere, var en kropp som kunne greie seg i seksti, sytti, kanskje åtti år før den ville falle sammen? Innbiller du deg at det er grensen for mine evner?

Jeg har aldri tenkt på det på den måten, akkurat...

Jeg konstruerte den fantastiske menneskekroppen for at den skulle kunne være evig! Og de tidligste av dere levde i kroppen så å si smertefritt og uten frykt for det dere nå kaller døden.

I den religiøse mytologien symboliserer dere celleerindringen av denne første versjonen mennesker som Adam og Eva. Egentlig var det flere enn to. Selvfølgelig.

I begynnelsen var tanken at dere fantastiske sjeler skulle få en sjanse til å kjenne dere selv som hvem dere virkelig er gjennom opplevelser i den fysiske kroppen, i den relative verden – som jeg har forklart gjentatte ganger her.

Dette ble gjort ved å saktne den utsigelige farten til all vibrasjon (tankeforming) for å lage materie – inkludert den materien dere kaller den fysiske kroppen.

Livet utviklet seg skrittvis i løpet av det øyeblikket dere nå kaller milliarder av år. Og i dette hellige øyeblikket kom dere opp fra sjøen, livets vann, opp på land og inn i den formen dere nå har.

Så evolusjonistene har rett!

Jeg synes det er komisk –en kilde til konstant underholdning, faktisk –at dere mennesker har slik trang til å kategorisere alt som enten rett eller galt. Det faller dere aldri inn at dere selv 188 har funnet på disse merkelappene som en hjelp til å definere materialet –og dere selv.

Det faller dere aldri inn (med unntak av de fineste sinnene blant dere) at noe kan være både rett og galt; at det bare er i den relative verden at noe er enten det ene eller det andre. I den absolutte verden, tid-ikke tid, er alt alt.

Det finnes ikke noe maskulint og feminint, det

er ikke noe før og etter, det eksisterer ikke noe raskt og sakte, her og der, opp og ned, venstre og høyre –og ikke noe rett og galt.

Astronautene og kosmonautene deres har fått en smakebit på dette. De innbilte seg at de fikk oppover for å komme til det ytre rom, bare for å oppdage at de så opp på Jorden da de kom dit. Eller gjorde de det? Kanskje de så ned på Jorden! Men, hvor var solen? Oppe? Nede? Nei! Der borte, til venstre. Plutselig var tingene hverken opp eller ned –de var sideveis og alle definisjoner forsvant.

Slik er det i min verden –vår verden –vår virkelige sfære. Alle definisjoner forsvinner, og selv det å snakke om denne sfæren i definitive termer blir vanskelig.

Religion er et forsøk på å snakke om det usnakkbare. Resultatet blir ikke spesielt godt.

Nei, min sønn, utviklingslæren er ikke korrekt. Jeg skapte alt dette –alt dette –i løpet av et kort, hellig øyeblikk –akkurat som tilhengerne av skapelsesberetningen sier. Og det kom til gjennom en utviklingsprosess som tok milliarder på milliarder av det dere kaller år, akkurat som evolusjonistene påstår.

De har begge «rett». Som kosmonautene oppdaget, avhenger det hele av hvordan du ser på det.

Men det virkelige spørsmålet er: et hellig øyeblikk/milliarder av år –hva er forskjellen? Kan du være enig i at når det gjelder noen av spørsmålene om livet, er mysteriet for stort til å kunne løses, til og med for deg? Hvorfor ikke holde mysteriet hellig? Og hvorfor ikke tillate det hellige å være hellig, og la det være med det?

Jeg antar at vi alle har en umettelig trang til å vite dette.

Men du vet det allerede! Jeg har nettopp sagt deg det! Men du ønsker ikke å se Sannheten, du ønsker å se sannheten slik (189) du forstår den. Dette er det største hinderet for at du skal bli opplyst. Du tror du allerede kjenner sannheten! Du tror at du allerede forstår hvordan det er. Så du godtar alt du ser eller hører eller leser som passer inn i forståelsesskjemaet ditt, og avviser alt som ikke passer inn. Og dette kaller du læring. Dette kaller du å være åpen for lærdom. Akk, du kan aldri være åpen for lærdommene så lenge du stenger for alt annet enn din egen sannhet.

På samme måte vil denne bestemte boken bli kalt blasfemi –djevelens verk –av noen.

Men de som har ører å høre med, la dem lytte. Jeg

sier dere dette: Det var ikke meningen at dere skulle dø. Den fysiske formen deres ble skapt som en fantastisk innretning; et vidunderlig verktøy; et praktfullt kjøretøy som gjør det mulig for dere å oppleve virkeligheten dere har skapt med sinnet, slik at dere kunne kjenne selvet dere har skapt i sjelen.

Sjelen forestiller, sinnet skaper, kroppen erfarer. Sirkelen er komplett. Sjelen kjenner seg selv i sin egen erfaring. Hvis den ikke liker det den opplever (følelse) eller av en eller annen grunn ønsker en annen opplevelse, forestiller den seg ganske enkelt en ny opplevelse av selvet og skifter sinn – bokstavelig talt.

Snart befinner kroppen seg i en ny opplevelse. («Jeg er oppstandelsen og livet» var et fantastisk eksempel på dette. Hvordan tror du Jesus egentlig gjorde det? Eller tror du ikke at det skjedde i det hele tatt? Tro det. Det skjedde!)

Men så mye er sant: Sjelen overstyrer aldri kroppen eller sinnet. Jeg laget dere som tre-i-en-skapninger. Dere er tre skapninger i én, laget i mitt bilde.

De tre aspektene av selvet er likestilte. Hver har sin funksjon, men ingen funksjon er større enn de andre, heller ikke kan noen funksjon overstyre en annen. De er alle innbyrdes relatert på en eksakt likeverdig måte.

Forestille –skape –erfare. Det du forestiller deg, skaper du; det du skaper, erfarer du; det du erfarer, forestiller du deg.

Det er derfor det er sagt at hvis du kan få kroppen din til å erfare noe (overflod, for eksempel), vil du snart få følelsen av dette i sjelen din, som igjen vil oppfatte seg selv på en ny måte (nemlig overflod). Dermed presenterer den en ny tanke om dette for sinnet ditt. Fra den nye tanken springer mer erfaring, (190) og kroppen begynner å leve i en ny virkelighet som en permanent tilstand.

Kroppen, sinnet og sjelen (ånden) er ett. På denne måten er du et mikrokosmos av meg –det himmelske altet, det hellige altet, summen og substansen. Du ser nå hvordan jeg kan være begynnelsen og slutten på alt, alfa og omega.

Nå vil jeg forklare for deg det endelige mysterium; ditt eksakte og sanne forhold til meg.
Du er min kropp.

Som kroppen din er for sinnet og sjelen din, slik er også min.

Så Jesus fra Nasaret, én av de mange som forsto dette mysteriet, snakket ugjendrivelig sant da han sa «jeg og Faderen er ett».

Nå vil jeg fortelle deg at det finnes enda større

sannheter enn dette, og at du en dag vil få del i disse. For slik som du er min kropp, er jeg kroppen til en annen.

Mener du at du ikke er Gud?

Jo, jeg er Gud, slik du nå forstår ham. Jeg er Gudinne slik du nå forstår henne. Jeg er unnfangeren og skaperen av alt du nå vet og opplever, og dere er mine barn –slik som jeg er en annens barn.

Prøver du å fortelle meg at selv Gud har en Gud?

Jeg forteller deg at din oppfatning av den ytterste virkelighet er mer begrenset enn du tror, og at sannhet er mer ubegrenset enn du kan forestille deg. Jeg gir deg ørsmå glimt av uendelighet –og uendelig kjærlighet. (Et mye større glimt, og du ville ikke kunne fatte det i din virkelighet. Det er såvidt du kan fatte dette.)

Vent et øyeblikk! Mener du at jeg i virkeligheten ikke snakker med Gud?

Jeg har sagt deg at hvis du forestiller deg Gud som din skaper og hersker –slik du er skaper og hersker over din egen kropp – er jeg guden for din forståelse. Og du snakker med meg, ja. (191)

Det har vært en deilig samtale, ikke sant?

Deilig eller ikke, jeg trodde jeg snakket med den virkelige Gud. Guden over alle guder. Du vet – toppsjefen.

Det gjør du. Tro meg. Det gjør du.

Og likevel sier du at det er noen over deg i dette hierarkiet.

Vi prøver nå å gjøre det umulige; å snakke om det usnakkbare. Som sagt er det det religionene prøver å gjøre. La meg se om jeg kan finne en måte å oppsummere dette på.

Evig er lenger enn du vet. Evig er lenger enn for alltid. Gud er mer enn du kan fantasere om. Gud er den energien du kaller fantasi. Gud er skapelse. Gud er første tanke. Og Gud er siste erfaring. Og Gud er alt imellom dette.

Har du noensinne sett ned i et moderne mikroskop, eller sett bilder eller filmer av molekyler i bevegelse, og sagt «milde himmel, det er et helt univers der nede. Og for dem der nede må jeg virke som Gud!» Har du noen gang sagt dette eller hatt en slik type opplevelse?

Ja, jeg ville tro at alle tenkende personer har hatt det.

Nemlig. Du har gitt deg selv et eget glimt av det jeg viser deg her.

Og hva ville du gjøre hvis jeg fortalte deg at denne virkeligheten du har gitt deg selv et glimt av, aldri ender?

Forklar det. Jeg må be deg forklare det.

Ta den minste delen av universet du kan forestille deg. Forestill deg denne bitte, bitte lille partikkelen.

Ok.

Del den i to.

Ok. (192)

Hva får du?

To mindre halvdel.

Akkurat. Del dem i to. Hva får du?

To mindre halvdel.

Riktig. Og igjen, og igjen! Hva blir resultatet? Mindre og mindre partikler.

Ja, men når stopper det? Hvor mange ganger kan du dele opp materie før den slutter å eksistere?

Jeg vet ikke. Jeg antar at den aldri slutter å eksistere.

Du mener at du aldri kan ødelegge den helt? At alt som skjer er at den forandrer form?

Det ser slik ut.

Jeg sier deg dette: Du har nettopp lært deg hemmeligheten ved alt liv, og du har sett inn i uendeligheten.

Nå har jeg et spørsmål til deg.

Ok...

Hvorfor tror du uendeligheten bare har én retning?

Så _det finnes ikke noen grense oppover, like lite som nedover.

Det *finnes ikke* noe opp eller ned, men jeg forstår hva du mener.

Men hvis ikke finnes grense for hvor smått noe kan være, må det bety at det ikke finnes grense for hvor stort noe kan være.

Korrekt. (193)

Men hvis det ikke finnes grenser for størrelse, da er det ikke noe som er størst. Det betyr, i videste forstand, at *det ikke finnes noen Gud!*

Eller, kanskje alt sammen er Gud. Kanskje det ikke finnes noe annet.

Jeg sier deg dette: *Jeg er den jeg er.*

Og *Du er den du er*. Du kan ikke ikke være. Du kan forandre form så mye du ønsker, men du kan ikke mislykkes i å være. Men du kan mislykkes i å vite hvem du er _og dermed oppleve bare halvdel av det.

Det ville vært helvete.

Nettopp. Men du er ikke dømt til det. Du har ikke havnet der for å bli i evig tid. Alt som skal til for å komme ut av helvetet _for å komme ut av det å ikke vite _er å vite igjen.

Det er mange måter og mange steder (dimensjoner) du kan gjøre dette på.

Du er i en av disse dimensjonene nå. Med dine ord kalles det den tredje dimensjonen.

Og det finnes mange flere?

Har jeg ikke fortalt deg at i mitt rike er det mange hus? Jeg ville ikke ha fortalt deg det hvis det ikke var slik.

Så da er det ikke noe helvete _ikke i virkeligheten. Jeg mener, det er ikke noe sted eller dimensjon som vi er dømt til for evig!

Hva ville være hensikten med det?

Du er imidlertid alltid begrenset av din viten _for du _vi _er et selvskapt vesen.

Du kan ikke være det du ikke vet at du selv er.

Det er derfor du er gitt livet _slik at du skal kunne kjenne deg selv i din egen erfaring. Da kan du forestille deg den du virkelig er, og skape deg selv i din erfaring. Sirkelen er igjen komplett _bare større. (194)

Altså, du er i en vekstprosess _eller, som jeg har benevnt det i denne boken, en bli-prosess.

Det finnes ingen begrensning for hva du kan bli. Du mener, jeg kan til og med bli _tør jeg si det? _en gud akkurat som deg?

Hva tror du?

Jeg vet ikke.

Før du vet det, kan du ikke bli det. Husk triangelet – Den hellige treenighet: ånd-sinn-kropp. Forestille-skape-erfare. Husk symbolikken:

HELLIG ÅND = INSPIRASJON = FORESTILLE
 FAR = UTSPRING = SKAPE
 SØNN = AVKOM = ERFARE

Sønnen erfarer skapelsen av fedretanken, som er forestilt av Den hellige ånd.

Kan du forestille deg å bli gud en dag?

I mine ville øyeblikk.

Godt, for jeg sier deg dette. Du er allerede en gud. Du vet det bare ikke.

Har jeg ikke sagt:

Dere er alle guder?»

14

Sånn. Jeg har forklart alt sammen for deg nå. Livet. Hvordan det fungerer. Bakgrunnen og hensikten. Hva kan jeg ellers gjøre for deg?

Det er ingenting mer jeg kan spørre om. Jeg er fylt av takknemlighet for denne utrolige dialogen. Den har vært så vidtfavnende, så omfattende. Og, når jeg ser på mine opprinnelige spørsmål, ser jeg at vi har dekket de fem første – som har å gjøre med livet og forhold mellom mennesker, penger, karriere og helse. Jeg hadde som du vet flere spørsmål på den originale listen, men nå har diskusjonen gjort disse spørsmålene irrelevante.

Ja. Men ikke desto mindre har du stilt dem. La oss bare raskt besvare resten av dem, ett av gangen. Nå som vi beveger oss så hurtig gjennom materialet

Hvilket materiale?

Materialet jeg brakte hit til deg for å åpenbare for deg. Nå som vi beveger oss så hurtig gjennom materialet, la oss ta for oss disse gjenstående spørsmålene og gjennomgå dem raskt.

6. Hvilken karmisk leksjon er jeg her for å lære? Hva prøver jeg å mestre?

Du lærer ingen ting her. Du har ingenting å lære. Du har bare noe å erindre. Det vil si å gjenerindre meg. (196)

Hva er det du prøver å mestre? Du prøver å

mestre selve *det å mestre*.

7. Eksisterer reinkarnasjon? Hvor mange tidligere liv har jeg hatt? Hva var jeg da? Er ((karmisk gjeld» en realitet?

Det er vanskelig å skjønne at det fortsatt kan være uklarerheter omkring dette. Jeg finner det vanskelig å forestille meg. Det har kommet så mange rapporter fra grundige og pålitelige kilder om opplevelser i tidligere liv. Noen av disse menneskene har returnert med påfallende detaljerte beskrivelser. Fullstendig verifiserbare data eliminerer enhver mulighet for at disse personene kan ha funnet på alt sammen selv, eller har klart å lure både forskerne og sine nærmeste.

Du har hatt 647 tidligere liv, siden du insisterer på å være så nøyaktig. Dette er ditt 648. Du var *alt* i dem. Konge, dronning, husmann. Lærer, student. Mann, kvinne. Krieger, pasifist. Helt, pyse. Drapsmann, frelser. Vismann, idiot. Du har vært *alt!*

Nei, det finnes ikke noe slikt som karmisk gjeld – ikke i den forstand som du mener i dette spørsmålet. Gjeld er noe som må eller bør tilbakebetales. *Du har ingen forpliktelser.*

Likevel er det visse ting du ønsker å gjøre; velge å erfare. Og noen av disse valgene relaterer seg til fortiden, det vil si at ønsket om dem er skapt av det du har opplevd tidligere.

Det er så nær som ord kan komme dette fenomenet du kaller karma.

Hvis karma er det iboende ønsket om å bli bedre, bli større, å utvikles og vokse og å se på tidligere begivenheter og erfaringer som en målestokk på din utvikling, så, ja, da eksisterer karma.

Men det krever ingenting. Aldri kreves det noe. Du er, som du alltid har vært, et vesen av fri vilje.

8. Av og til lurert jeg på om jeg er synsk. Finnes det noe slikt som å være «synsk»? Er jeg det? Står mennesker som hevder å være synske, «i ledtog med djevelen»?

Ja det finnes noe slikt som å være synsk. Du er det. Alle er det. Det finnes ikke en person som ikke har det du kaller synske emner, men det er mange som ikke bruker evnene. (197)

Det å bruke synske evner er ingenting annet enn å bruke sin sjette sans.

Hvis dette skulle være å være «i ledtog med djevelen», ville jeg ikke ha gitt deg denne sansen. Og, dessuten finnes det ingen djevel å være «i ledtog med».

En dag – kanskje i neste bok – vil jeg forklare deg

nøyaktig hvordan synsk energi og synske evner virker. erfaring.

Det blir en bok til?

Ja. Men la oss bli ferdige med denne først.

9. Er det greit å motta penger for å utføre gode gjerninger? Hvis jeg velger å drive med healing – Guds arbeid – kan jeg da gjøre det og samtidig komme økonomisk godt ut av det? Eller utelukker de to hverandre gjensidig?

Disse spørsmålene har jeg allerede besvart.

10. Er sex greit? Si meg nå – hva er sannheten bak denne menneskelige erfaringen? Skal sex kun brukes til avl, slik noen religioner hevder? Oppnås ekte salighet og opplysning gjennom fornektelse – eller forvandling – av den seksuelle energien? Er det greit å ha sex uten kjærlighet? Er den fysiske opplevelsen i seg selv grei nok som grunn?

Selvfølgelig er sex «greit». Som sagt, hvis jeg ikke ønsket at du lekte visse leker, ville jeg ikke ha gitt deg leketøyet. Gir du barna dine ting du ikke ønsker at de skal leke med?

Lek med sex. Lek med det! Det er vidunderlig moro. Det er så å si det morsomste du kan gjøre med kroppen din når det gjelder fysisk opplevelse alene.

Men for Guds skyld, ødelegg ikke den seksuelle uskylden, gleden, nytelsen og renheten i leken, ved å misbruke sex. Bruk det ikke for å oppnå makt. Bruk det heller ikke med skjulte hensikter; for å tilfredsstille egoet eller for å underkue, eller for andre hensikter enn å gi og dele den reneste glede og den høyeste ekstase. Dette er kjærlighet og kjærlighet gjenskapt – som er nytt liv! Har jeg ikke valgt en deilig måte å lage mer av deg på? (198)

Med hensyn til avståelse, har jeg behandlet det tidligere. Ingenting hellig er noen gang blitt oppnådd gjennom avståelse. Men begjæret forandrer seg etter hvert som man får glimt av enda større realiteter. Det er derfor ikke uvanlig at mennesker rett og slett begjærer mindre eller kanskje overhodet ikke har noen seksuell aktivitet – eller, for den saks skyld, noen av en rekke kroppslige aktiviteter. For enkelte blir sjelens aktiviteter viktigst – og absolutt bedre.

Hver sin lyst, uten dom – det er mottoet.

Siste del av spørsmålet ditt besvares slik: Du trenger ikke å ha grunner for alt. Bare vær årsak.

Vær årsaken til dine opplevelser.

Husk at erfaring produserer forestilling av selvet, forestilling produserer skapelse, skapelse produserer

Ønsker du å erfare deg selv som en person som har sex uten kjærlighet? Kom igjen! Du vil gjøre det inntil du ikke lenger ønsker å gjøre det. Og det eneste som kan – som noen gang kunne – få deg til å slutte med denne eller andre typer oppførsel, er din nyeste tanke om hvem du er.

Så enkelt – og komplekst – er det.

11. Hvorfor gjorde du sex til en så god, så fantastisk, så kraftfull menneskelig opplevelse bare for at vi i størst mulig grad skal forstå fra det? Hva er vitsen med det? For den saks skyld, hvorfor er alle morsomme ting enten «umoralske, ulovlige eller fetende»?

Med det jeg nettopp sa har jeg besvart siste del av dette spørsmålet også. Alle morsomme ting er ikke umoralske, illegale eller fetende. Livet ditt er imidlertid en interessant øvelse i å definere hva moro er.

For noen betyr «moro» kroppslige følelser. For andre kan «moro» være noe helt annet. Det avhenger av hvem du tror du er, og hva du gjør her.

Mye mer kan sies om sex enn det som sies her – men ingenting viktigere enn dette: Sex er nytelse. Mange av dere har imidlertid gjort sex til alt annet enn dette.

Sex er også hellig – ja. For nytelse og hellighet går sammen (de er faktisk det samme), men mange av dere tror ikke de gjør det. (199)

Holdningene til sex danner et mikrokosmos av holdningene til livet. Livet bør være en nytelse, en fest, men det er blitt en øvelse i frykt, nervøsitet, «utilstrekkelighet», misunnelse, raseri og tragedie. Det samme kan sies om sex.

Du har undertrykt sex, som du har undertrykt livet, i stedet for fullt og helt uttrykke selvet med løssluppenhet og nytelse. Du har gjort sex til noe skammelig, som du har gjort livet skammelig, og kalt det ondt og stygt i stedet for den høyeste gave og den største nytelse. Før du protesterer og sier at du ikke har gjort dette, se på menneskenes kollektive holdninger til livet. Fire femtedeler av verdens befolkning anser livet som en prøvelse, en karmisk gjeld som må betales, en skole med tøffe lekser som må læres, og, generelt sett, en opplevelse man har mens man venter på den virkelige gleden, som ikke kommer før etter døden.

Det er en skam at så mange av dere tenker på denne måten. Ikke rart dere har tilført skam til selve akten som skaper liv.

Drivkraften bak sex er den samme energien som driver frem livet; som er liv! Tiltrekningen og det intense

og ofte heftige ønsket om å bevege seg mot hverandre, å bli ett, er det grunnleggende dynamiske for alt som lever. Jeg har bygget det inn i alt. Det er innpodet og iboende i alt som er.

Moralske regler, religiøse restriksjoner, sosiale tabuer og følelsesmessige konvensjoner omkring sex (og forresten, rundt kjærlighet – og alt i livet) har så å si gjort det umulig for mennesket å hylle sin skapning.

Fra tidenes morgen har alt mennesket ønsket, vært å elske og bli elsket. Og fra tidenes begynnelse har mennesket gjort alt som står i sin makt for å gjøre det mulig å gjøre dette. Sex er et ekstraordinært uttrykk for kjærlighet – kjærlighet til en annen, kjærlighet til selvet, kjærlighet til livet. Derfor bør du elske det! (Og det gjør du – du kan bare ikke la noen få vite at du gjør det; du tør ikke vise hvor mye du elsker det, for da ville du bli kalt pervers. Men det er imidlertid denne holdningen som er pervers.)

I vår neste bok vil vi se nærmere på sex. Vi vil utforske seksualitetens dynamikk mer detaljert, for dette er en erfaring og en sak som har omfattende global betydning.

Foreløpig – og for deg personlig – skal du ganske enkelt vite dette: Jeg har ikke gitt dere noe dere behøver å skamme dere (200) over, minst av alt selve kroppen og dens funksjoner. Det er heller ikke nødvendig å skjule kroppen eller dens funksjoner – heller ikke kjærlighet for kroppen og for hverandre.

Tv-kanalene deres går ikke av veien for å vise naken vold, men kvier seg for å vise naken kjærlighet. Hele samfunnet deres reflekterer denne prioriteringen.

12. Finnes det liv på andre planeter? Har vi hatt besøk fra dem? Blir vi observert nå? Vil vi få se bevis – definitivt og ugjendrivelig – på utenomjordisk liv i vår levetid? Har hver form for liv sin egen gud? Er du guden over alt?

Ja til det første spørsmålet. Ja til det andre. Ja til det tredje. Det fjerde spørsmålet kan jeg ikke besvare siden det ville kreve at jeg skulle spå om fremtiden – hvilket jeg ikke kommer til å gjøre.

Vi kommer imidlertid til å snakke en god del mer om det som kalles fremtid i den andre boken – og i den tredje boken vil vi snakke om utenomjordisk liv og Guds natur.

Det blir en bok nummer tre?

La meg skissere planen min.

Den første boken skal inneholde grunnleggende sannheter, primær forståelse og i all vesentlighet ta for seg personlige saker og

ting.

Den andre boken skal inneholde mer vidtfaavnende sannheter, forståelse i et videre perspektiv, og ta for seg globale saker og ting.

Den tredje boken skal inneholde de største sannheter du på det nåværende tidspunkt er i stand til å forstå, og ta for seg universelle saker og ting – saker som angår alle skapninger i universet.

Jeg skjønner. Er det en ordre?

Nei. Bare det å stille et slikt spørsmål vitner om at man ikke har forstått noen ting av hele denne boken.

Du har valgt å gjøre dette arbeidet – og du er blitt valgt. Sirkelen er sluttet. (201)

Forstår du? Ja.

13. Vil utopia noen gang komme til planeten Jorden?

Vil Gud noen gang vise seg for Jordens mennesker, som lovet?

Vil Jesus komme tilbake? Vil det noen gang komme en Jordens undergang – eller en apokalypse som profetert i Bibelen? Finnes det én sann religion? I så fall, hvilken?

Dette er en bok i seg selv. Temaet vil bli viet stor oppmerksomhet i bok nummer tre. Jeg har begrenset denne første boken til mer individuelle emner, mer praktiske temaer. Jeg vil bevege meg over til mer vidtfaavnende spørsmål og saker av mer global og universell betydning i de neste bøkene.

Er det alt? Er det alt for denne gang? Skal vi ikke snakke mer sammen?

Savner du meg allerede?

Ja! Dette har vært morsomt! Er vi ferdige nå?

Du trenger en liten hvil. Og leserne trenger et pusterom, de også. Det er mye her som skal absorberes. Det er mye å brytes med. Mye å tenke på. Ta en pause. Reflekter over dette. Over-vei det.

Du skal ikke føle deg forlatt. Jeg er alltid med deg. Hvis du har spørsmål – om hverdagslige temaer – som jeg vet at du har og vil fortsette å ha – så vit at du kan kalle på meg for å få svar. Du trenger det ikke i bokform.

Det er ikke den eneste måten jeg snakker til deg på. Lytt til meg i sjelens sannhet. Lytt til meg i

følelsen i ditt hjerte. Lytt til meg i sinnets stillhet.

Hør meg overalt. Når du måtte ønske å stille et spørsmål, vit ganske enkelt at jeg har besvart det allerede. Åpne så dine øyne mot verden. Responsen fra meg kan være i en allerede publisert artikkel. I prekenen som holdes i dag. I filmen som spilles inn nå. I sangen som ble komponert i går. I ordene som (202) en av dine kjære er i ferd med å uttale. I hjertet til en ny venn du snart skal få.

Min sannhet er vindens hvisking, klukkingen i bekken, tordenbraket, regnets tromming.

Det er følelsen av jord, duften av en lilje, solens varme, månens tiltrekning.

Min sannhet – og din sikreste støtte i nødens stund – er like praktfull som natthimmelen, og like enkel, uomtvistelig, tillitsfull som et spedbarns gurgling.

Den er så høylytt som en dunkende hjerteslag – og så stille som et åndedrag tatt i fellesskap med meg.

Jeg forlater deg ikke, jeg kan ikke forlate deg, for du er mitt skaperverk og mitt produkt, min datter og min sønn, min hensikt og mitt

Selv.

Kall derfor på meg når du er atskilt fra Guds fred. Jeg vil være der.

Med sannhet.

Og lys.

Og kjærlighet. (203)

Etterord

Etter at jeg mottok de informasjonene som denne boken inneholder, og etter at å ha spredt dets ord i det stille, har jeg besvart mange forespørsler, både om hvordan jeg mottok materialet og om dialogen i seg selv. Jeg respekterer hver enkelt forespørsel og oppriktigheten som ligger bak. Folk ønsker rett og slett å vite mer om dette, og det er forståelig.

Jeg skulle ønske at jeg kunne besvare alle telefonhenvendelsene og alle brevene personlig, men dette er bare ikke mulig. Det ville ha gått med mye tid på å svare på mange av de samme spørsmålene om igjen og om igjen. Derfor har jeg tenkt på hvordan jeg kunne kommunisere mer effektivt med dere, og samtidig respektere hver forespørsel.

Det jeg har kommet frem til er å skrive et månedlig brev til dem som har spørsmål eller kommentarer angående denne dialogen. På denne måten er det mulig for meg å svare på alle forespørlene som kommer inn og å reagere på alle kommentarene uten å måtte skrive mange, mange individuelle brev hver måned. Jeg vet at dette kanskje ikke er den beste måten å kommunisere med dere på, og at det i hvert fall ikke er den mest personlige, men det er det som jeg har kapasitet til nå.

Det månedlige brevet kan fås tilsendt på forespørsel til:

ReCreation
Postal Drawer 3475
Central Point, Oregon 97502, USA

Til å begynne med var dette brevet gratis, men vi drømte ikke om at så mange ville be om det. På grunn av stigende kostnader, ber vi nå om en minstedonasjon på 25 dollar i året slik at vi kan fortsette å nå så mange mennesker som mulig. Hvis du ikke er i (205) stand til å hjelpe oss økonomisk med disse kostnadene, vennligst be om et stipendiat-abonnement. Jeg er glad for at du har vært i stand til å dele denne ekstraordinære samtalen med meg. Jeg ønsker deg den høyeste opplevelsen av livets rike velsignelser, og en bevissthet om Gud i livet ditt som bringer deg fred, glede og hjærlichkeit alle dine dager.

Neale Donald Walsch

- Adam og Eva 52, 63, 64, 189
 affirmasjoner 176
 aggresjon 149
 alternativ medisin 93, 94
 angrep 94
 arvesynd 48, 121
 atombomben 63
 avstraffelse 51
- begivenheter 45, 47, 60, 108, 109
 begrensning 196
 bevissthet som kreativ kraft 116
 Bibelen 21, 73, 74
 Big Bang-teorien 36
 budbringer 142, 143, 144, 145
 Buddha 27, 83 91
 burde eller burde ikke 48, 167
 bønn 24, 25, 63, 71, 75
- De ti bud 98, 101
 De ti forpliktelser 99
 den absolutte verden 40
 Den hellige ånd 41, 48, 79, 196
 den relative verden 38
 Det nye testamentet 74
 djevelen 23, 27, 36, 59, 61, 69, 89, 152, 191, 198
 drap 100, 149, 150, 154
 døden 27, 28, 43, 85, 86, 178, 179, 189
 Døperen Johannes 142
 evig liv 60
 ektepakt 141
 ekteskap 138
 erfaring
 og skapelse 23
 og viten 48
- evangelium 70, 74
- familieforsørger 113, 118
 fantasi 19, 27, 48
 feil tanke 48, 160
 flau 159
 fordommer 59
 fordømmelse 29, 43, 48
 av sex 59
- forhold
 ditt første forhold 128
 inngå forhold 138
 kjærlighetsforhold 124
 lykkelige forhold 123, 182
 mislykkede forhold 125, 126, 132
 miste seg selv i et forhold 127
 paradokset med forhold 125
 som helligdom 125, 127
 såre hverandre 129, 134, 135
 varighet 138, 139
- forpliktelser 135, 137, 138, 144
 207
 forsakelse 98, 103, 104, 106
 forventning 105, 111, 142
 fremgang, verdslig 173, 174, 175, 177
 fremgang, åndelig 153
 frihet 101
 fri vilje 26, 49
 frustrasjon 27, 87, 102
 frykt 27, 28, 29, 30, 31, 36, 51, 52, 57, 61, 62, 63, 65, 131, 142, 184
 følelser 28
 og sannhet 22
 som tiltrekkende kraft 62
 to følelser 28
- godt eller dårlig 84, 87, 110, 159, 160, 161
 gud
 dømmende Gud 29, 179
 forsoning med Gud
- Gud og penger (sammen)
 Gud som forelder 30, 37
 guddommelig bevissthet 117
 Guds aksept 69
 Guds arbeid 130, 142, 156
 Guds behov 72
 Guds beskjeder 18, 19, 20, 29
 Guds fem holdninger 73
 Guds formål 37
 Guds funksjon 26
 Guds hensikter 27, 54
 Guds kjønn 41, 67
 Guds løfter 53, 79, 137
 Guds natur 35
 Guds plan 26, 38, 50, 52, 58, 68, 98
 Guds treenighet 40, 79, 191
 Guds vilje for deg 26, 30, 133, 149, 153
 Guds vrede 122
 Guds ønsker 72, 119, 120, 164
 Guds åpenbaring 22, 23, 66
- kommunikasjon med Gud
 (kommunikasjonsverktøy)
 motsetninger om Gud 71
 pakt med Gud 79
 vente på 103
- handling
 motivasjon for handling 28, 131
 skapende 80, 174, 175
- hat 126, 184
 healere 185
 helbredelse 55, 89
 heldig 120
 hellige skrifter 41, 63, 70, 74
 helse/sykdom
 alkohol 187, 188
 animalsk fett 183
 bekymring 179
 helseproblemer 57, 183
 røyking 183, 187
 slag 183
 stress 183
 sunnhet 42
- helvete 49, 50, 59, 93, 118, 122, 146, 152, 195
 hemmeligheten ved livet 32
 himmelsk splittelse 128, 134, 182
 Hitler 69
 humor 68, 92
 hungersnød 40, 58, 93
 høyeste tanke 18, 50, 82
 høyeste valg 131
- illusjon 100, 102, 104, 106, 107
 indre stemme 23, 32
- jeg er 96, 167, 175
 Jesus 27, 55, 56, 60, 63, 83, 91, 187, 191, 192
 og Bibelens forfattere 74
 og takknemlighet
 oppstandelsen 191
- 208
 karma 43, 198
 katastrofe 40, 43, 45, 130
 kjærlighet
 betinget kjærlighet 30
 forelskelse 139
 fryktbasert kjærlighet 30
 gjengjeldelse i kjærlighet 29
 perfekt kjærlighet 88
 summen av alle følelser 88
 ødelegge det man elsker 28
- kollektiv bevissthet 45, 109
 konsekvens 38, 45, 49, 51
 korsfestelsen 43, 60
 krig 27, 30, 36, 40, 57, 58, 111, 133
- Krishna 91
 kropp
 varighet 188, 189
 vedlikehold 185
- lidelse 55, 108, 109, 110, 111, 132
 lidenskap 103, 104, 105
 lignelsen om den lille sjelen og solen 44
- liv
 få på fote igjen 94
 garantier i livet 141
 livets skole 33, 45
 meningen med livet 32
 på andre planeter 202
- livet etter døden 179, 180
 livsprosessen 26, 56, 60, 94
 lydighet 172
- lykksalighet 41, 123
 lærere 31, 33, 39, 60, 61
- materie 62, 63, 178, 189
 meditasjon 118
 meningen med livet 40, 107
 mestere demonstrasjon
 av evig sannhet 142
 forhold til katastrofer 130
 forhold til penger 173
 Mesterens annet formål 130
 og kjærlighetsvalget 65
 og selvstentrhet 126
 miljø 58, 109
- mirakler 52, 57
 misbruk 132, 133
 morallover 149
 Moses 99, 101
 motpoler 42, 65
 motsetninger 36, 40, 42
 motstand 105, 106
 mytologi 27, 30, 31, 36, 38, 64, 189
 mørket 44
- naturkatastrofer 40, 42, 47, 58, 109
 naturlover 51
 nederlag 43
 negativ følelse 129
 negative tanker 84, 96, 121, 185
 nervøsitet 87
- offer 43, 46, 55, 81, 121, 134
 ondskap 51, 69, 134
 ord 17
 og sannhet 18
 skapende 23, 80, 95, 174, 175
 som kommunikasjonsmiddel
 17
- overflodsprinsippet 159
 pasifisme 134
 penger
 ambivalent forhold 71, 161
 blakk 84
 dårlig med 162, 163 209
 fordømmelse 159
 ikke nok 163
 og familie 182
 tjene penger 167, 169, 181
- perfeksjon 40
 potensial
 prøvelse 120
 psykiske og fysiske
 begrensninger 54
- regler 49, 51
 regnskogen 58
 reinkarnasjon 178, 198
 reise i klarhet 153
 relativitet 28, 35, 38, 39, 52, 64, 65
 religion
 anerkjennelse 152

- drap 151
- frykt 152
- fundamentalistisk 137
- muligheter/forpliktelser 138
- popularitet 150
- rolle 57
- tiltrekning 152
- vrangforestilling 121

- resultater 81, 105, 111
- rettferdighet
- riktig eller galt 21, 49, 50, 56, 69, 89, 111, 124, 149, 150, 151, 160

- Samadhi 105
- seksualitet 59, 70, 90, 111, 199
- seksuell energi 199
- selvfornektelse 103
- selvrealisering 60, 82, 105, 116, 119, 124, 177
- selvsentrert 128
- selvtillit 158, 159
- sinn
 - forhold til kropp og sjel 172
 - funksjon 172 sjel 83
 - definisjon av sjelen 80
 - forhold til kropp og sinn 172
 - formål 39, 86, 88, 119, 127, 168

 - lytte til sjelen 33, 87
 - sjelens frihet 56, 147
 - sjelens språk 17, 28
 - sjelens utvikling 127, 168
 - sjelens viten 33
 - sjelens ønske 170, 171
 - sjelens ønske 33, 168

- Shakespeare 52
- skam 121, 201
- skapelse
 - av deg selv 32, 46, 127, 129, 136,
 - av den relative verden 52
 - makt og kraft 37
- skapelsesprosessen 161, 179, 191, 195
- skapelsesberetningen 190
- skjebne 109, 117
- skyld 121, 186
- smerte 47, 50, 147, 155
- sorg 105
- sykdom 42, 55, 183, 184, se også helse
- synd 36, 70, 90, 121, 135 synske evner 198

- takknemlighet 24, 25, 95, 176, 177
 - tanke
 - energi 62, 184
 - forandring 166
 - kontroll med tanker 83, 97, 185
 - skapende 22, 24, 48, 61, 80, 95, 106, 174, 175, 191
 - som kommunikasjonsmiddel 17 210
- tilfeldigheter 54, 55, 60, 62, 66, 80
- treenighet 40, 191
- tro 24, 84, 85
- tvil 27, 52, 96

- uflaks 51
- underbevissthet 41
- underliggende tanke 28, 30, 162, 164
- universets hellige lover 52, 56, 64
- utilstrekkelighet 163
- utviklingslæren 47, 168, 190

- valg 56, 81, 82, 106, 109, 110, 113, 116, 117, 120, 121, 124, 172, 177
- veien til Gud 98, 99, 153
- verdier 69, 70, 73
- vibrasjon 178, 189
- vitene 33
- voldtekt 59
- være-tilstand 34, 167, 168, 171, 173, 181

- ytterste virkelighet 106, 192